

Revue

napětí a humoru

Zelená paruka Ze
lená paruka Zele
ná paruka Zelená
paruka Zelená pa
ruka Zelená paru
ka Zelená paruka
Zelená paruka Ze
lená paruka Zele
ná paruka Zelená

2

30. LISTOPADU 1978

ROČNÍK I.

CURYCH

Konfrontace

John Galsworthy
První a poslední

„Vyprávěj mi vše od začátku, kdy a jak k tomu došlo,“ naléhal Keith. Larry zdvihl oči a poznamenal: „Je to krátká historie! Poznal jsem dívku - bylo jí šestnáct, když jí umřel otec a zůstala sama. Muž jménem Wallen bydlel ve stejném domě a v krátké době se s ní oženil. Pak přišlo dítě a on je obě opustil. Dítě bídou zemřelo a ona téměř také. Živočila. Její muž se vrátil a přiměl ji, aby s ním opět žila. Zacházel s ní surově, do krve ji bil pro nic za nic. Znovu ji opustil.“ Larry upřel pohled na bratra a pokračoval: „Wanda je slušné děvče, nikdy jsem nepoznal věrnější ženu. Včera jsem ji opět navštívil. Byl tam též ten surovec Wallen. Hned jak mně uviděl, udeřil mne do čela, podívej se,“ a ukázal tržnou ránu na čele. „Zmáčkl jsem mu krk rukama a když jsem ho po chvíli pustil - byl mrtev.“

„A co jsi dělal potom?“ ptal se Keith.

„Seděli jsme s Wandou po nějakou dobu a mlčeli. Pak jsem ho odnesl dolů do ulice a položil ho pod oblouk Glove Lane. Vrátil jsem se k Wandě - byla velmi vystrašená.“

„A co se stalo pak? Kde bydlí ta dívka?“

Larry šeptl: „Glove Lane 22, Soho.“

Keith si vzpomněl, že ráno četl na první stránce novin senzační zprávu, že pod obloukem Glove Lane, Soho byla nalezena mrtvola muže. Je to tedy pravda - je to vražda a vrahem je jeho vlastní bratr, Larry.

Keith Durrant byl vyděšen, pronikavě přemýšlel a znovu se ostře obrátil na bratra Larryho: „Proč jsi za mnou přišel?“

„Myslel jsem, že mi poradíš. Nechtěl jsem ho zabít - bránil jsem se. Miluji tu dívku. Co mám dělat?“

„Poslouchej Larry, půjdeš hned přímo domů a nikam nebudeš vycházet; slib mi to!“ Položil mu ruku na rameno a řekl: „Zítra ráno přijdu za tebou. Odvahu, nějak to vyřešíme.“

Larry slíbil.

Šel domů a vyčkával v tichosti příchodu bratra. Byl v jeho rukou a věřil, že Keith ví, co se má stát. Je přece úspěšný právník, soudce a opora společnosti.

Bylo po jedenácté hodině večer, když Keith vyšel ze svého domu a rozhodl se navštívit dívku v Glove Lane. Šel pěšky a po cestě přemýšlel o celém případě - hrozná věc - nemohl uvěřit, že jeho bratr spáchal vraždu. Pravda, nechtěl to udělat - byl napaden a bránil se, ale v podstatě to je vražda. Jediné východisko je udržet případ v tajnosti a Larry musí rychle zmizet, jeho dívka též za ním - později. Nelze připustit, aby on, královský rada a známý soudce, byl kompromitován.

Nemožné! Nikdo o tom neví, jen ta dívka a vše záleží na ní. Má-li ho skutečně ráda, nesmí o tom říci ani slova.

V tomto rozpoložení přišel k jejímu domu, zaklepal na dveře jejího bytu, nikdo se však nezval. Klepal znovu a nakonec otevřel dveře. Uvnitř byla tma.

Ozval se měkký ženský hlas - „To jsi ty, Larry, proč jsi klepal? Rozsviř a pojd' dovnitř.“

Keith mírně promluvil: „Neobávejte se - jsem Larryho bratr Keith.“ Wanda pokročila blíže a upřela na něho vystrašené oči. Byla štíhlá a vytáhlá jako dítě.

„Promiňte, že přicházím v takovou pozdní hodinu - bratr mi vše vyprávěl - hrozný případ.“

„Ano, velmi strašný případ“ - pronesla šeptem Wanda.

„Jste ještě mladá, že? “

„Je mi dvacet,“ řekla.

„A milujete mého bratra? “

„Zemřela bych pro něho!“

Na jejich očích a tónu hlasu bylo možno hned poznat, že to myslí opravdově.

„Přišel jsem za vámi, abych se přesvědčil, že chcete Larryho zachránit. Poslouchejte a odpovězte mi na mé otázky.“

„Ano, udělám vše“ - pronesla Wanda dychtivě.

„Jaký byl váš bývalý manžel? “

„Hrozný člověk!“

„Viděl ho můj bratr někdy před tím? “

„Nikdy!“

„Ale vy jste řekla mému bratrovi, jak s vámi zachází? “

„Ano - ale Wallen napřed sám začal - udeřil ho do hlavy.“

„Ano, vím to. Viděl někdo bratra, že byl u vás? “

„Ne nikdo!“

„Byla jste ten den venku? “

„Ne, nebyla.“

„A co jste dělala? “

„Plakala jsem... a Larry je teď ve velkém nebezpečí kvůli mně - hrozně se o něho bojím.“

„Horší věci mohou přijít. Chcete-li pro něho něco udělat, nesmíte nyní za ním chodit a on nesmí přicházet sem. Spolehněte se - půjdu teď za ním a uvidím, co se dá dělat. Jestliže ho skutečně milujete, buďte opatrná - velmi opatrná!“

„Ano, ano budu,“ kývala hlavou.

Bylo jasně vidět, že u ní není žádné nebezpečí, je zcela oddána Larrymu. Ano, Larry i ona musí zmizet do Jižní Ameriky, nebo někam

na východ...

Příštího dne vstal Keith v obvyklou hodinu. Při snídani prohlížel noviny a hned na první stránce četl důležitou zprávu, že policie už našla a zatkla vraha z Glove Lane. Keith se velice polekal, neboť se domníval, že by to mohl být bratr Larry. Proto se ihned sebral a jel do jeho domu. Když vstoupil, viděl, že Larry leží v posteli a zasmušile se na něho dívá. Zřejmě neví, že policie zatkla už jiného muže. Byla to šťastná náhoda a nikdo nebude zatím sledovat jinou stopu. Mezitím bude Larry i jeho dívka pryč.

„Larry, musíš rychle odjet - Wanda pojede za tebou další lodí, nemůžete jet pohromadě. Máš nějaké peníze? ”

„Nemám,“ odpověděl Larry.

„Dám ti tedy roční příjem kupředu,“ a podával mu svazek bankovek. Larry na něho vděčně pohlédl a řekl: „Keith, ty jsi byl ke mně vždy tak hodný - proč to děláš? ”

Keith suše odpověděl: „Zítra jede loď do Argentiny - máš štěstí - zatkli jiného muže - je to v novinách.“

Larry se na posteli posadil, chytil se za hlavu a vykřikl:

„Co to říkáš! Ne, to jsem nemyslel, že by mohl být zatčen nevinný člověk - tím se všechno mění.“

Keith stranule pohlédl na Larryho a vyjel na něho: „Proč? Ten člověk není v žádném nebezpečí - policie se vždy chytí první příležitosti a pak hledá další stopy, my tím získáme čas a to je velmi důležité. Zatím budeš ty i Wanda za mořem. Spolehni se na mne, vše potřebné zařídím.“ Po několik vteřin pevně pohlížel na bratra a dodal: „Musíš brát ohled také na mne a na mé postavení.“ Nato odjel domů.

Larry zůstal sedět a uvažoval: „Keith říká, že ten nevinný člověk není v nebezpečí. Mohu se však na to spolehnout? Mohu odjet s Wandou a nechat toho muže snad ve smrtelném nebezpečí? Dnes bude jistě obžalován, půjdu se na to podívat.“ Oblékl se a vyšel do ulic. Po cestě si koupil noviny a hned na první stránce našel jméno zatčeného - „John Evan - bez adresy.“ Došel k soudu a třikrát přešel, než vstoupil dovnitř. V soudní místnosti bylo plno lidí. Ihned si všiml, že na lavici obžalovaných sedí mezi dvěma policisty malý otrhaný muž, vystrašený jako polapené zvíře. Larry si s hrůzou uvědomil, že tento chudák je obžalován z toho, co učinil on sám.

Výslech byl krátký. Jeden z policistů dosvědčil, že několikrát viděl Evana spát pod obloukem Glove Lane na místě, kde byl nalezen mrtvý muž. Druhý policista dosvědčil, že zastihl Evana téhož dne o půlnoci na stejném místě a při prohlídce našel v jeho kapse zlatý prsten, který patřil mrtvému Wallenovi. Současně potvrdil, že Evan

se přiznal k tomu, že prsten stáhl mrtvému z prstu. Věc vypadala pro obviněného zle. Stál tam jako uštvané zvíře, aniž pronesl slovo. Načež byl ihned odveden do vězení. Larrymu vyrazil pot na čele a říkal si sám pro sebe - tento ubohý člověk ukradl pouze prsten a je obžalován z vraždy, kterou jsem spáchal já sám a nikdo o tom neví.

Larry se vracel od soudu domů pěšky a po cestě zoufale přemýšlel. Nemohl připustit, aby za něho trpěl nevinný. Když přišel k domu, uviděl bratra vystupovat z taxi. Společně vešli dovnitř, avšak nikdo si nesedl.

Keith vyndal peníze z kapsy, položil je na stůl a řekl: „Tady máš na lodní jízdenku - jdi a ihned si ji zajisti.“

Larry odpověděl: „Rozhodl jsem se zůstat.“

Keith sebou trhl a vykřikl: „To pusť z hlavy, Larry - tomu chlapíkovi se nic nestane!“

Larry se trpce usmál a pravil: „Chceš mě odklidit, abys zachránil svou důstojnost. Vezmi si ty peníze zpět, nebo je hodím do ohně. Já mám svou čest a znám svoji povinnost. Nemohu zmizet a nechat nevinného člověka obžalovat z věci, kterou neudělal.“

Keith zrudl a ostře se zeptal: „Co chceš potom dělat? “

Larry sklonil hlavu a tiše řekl: „Nevím, co udělám - prozatím nic. Je mi ho hrozně líto...“

Keith na něho hněvivě pohlédl a beze slova odešel.

Ačkoli Larry slíbil bratřovi, že nepůjde za Wandou, nemohl si pomoci a šel za ní ještě týž večer. Nemohl bez ní žít, neboť věděl, že ho miluje a on ji. Žili spolu šťastně po několik dní, velmi se milovali. Jednoho večera mu Wanda řekla: „Zemřeš-li Larry, nebudu žít ani já.“

Čas míjel a soud s obviněným se přibližoval. Larry denně horečně prohlížel noviny. Konečně bylo v novinách a na soudní budově plakátem oznámeno, že byl vynesena rozsudek v soudním řízení o vraždě v Glove Lane. Porota se jednohlasně usnesla: „VINEN!“ Obviněný byl pak odsouzen k trestu smrti.

Když to Keith četl, zbledl a skorem vykřikl - stala se hrozná věc - a hned pocítil vlatní nebezpečí. Rozhodl se neprodleně navštívit bratra. Ten však nebyl doma. Zajel tudíž do bytu Wandy. Zaklepal a vstoupil. Wanda byla jeho příchodem polekána.

Keith se jí mírně zeptal: „Víte, kde je můj bratr? “

„Nevím,“ odpověděla tiše.

„Ale on zde bydlí? “

„Ano,“ zněla odpověď.

„Jste připravena kdykoliv odjet? “

„Ano, ano!“

„A bratr také? “

„Snad, ale ten ubožák byl odsouzen...“

Keith pozoroval, že Wanda se třese a pokouší se o ní mdloba. Vzal její ruce do svých dlaní a řekl: „Ten chlap byl zloděj a nezaslouží si ohledu. - Poslouchejte Wando, pomozte mi a nespouštějte Larryho z očí. Potřebujeme čas, jistě najdeme řešení.“ Náhle uslyšel klíč ve dveřích. Byl to Larry - jeho tvář byla bledá a měl ztrhaný pohled. Keith se ho optal:

„Četl jsi noviny?“

Larry přikývl.

„Předpokládal jsem to, ale já musím mít čas, Larry, pochop to, abych věděl, co mohu udělat. Slib mi, že nepodnikneš nic do zítřejšího rána!“

Larry to přislíbil.

Keith na něho upřeně pohlížel a sám se ujistil: „Mám tvůj slib - spoléhám na to!“

Po celý večer Keith přemýšlel, zda bratr dodrží slovo a co pro něho může udělat. Nakonec se rozhodl nečekat do rána a ihned jel znovu ho navštívit. Zaklepal na dveře bytu, nikdo se však neohlásil. První pocit byl - že by snad odešli? Srdce mu pokleslo. Otevřel dveře a zavolal: „Larry!“ Žádná odpověď ani pohyb. A pak uviděl oba ležící v posteli. Jsou snad ospalí nebo opilí? Vzal bratra za rameno a mírně jím zatřásl. Bylo studené! Žádný dech ani život!

Keith s ohromením civěl na ležící a chvěl se hrůzou po celém těle - chytil se křesla, aby neupadl. Na stole viděl obálku, vzal ji do ruky a četl: „Prosím, odevzdejte ihned policii. - Laurence Durrant.“

Keith byl tak rozrušen, že v první chvíli nevěděl co počít. Rozhodl se vzít obálku a vstrčil ji do kapsy. Uklidnil se až doma ve své knihovně. Tam ji otevřel. Uvnitř byl dopis tohoto znění:

„Já, Laurence Durrant prohlašuji, že jsem spáchal vraždu v noci dne 27. listopadu v Glove Lane... Nechtěli jsme umřít, ale nemohli jsme snést odloučení. A nemohl jsem nechat za sebe oběsit nevinného muže, neměl jsem jiné východisko. Prosíme, pohřbete nás společně.“

Laurence Durrant.“

Několik dlouhých minut držel Keith dopis v ruce - hodiny tikaly a venku vítr skučel - pak si sedl do křesla a nechal dopis padnout na zem. Hluboce přemýšlel a uvažoval: „Dostane-li se toto doznání do rukou úřadů, bude jasné, že on sám věděl o případu po celé dva měsíce. Bude zničena jeho kariéra, jeho život i mladý život jeho dcerky Maisie. Ne to se nesmí stát, nechť je pověšen ten muž, on Keith, bude zachráněn!“ Zvedl dopis a hodil jej do ohně. Shořel! Žádné další obavy a žádný strach více. Jeho tvář potemněla a ztvrdla - nejsem jako Larry...

Vážení čtenáři, mnozí z Vás jste nás žádali, abychom v Revui napětí a humoru otiskli jako kuriozitu první Rodokaps, který vyšel v Praze v roce 1935 nákladem 100 tisíc výtisků a podnes putuje z ruky do ruky a sběratelé za něj platí horentní částky. Vyhověli jsme tomuto přání. Zdůrazňujeme však, že tak činíme neopakovatelně; považujte tedy tento přetisk skutečně jen za kuriozitu, za nic jiného. Redakce

R. WARRISON / THE GREEN WIG/
Autorisovaný překlad M. Kabeše

I

Číslo 17

»Které číslo říkáte, komisaři?«

»Číslo 17. Je to telefonická zpráva a musíte se tam jít podívat. Možná, že je to ale také bluf,« odpověděl vrchní komisař Mac Malone inspektorovi Smithovi, kterého po této zprávě přivolal do své kanceláře.

Inspektor Smith, zvaný spodinou Londýna »mlíčák« pro svou pleť, byl 35letý bývalý letecký poručík, svobodný, z velmi dobré rodiny. Jeho zaměstnání mu často poskytovalo to, po čem toužil: nebezpečný boj a vzru-

šení. Byl velmi oblíben ve Scotland Yardu pro své milé a kolegiální chování. Byl jedním z nejlepších detektivů v Londýně, obávaným a obdivovaným pro odvalu. Svého představeného neměl rád, neboť, kdykoliv ho chtěl něčím překvapiti, byl překvapen sám, poněvadž komisař Malone obyčejně vše již věděl.

Smith okamžitě uposlechl rozkazu svého představeného a s ohrnutým límcem, ruce v kapsách, vydal se do londýnských ulic, které byly právě zahaleny hustou mlhou. Měl naléztí zavražděného a to není právě příjemno pro člověka, který dva dny nespal, honě se za tlupou penězokazů. Tolik se těšil, jak se dnes vyspí, a ten protivný komisař ho zase vyštve do takového nečasu, v němž je mlha a krev.

»Budíž — snad z toho něco bude,« mumlal si Smith pro sebe.

V úzké uličce, zvané »Slepá«, v čís. 17. to mělo býti a nebylo to po prvé, že tam Smith šel. Ulička nebyla daleko od hlavní třídy a byla ponejvíce obydlena lidmi, kteří přesto, že se Scotland Yardu vyhýbali, byli v něm často a mnoho jich potom šlo do vězení Jeho Veličenstva.

Smith právě přemýšlel, kdo je asi komisařovým udavačem, že se vše tak hned dozví, když na kraji Slepé uličky slyšel, jak k němu utíká žena. Poznal to podle nárazů vysokých podpatků — slyšel, ale nemohl viděti pro hustou mlhu. Zůstal instinktivně státi na úzkém chodníku, když směrem k sobě zahlédl utíkající ženu a na tři kroky rozeznal její vyděšenou tvář.

»Proboha... rychle... je mi v patách... vrah... Zelená Paruka... je...«

Nedořekla však. Skácela se s výkřikem na zem a překvapený Smith neměl ani kdy ji zachytit. Zahlédl jen siluetu muže, který se rychle vzdaloval, a vzpomínav se ze svého překvapení, pronásledoval prchající stín. Neznámý mu však zmizel, jako když se do země propadne.

Vrátil se proto k postavě, ležící na zemi, které již nemohl pomoci, vytáhl z kapsy policejní píšťalku a ně-

kolikrát pronikavě zapískal. Než zaslechl kroky spěchající hlídky, měl čas prohlédnouti si ženu, která promluvila, ale nedomluvila. Měla na sobě teplý, květovaný župan a na bosých nohou večerní atlasové střevíčky. Pod županem pak hedvábné žluté kombiné, zdobené červenými krajkami. Tato žena zřejmě před malou chvílí opustila lůžko, prchajíc před nebezpečím, kterému nešla. V jejích zádech vězel až po střenku nůž a Smith věděl, že tento nůž byl vržen s profesionální zručností neznámým stínem právě v tom okamžiku, kdy se mohl dozvědět jméno vrahovo.

V malé minutě přispěchala hlídka, policista Jakub, konající nedaleko službu. Po krátkém rozhovoru spěchal Smith k nejbližší telefonní budce, aby podal zprávu o této záhadně vraždě, objednal vůz a zařídil vše potřebné. Vrátil se v několika minutách, rozkázal policistovi, aby posečkal u mrtvé a sám vydal se do domu číslo 17., jenž byl o blok dále. Tušil, že tato vražda má něco společného s jeho posláním.

Dům číslo 17. byl třípatrový činžák, jediný snad, kde nebylo mnoho nájemníků, a vypadal tak slušně, že se ani do této uličky nehodil.

Na několikere a při tom velmi důtklivé Smithovo zvonění přišel otevřít sám majitel domu. Byl to starý a všem policistům známý lichvář a překupník, zvaný »Zrzavý Jonny«. Jonny neměl domovníka a otvíral zřídka svým nájemníkům, neboť měli klíče od domu, ale otvíral často a ponejvíce v noci svým zákazníkům, kterých byla taková řada, že by se žádný obchodní dům co do počtu nemusel za jejich množství stydět.

Zrzavý Jonny obýval přízemí domu, sestávající ze šesti místností. Pět jich sloužilo za skladiště věcí, které Jonny buď koupil nebo na něž půjčil, a v zadní místnosti pak bydlel. Měl rád přepych a podle toho také jeho pokoj vypadal. Nádherné zařízení zřejmě dříve patřilo někomu, kdo měl bohatství a vytríbený vkus, a nikdo nevěděl, jak k němu Jonny vlastně přišel. Nerad obchodoval v dražebních síních a o nábytek příliš nestál. — Uvedl Smitha do své svatyně a spustil: »Co je? Co mi nedáte

moje dcera . . . , rozvedená . . . , byla velkou umělkyní . . . , muž darebák ji opustil.«

»A vaše dcera používá všech šesti místností?«

»Ne. Bydlí jen ve dvou a čtyři pronajímá, přijde-li někdo na kratší dobu.«

»Půjďte se mnou! Musím si prohlédnouti dům. Snad něco najdu a proto je to též ve vašem zájmu.«

Jonny šel s inspektorem nerad. Běžnou prohlídkou druhého poschodí přesvědčil se Smith, že Jonny mluvil pravdu.

»Do třetího!«

Ve třetím poschodí otevřel Jonny dveře dceřina bytu, kde ve velké předsíni hořelo světlo. Z předsíně vešli do první místnosti, jež sloužila za ložnici. I tam byla rozsvícena noční lampa a lůžko bylo rozházeno, jako by je právě někdo opustil. Inspektor sáhl pod prošívanou pokrývkou a seznal, že před chvílí někdo v posteli ještě ležel. Zaslýchli za sebou prudké oddechování, a když se ohlédl, viděl Jonnyho, nechápavě se dívajícího na postel.

»Proboha, kde je?«

»Kdo?« otázal se Smith.

»Moje dcera.« A Smith, aniž by odpověděl, zamířil do druhého pokoje. Otočil vypínačem a seznal, že telefonická zpráva, kterou přijal komisař Malone, nebyla blufem. Smith našel to, co hledal. Na zemi u starého sekretáře ležel mladý, sotva 30letý muž, polooblečený, zavražděný tímž způsobem, jako ona neznámá na ulici.

»Jonny, pojdte sem!«

Vyrušen tímto zvoláním, vstal Jonny s křesla, do něhož před chvílí usedl, a vešel do druhého pokoje za inspektorem.

»Kdo je to?«

Jonny vytřeštěným zrakem díval se na mrtvolu a na druhou a tutéž otázku ze sebe vykoktal pracně:

»Mladý Brown z prvního poschodí.«

»A jak se dostal do bytu vaší dcery?«

»Chodíval ji často navštěvovati . . . bavívali se spolu . . . měla ho ráda . . . , ale kde jen může být?«

V téměř okamžiku utkvěl inspektorův pohled na se-

kretáři a nad ním visící fotografii krásné ženy. Jonny sledoval jeho pohled a předešel otázku slovy: »To je ona, inspektore!«

Smith neodpověděl, neboť poznal na první pohled tu, která již nikdy nedopoví a kterou právě podle dispozic policejního lékaře odváželi. Mrtvou z ulice.

Mezitím vrátil se Smith do ložnice, aby ji podrobil důkladné prohlídce.

Vrchní komisař Mac Malone byl v tu dobu ve své kanceláři v Yardu a očekával zprávu inspektora Smitha. Čekání krátil si kouřením cigaret a nervosním přecházením po kanceláři. Malone byl postrachem Yardu pro své drsné zacházení s podřízenými a pro svou bystrost. Dostával se přímo záhadným způsobem na kloub všem zamotaným případům, a to vždy dříve než ten, který byl pověřen rozluštěním případu. — Konečně zazněl telefon. Komisař zvedl sluchátko a s krátkým — »Já« — poslouchal.

Jeho tvář nabývala jiného výrazu a kdyby ji viděl některý z podřízených, jistě by si myslil o svém představeném to nejhorší. Patnáct minut poslouchal a jenom třikráte jeho krátké — »Ano« — znamenalo, že onen na druhém konci drátu pochyboval o tom, že ho poslouchá. — »Dobře, Smith, přijďte sem — počkám na vás!« Položil sluchátko, klesl do židle, podepřel hlavu do dlaní a zavřel oči. Přemýšlel? Ne, trpěl. Takto nehybně seděl až do té doby, kdy ho hlasité zaklepaní vyrušilo z myšlenek a přinutilo změnit posici, nehybnost i tvář.

»Vstupte!«

Do kanceláře vstoupil Smith. Na vybídnutí komisařovo usedl do lenošky a vyprávěl podrobně vše, co zažil za poslední dvě a půl hodiny. Ke konci nezapomněl podotknouti, že doktor Warner provede ještě dnes pitvu obou obětí a že policejní fotograf má zajímavé snímky

l otisky prstů. Smith vvrávil, ale neřekl komisaři Mac Malonemu vše. Pro sebe si ponechal mnoho, neboť měl v úmyslu ho později překvapiti.

»Udělal jste, Smithe, pěkný kus práce. Jděte si lehnout — potřebujete odpočinku! Jste jistě velmi unaven a několik hodin spánku vás opět vzpruží.«

Smith byl překvapen komisařovým uznáním a v tom okamžiku ho měl po prvé rád. Malone mu podal ruku a ještě ve dveřích slušně požádal, aby mu poslal do kanceláře doktora Warnera a fotografa Baldera.

Smith vše zařídil a první taxi, které u Yardu spatřil, ho odváželo domů, právě když hodiny odbijely pět hodin ráno.

V přístavní uličce, kterou prokukovaly stožáry nákladních lodí, v krčmě »Na stříbrné palubě« přes pozdní hodinu seděla za zavřenými dveřmi dvojice mužů. Seděli u stolu s majitelem krčmy »Tlustým Bobym«, vysloužilým boxerem těžké váhy. V prvním okamžiku se zdálo, že zde sedí trojice němých mužů, nehybných jako sochy. Tak seděli však vždycky, když čekali svého záhadného vůdce.

»Už by taďy měl být,« promluvil Harry, zvaný »Kohout«.

»Měj strpení, Kohoute! Ten tu bude jako na koni,« zavrčel Simon, zvaný »Móda« — a dopil whisky.

»Nalej, Boby!« a Boby se odšoural nalíti svým společníkům a hostům.

Simon Móda byl nejelegantnější lupič v celém Londýně a jeho přezdívka nemohla býti výstižnější. Byl odvážný, krutý, ale vždy elegantní. Oblékal se v nejdražších salonech, kde nevěděli o něm více než to, že je bohat a dobrý zákazník, který vždy platí přesně. Simon byl podnikavý — naproti tomu Harry byl obyčejný kapesní zloděj a teď ho tito dva potřebovali k různým službám. Harry miloval svoji sestru Fifi, vynikající

krásou i odvahou.

Tlustý Boby přišourav se lenivě postavil před každého další porci whisky. Boby byl manželem sestry Harryho a Fifi byla soupeřem, jemuž se Boby, kdykoliv počal zápas, nejpozději ve třetím kole vzdal. Boby byl dobrák a k tomuto femeslu se dostal jenom z lásky k Fifi, kterou miloval ještě jako boxer, a to bylo již hezkých pár let! A ona si ho vzala také, dokud byl ve formě. Teď je krčmářem a ne hrdinou a podle toho také láska Fifina dopadala. Harry věděl vše a byl pomocníkem Tlustého Boby.

Tři rány na zadní tajný vchod je vyrušily a Boby utíkal otevřítí. Ostatní dva nespustili oči se dveří v koutě za hostinskou kredenci. Boby otevřel závoru tapetových dveří a nečekaje, kdo vstoupí, zaujal rychle místo u svých společníků. Dveře se pomalu otevřely a Harry, Simon i Boby viděli »Jeho« tak jako vždy v šeru za kredencí — jen postavu, a kdyby dával někdo sebe větší obnos za jeho popis, žádný z nich by si ho nevydělal, protože nikdo z nich ho nikdy neviděl v pravé podobě.

»Přišel jsem si pro peníze,« zazněl řezavý hlas.

Simon vytáhl z kapsy balík bankovek, zabalil je do připraveného hedvábného šátku a zručně je hodil směrem, odkud zazněl hlas. V šeru zahlédli všichni tři bílou štíhlou ruku, jak zachytila ve vzduchu hozený balíček.

Nastala chvíle mrtvého ticha, které rušilo pouze šustění papíru — přepočítávání peněz.

»Čím dále tím méně mi nosíš, Simone!«

»Nedivte se, šéfe, na tomhle zboží museli agenti slevit pro špatnou kvalitu!«

»Zboží bylo stejné jako jindy a okrádat se nedám! Příště přineseš tolik jako jsi nosil dříve, nebo si najdu někoho jiného.«

Nikdo z přítomných neodpovídal a hlas pokračoval: »Zítřka ve dvě hodiny v noci očekávejte na Zlutomu molu Juju, který přiveze nové zboží, a doufám, Simone, že půjde lépe na odbyt! . . . A ty, Kohoute, vyříd' Fifi, že se

mi nelíbí ty její dva posledn roz-
hovory se Smithem z Yardu! Stála
s ním déle než bylo zapotřebí a já
ženským mnoho nevěřím!«

»Šéfe, vždyť ona nic neví a Smith
ji jistě vyslychal k vůli nějaké to-
bolce,« vykoktal Boby.

»Nevadí. Rozhodně ji budu také
potřebovat a proto ať přijde s vá-
mi na Žluté molo! Tedy ještě jed-
nou: zítra přesně ve dvě hodiny
v noci na Žlutém molu!«

K odpovědi se nikdo nedostal,
neboť tlumené bouchnutí dveří vše-
chny upozornilo, že šéf již není pří-
tomen. Simon přerušil mlčení: »Ne-
vím, co bych za to dal, kdybych
věděl, kdo nám to poroučí. Všechno
ví a našinec může vydělat jen to-
lik, kolik on chce.«

»A teď do toho ještě tahá Fifi,
zvíře; není na tom dost, že si s ná-
mi orá jak chce?« dodal Harry. —

»Dočkej času, Ko-
houte, já však se mu dostanu na kobytku! Ten bude ještě
jednou poslouchat mne!« vybuchl zlostně Simon.

»Hoši, nemluvte tak! Mám pocit, že zde nejsme sami,«
a než Boby dopověděl, zazněl od kredence hlas, který
jim vždy naháněl hrůzu:

»Je vidět, Boby, žeš byl dobrým boxerem. Nejste
sami — vrátil jsem se odevzdat šátek Simonovi.«

Všem třem vyvstal na čele pot.

»Jsi příliš domyšlivý, Simone, ale jenom v mé ne-
přítomnosti. Nevěř tomu, co si namlouváš! Zelená
Paruka tě nikdy nebude poslouchat! Chytej svůj
šátek!«

Na stůl dopadl hedvábný šátek a v zápětí zasvištělo
cosi vzduchem. Všichni tři se skrčili a na stole ležící
šátek byl zručně vrženým nožem přibodnut. Věděli dobře,
že je to výstraha před neposlušností, která v nich rostla,

ale tímto okamžikem byla úplně potlačena.

»Příště bude nůž trčeti z vašeho těla, pokusíte-li se o sebemenší pochybnosti o mně!«

Dveře se přibouchly a za nimi zazněl tlumený smích, který všem naháněl více strachu než rozkazy. Deset minut seděli všichni tři bledí, beze slova, a čekali.

A ten, jenž vrátil šátek, odjížděl již v loďce do mlhy Temže.

Inspektor Smith po osvěžení v koupelně nemohl přes velikou únavu usnouti. Stále přemýšlel a zejména o tom, co zamlčel svému představenému: Neřekl mu, že zavražděná je dcerou Zrzavého Jonnyho a neřekl o tom ani Jonnymu, který odmítal vysvětlení slovy: »Najděte mi moji dceru — zachraňte ji — je v nebezpečí!« Při podrobné prohlídce mladého Browna našel něco, co měl nyní na stole zabaleno v kousku papíru. Našel to v pěsti zavražděného — byl to kousek paruky zelené barvy.

»Už by tady měl být,« promluvil Harry, zvaný »Kohout« ...

A Smith věděl, rozluští-li tuto záhadu, že najde vraha, a to bylo jeho jediným přáním. Přemýšlel též o vrchním komisaři. Smith nebyl polovičatý a probíral události podrobně.

Věděl dobře, že Zelená Paruka byl již před lety postrachem celého Londýna a přesto, že ještě tehdy nebyl u Yardu, sledoval se zájmem zprávy o jeho činnosti. Vzpomínal si ještě na tučné nadpisy v novinách, které hlásily loupeže a vraždy, spáchané Zelenou Parukou. Pak náhle Paruka zakončil své zločinné řádění v Londýně a počítalo se, že buď přesídlil do jiné země, anebo že byl navždy umlčen některým ze spolučinnů. Oddychla si celá veřejnost, ale v Yardu nezapomněli. V duchu viděl Smith rozrušení veřejnosti, až se v novinách objeví články, že Zelená Paruka žije a že se opět vrátil. Jeho návratem mnoho lidí v Yardu dostane jistě často »pokyny shora«, pro něž byl speciální název »nos«.

Vrchní komisař Mac Malone zahnul do Slepé uličky, otevřel si klíčem domovní dveře v č. 17. a vešel. Bilo právě šest hodin ráno. Ulice byly liduprázdné a nedaleko za sloupem čekal policista Jakub na výměnu hlídky a poznal svého představeného. Smith mu nakázal, aby dům nespouštěl s očí, v domnění, že snad Zrzavý Jonny bude někým navštíven nebo dům opustí. A Jakub přesně plnil rozkazy představených. Tato návštěva ho však překvapila. Na rohu byla telefonní budka, ze které bylo vidět na dům. »Musím telefonovati Smithovi, že mu leze starej do zelí,« myslil si Jakub. A tak Smith beze spánku opouštěl o půl sedmé svůj byt, neboť telefonická zpráva stála za to. Vyskočil na rohu Slepé uličky z drožky přímo do rukou čekajícímu Jakubovi.

»Inspektore, byl to jistě on a neodešel ještě — nehnul jsem se odtud.«

Smith byl v rozpacích:

»Počkejte zde, jdu tam také, třeba mne šéf bude po-

třebovati!«

Smith neměl klíč, ale měl něco, čím se daly dveře lehce otevřít. Vešel tiše do domu, v němž bylo šero a hrobové ticho. Svítil si kapesní lampičkou a tiše se plížil po schodech. V prvním poschodí se mu zdálo, jako by někdo v bytě Brownově zavřel dveře. Má zazvonit, nebo jít o poschodí výše? Vrozený instinkt mu radil: »Nechod!«

A on uposlechl a plížil se dále do bytu zavražděné ve třetím poschodí. Smith jednal dobře, neboť pokus vniknouti do bytu Brownova v prvním poschodí byl by stál to, co by jistě nerad ztratil: život. Za těmi dveřmi číhala na něho smrt, které ušel jen díky svému instinktu, avšak neušel jí později někdo jiný. Doplížil se až do třetího patra, tiše otevřel, rozsvítil a na první pohled poznal, že v bytě od jeho poslední návštěvy někdo byl a něco hledal. Vše bylo přeházeno, v nepořádku, a se zdi nad malým sekretářem zmizela fotografie, podle které poznal zavražděnou. V prvním okamžiku ho napadlo, že si ji snad odnesl Jonny, ale tuto myšlenku ihned zavrhl. Co si mu říkalo, že se do bytu vrátil vrah a že je snad ještě v domě. Odešel do druhých pokojů a zběžně je prohlédl. Smith uvažoval: Malone je v domě, je asi u Jonnyho a pokouší se z něho vytáhnouti více než já. Tento případ ho asi velmi zajímá, když se mu tak věnuje — a zamyšlen vracel se zpět, hodlaje navštívit také Jonnyho. Když vkročil do ložnice nešťastné oběti, zhaslo pojednou světlo. Smith rychle sáhl do kapsy pro kapesní svítilničku, ale nepoužil ji: ucítil tupou bolest ve spánku a pomalu se kácel k zemi, naraziv na nedařleko stojící řídli. V uších mu hučelo, — tma — a již o sobě nevěděl. Ze stínu skřípně vystoupila tmavá postava, kterou Smith půl krokem přešel ve tmě, než ucítil bolest, sehnula se k bezvědomému Smithovi a prohlédávala jeho oblek. Slabé zaklení svědčilo o tom, že našla to, co hledala. Pak přistoupila ke stolu, rozsvítila Smithovu lampičku, a svítilíc na desku stolu tak, že její obličej byl ve tmě, psala co si na okraj novin, které ležely na stole. Dopsala, utrhla popsaný kousek papíru

a vložila jej do inspektorovy sevřené ruky. Lampičku otevřela kapesníkem, položila ji k inspektorovým rukám a tiše odešla. V pokoji zůstal jen slabě dýchající Smith — a na rohu nadával Jakub, že Smith tam hraje jistě karty se starým.

»Boby, já dnes nepůjdu domů a potřeboval bych si odpočinout!« pravil Simon Bobymu po odchodu Harryho.

»Ustelu ti nahoře... pojd'!«

Boby měl ještě jeden pokoj nad krčmou, který se mu často velmi dobře hodil. Vyspalo se tam již mnoho lidí. Simon však nemohl usnouti a Boby také ne; rozmlouval vedle s Fifi a Simon slyšel, jak tato nadává. Vstal s postele a zavřel okenice; světla přístavu ho rušila. Pak spolkl pastilku, kterou vyňal ze zlaté krabičky, uleh a čekal na spánek.

Vedle přemýšlela Fifi u funičiho Bobyho, jakou má asi Paruka pro ni práci, a její myšlenky často zalétaly k Smithovi, detektivu, který první jí byl tak trochu sympatický.

Přemýšlela dlouho o svém životě a skoro litovala toho, že se naučila tak zručně vytahovati lidem z kapes tobolek. Fifi ale neměla jiného východiška; matka byla stále nemocna a otec zemřel v kriminále. Měla to v krvi a byla už třikráte trestána celkem šesti měsíci, ale to jí pomohlo ještě k větší rutině a k známostem, za které se ve svých plačtivých chvílkách, jak říkal Harry, styděla. Ale to bylo málokdy. Fifi byla hezká a nikdo jí nemohl ničeho vyčítati než ty tobolek, a Boby tu lásku, kterou k němu ztratila. A nebylo divu, vždyť i Boby ztratil championát. A kdykoliv Fifi takto přemýšlela, vždy přicházela k stejnému závěru: »Už v tom jsem — a už v tom umru« — a stejného náhledu byli všichni mimo inspektora Smitha. Ale jemu nevěřila, protože jí sám pomohl svojí výpovědí k prvním dvěma měsícům.

Smith pomalu nabýval vědomí a cítil, jak mu někdo tře spánky nějakou tekutinou. Když otevřel oči, skláněl se nad ním Zrzavý Jonny a Jakub. Hlava ho bolela a nemohl se v prvním okamžiku vůbec na nic upamatovat.

»Sláva, inspektore, už jsme mysleli tady se Zrzavým, že budeme musít zavolat doktora Warnera!«

»Co se to se mnou stalo?«

»Soudě podle boule na hlavě, dostal jste asi pořádnou ránu zabíjákem, která vás na hodně dlouho uspala,« odpověděl Jakub.

Za pomoci obou Smith vstal, sedl si na židli a ohmátával bolavé místo. Tu padl jeho zrak na útržek novin, který mu při otevření dlaně vypadl na zem. Jonny se rychle sehnul a podával mu útržek, neopomenuv si přečísti krátké sdělení: Nechte všeho pátrání, nebo půjdete za těmi, které jste dnes v noci tak důkladně prohlížel. Zelená Paruka. — Smith nespustil přitom očí s Jonnyho, na kterého tato zpráva působila hůře, než včerejší nález mrtvého v bytě jeho dcery.

»K sakru, kdo je ta Zelená Paruka?«

»To, kdybych věděl, Jakube, měli bychom vraha a není vyloučeno, že i vůdce dlouholeté lupičské bandy.«

»To jsem na tom rohu také nemusel tak dlouho čekat, jak jste mi nakázal; mohl jsem se po vás dříve poohlédnout a mohl jsem tu Paruku chytit za ruku,« podotkl smějící se Jakub.

»Žádné rýmy, Jakube! Každé setkání s ním je setkáním se smrtí. Je nemilosrdný a rafinovaný. Umí se tak dobře přestrojovati, že nikdy člověk neví, není-li na dosah jeho ruky. Je to nebezpečný zločinec!«

Po tomto Smithově ujištění podíval se Jakub nedůvěřivě po Zrzavém Jonnym, jako by v něm hledal Paruku. Ale Jonny seděl sklesle a třásl se na celém těle,

když promluvil třesoucím se hlasem: »Inspektore, bojím se, strašně se bojím!«

»Jonny, vy víte jistě víc než jste mi řekl! Povězte mi vše a já se postarám o to, že se nebudete musít bát. Konečně musím vám ještě něco říci — ač nerad — ale vaše dcera skončila právě tak jako mladý Brown téměř v mé náruči. Nechtěl jsem vám to hned říci, ale poznal jsem ji podle fotografie, která ještě dnes ráno visela nad sekretářem, ale, jak vidíte, zmizela.«

Smith chtěl pokračovati, ale byl přerušen hlasitým srdcervoucím pláčem Jonnyho, a v tom okamžiku mu ho bylo opravdu líto. Viděl ho po prvé plakat a Jonny snad v životě plakal po prvé.

»Jakube, kdy opustil Malone dům?«

»Vůbec jsem ho neviděl odcházeti, inspektore.«

»A nebyl u Jonnyho?« tázal se dále Smith.

»Od vašeho odchoďu nikdo u mne nebyl,« odpověděl přerývaným hlasem Jonny za Jakuba a Smith se zamyslíl.

Po dlouhém mlčení obrátil se pak k Jonnymu. »Řekněte vše, co víte, Jonny; pomůžete nám tak dříve dopadnouti vraha!«

»Řeknu vám vše, co vím, inspektore; není toho mnoho... ale snad vám to pomůže.«

Vtom za dveřmi někdo zavolal přidušeným hlasem:

»Zelená Paruka tě varuje, Jonny!«

Inspektor i Jakub současně vyskočili, div jeden druhého neporazil, a proběhli předsíní na schody. Na schodech nebyl však nikdo.

»Jakube, utíkejte dolů... já počkám u Jonnyho... v tomto okamžiku je ve velikém nebezpečí!«

Jakub rychle uposlechl a Smith se vrátil. Jonny stál bledý, s vytřeštěným zrakem, a chvěl se na celém těle.

»Vzpamatujte se, Jonny, a pokračujte!«

»Nemohu, inspektore... mám hrozný strach... stále se mi zdá, že Paruka je na doslech.«

Po této odpovědi ani inspektorovi nebylo volno a maně si pohládl bolavou hlavu.

Smith ucítil tupou bolest ve spánku a pomalu se kácel k zemi...

»Máte pravdu. Příjemně zde právě není a chcete-li mi něco říci, pojedeme do Yardu — tam jste v bezpečí.«

»Ale jen na chvíli,« dodal šeptem Jonny.

Oba opustili dům a Jakuba po jeho hlášení, že nikoho neviděl, poslal Smith domů s přáním dobré noci, třebaže bylo už půl desáté dopoledne. Jonny pečlivě uzavřel, na nejbližším stanovišti drožek si najali vůz a jeli do Yardu. A Jonny se neustále otáčel a díval zad-

ním okénkem na záhadné sportovní dvousedadlové auto, které se stále drželo v určité vzdálenosti za nimi. Díval se, ale Smitha neupozornil.

U Yardu vystoupili a Smith vedl Jonnyho do své kanceláře. Na dlouhé chodbě potkali komisaře Mac Maloneho, který je zastavil a zvědavě se ptal, co je nového.

Inspektor mu vše zběžně hlásil.

»Použijte mé kanceláře, chcete-li vyslechnouti Jonnyho, je tam více klidu!« podával Smithovi klíč, jež Smith s díkem přijal.

»Pojďte Jonny!« — ale ten se nehýbal a ztrnule díval se za odcházejícím komisařem.

»Což neznáte našeho komisaře?«

»Znám, ale připomíná mi někoho... snad se mýlím, inspektore, ale od včerejška vidím v každém Zelenou Paruku.«

»Hlouposti! Jste předrážděn a to je vše.«

Vstoupili do komisařovy kanceláře. Smith usedl za veliký psací stůl a Jonny do křesla, zády k oknu. Smith nabídl mu cigaretu, sám si také zapálil a povzbuzoval Jonnyho:

»Již k vůli vaší nešťastné dceři byste měl říci pravdu, abychom mohli vraha co nejdříve dopadnout.«

A Jonny, aniž by přijal nabízenou cigaretu, začal vyprávěti :

»Před třiceti lety jsem radostně přivítal narození své dcery, které její matka zaplatila životem...« Jonny se nedůvěřivě rozhlížel stále kolem sebe.

»Inspektore, nemůže nikdo poslouchat za dveřmi?«

»Bojíte se i tady?«

»Víte — člověk před Zelenou Parukou není jist ani u vás v Yardu.«

»Řekněte mi, Jonny, kdo je Zelená Paruka!«

Vtom zahrčel zvonek telefonu a Smith vzal sluchátko.

»Prosím, přijdu okamžitě.« Položil sluchátko na vidlici a obrátil se k Jonnymu:

»Počkejte zde na mne, nezdržím se déle než pět mi-

aut. Volá mne ředitel.«

»Inspektore, já zde nezůstanu!«

»Nedá se nic dělat, ale chcete-li, zamknu vás.«

A aniž by vyčkal Jonnyho odpovědi, zamkl kancelář na dva západy. Vyběhl do druhého poschodí do sekretariátu a chystal se právě zaklepati na dveře ředitelny, když byl zaražen prohlášením tajemníkovým: »Zbytečně se namáháte, inspektore. Ředitel není přítomen.«

Smith se překvapeně obrátil: »Vždyť jste mi teď telefonoval, že mám přijít ihned k řediteli!«

»Já? To je asi omyl!«

»Vy že jste mne nevolal?«

V tom okamžiku blesklo Smithovou hlavou: »Jonny!« a nevysvětliv svoje chování, vyrazil ze dveří jako když ho vystřelí, provázen udiveným zrakem tajemníkovým. Přeskakoval schody, sledován udiveným zrakem těch, kteří se mu včas vyhnuli, a dole by byl málem porazil vracejícího se komisaře Maloneho.

»Co se vám stalo, člověče?«

Bez odpovědi přiběhl Smith ke dveřím, vsunul klíč do zámku a prudce otevřel. Na prahu zůstal stát jako omráčen. Teprve dotyk komisařovy ruky ho vzpamatoval a oba rychle vešli do místnosti. Na zemi ležel Zrzavý Jonny, mrtev, s nožem v srdci a na stole byla druhá výstraha pro Smitha od Zelené Paruky, které se nikdo z nich nepovšiml.

»Proklatě — třikrát proklatě! Dnes už jsem měl vědět, kdo je to Zelená Paruka! Mohl jsem zachránit život Jonnyho a kdoví, kolik ještě dalších, kdybych nebyl naletěl.«

»Na co jste naletěl, Smithe?«

»Byl jsem odvolán k řediteli.«

»Ten přece není v budově.«

»Nyní to také vím, ale dověděl jsem se to už pozdě. Zelená Paruka pracuje bezvadně.«

»Máte pravdu, Smithe,« odpověděl komisař a pomalým krokem přistoupil k telefonu. Smith, pokleknuv k Jonnymu, prohlížel mu kapsy, odvraceje zrak od jeho

obličej, který prozrazoval zděšeným výrazem, že Jonny viděl blížíci se smrt a nemohl ani vykřiknouti o pomoc, neboť Paruka vrhl svůj nůž jistě a rychleji než Jonny mohl otevřítí ústa.

»Víte, komisaři, Jonny asi mnoho vytrpěl než se odhodlal k nám přijíti a prozradit nám Zelenou Paruku. Jeho strach byl oprávněný, když mne prosil, abych ho zde nenechával samotného. Ale koho by to jen napadlo, že Paruka se odváží až do Yardu!«

Malone hodlal právě zvednoutí telefonní sluchátko, když objevil na stole ležící čistou obálku, na které bylo napsáno: »Druhá a poslední výstraha, Smithe! Zelená Paruka.« Jeho ruka místo po sluchátku sáhla po obálce, kterou složil a zastrčil do kapsy, aniž by měl Smith o tom tušení.

»Smithe, mám podivné tušení, že se s Parukou shledáte velmi brzy.«

»Je to mé jediné přání, komisaři, a dal bych za to deset let svého života, kdyby to bylo ještě dnes.«

»I to se vám může vyplnit.«

Malone zdvihl sluchátko, telefonoval pro doktora Warnera a fotografa Baldera a pak usedl těžce do křesla. Smith byl s prohlídkou Jonnyho brzy hotov a nalezené u něho věci dal na stůl před komisaře. Nebylo jich mnoho: kapesník, stříbrné hodinky s černou šňůrkou, kapesní nožik a červený zápisník. Chtěl právě prohlížeti zápisník, když do místnosti po zaklepání vstoupili současně doktor Warner a Balder.

»Tohle je práce Zelené Paruky,« byla první slova doktora, který poklekl k mrtvému, aby vykonal zběžnou prohlídku.

A Balder s klidem se chystal se svým aparátem ku práci. Smith sebral věci Jonnyho do kapes a chtěl odejíti do své kanceláře, když byl zastaven komisařem: »To bude zase sousto pro noviny — vražda přímo v Yardu!«

»A ten nos od ředitelství!« odpověděl Smith. »Nic platno, Zelenou Paruku musím dostat, i kdyby mne to

mělo stát život!«

S těmi slovy opustil Smith místnost a zamířil k východu, aby vyalechl službu konajícího seržanta.

»Kdo vstoupil do Yardu během posledních třiceti minut?«

»Mnoho lidí, inspektore, ale jen našich.«

»A kdo odešel?«

»Pouze vrchní komisař Malone, ale v zápětí nato se vrátil.«

»Říkáte tedy: mnoho lidí a všichni jen od nás?«

»Ano, inspektore.«

»Děkuji, to mi stačí,« a Smith se vrátil do své kanceláře. Položil pozůstalost Jonnyho na stůl a poodešel k oknu, aby si mohl lépe prohlédnouti zápisník. Rychle prolístoval knížku, která neobsahovala ničeho zajímavého, a rozčilen posledními událostmi, položil rozpálenou hlavu na okenní tabuli a přemýšlel. Po chvíli sebou trhl, když uviděl na druhé straně chodníku Harryho Kohouta, který právě vcházel do domu, stojícího naproti Yardu. Otázka, kterou si sám položil, ke komu asi Harry jde, ho přinutila, že okamžitě opustil kancelář.

Vyšel na ulici a vstoupil do průjezdu domu, ve kterém před chvílí zmizel Harry. Byl to starý dům, skládající se většinou z kanceláří. Nečekal dlouho. Po točitých schodech někdo sestupoval. Ustoupil do tmavého výklenku a čekal. Harry se objevil, vesele si pohvizduje, a když míjel výklenek, na okamžik zkameněl. Nebylo divu, neboť Smith pouhým oslovením ho do tohoto stavu přivedl.

»To je báječné překvapení, inspektore,« vykoktal ze sebe Harry.

»Ani bych neřekl — a co tady děláš?«

»Ucházel jsem se tady o místo.«

»Ty... a místo?«

»Chci se žít poctivě, inspektore, a přísahám při hlavě...«

»Nepřisáhej — nevěřím ti — a kápni božskou! Co jsi tady dělal?«

»Říkám pravdu — hledal jsem tu místo.«

Harry sáhl do kapsy a podal inspektorovi novinový inserát. Inspektor četl: »Hledá se poctivý a pracovitý sluha. K představení v City ...« — a dále nedočel.

»Trochu sis popletl adresu, Harry! Žádné vytáčky a vyklop pravdu!«

»Stydím se, inspektore...«

»Ty se stydíš? Pospěš si, nemám kdy!«

»Když to tedy chcete vědět — — žebřám.«

»Žebřáš anebo oklepáváš terén?«

»Víte, inspektore, dnes vynášel žebrota víc než zlodějna.«

Smith mu v duchu dával za pravdu.

»Kolik jsi vyžebřal v tomhle domě?«

»Ve druhém poschodí jsem dostal...«

»A do třetího jsi již nešel, víd'?«

Harry neodpověděl.

»Půjdeme se tedy podívat do druhého poschodí a žádné vytáčky, Harry, nebo tě čeká místo, kterého v inserátech nenajdeš!«

Harry se třásl na celém těle, ale neztratil výřečnost.

»Co proti mně máte, inspektore? Protože se chci poctivě živit, chcete mne dát zavřít? Těch pár let, co mne hostilo vězení, mi úplně stačí... nic nevím a nemohu vám nic říci.«

Za řeči došli do druhého poschodí. Na jediných dveřích byla tabulka obchodních místností Společnosti pro obchod s Orientem. Smith zazvonil, ustoupil stranou a Harryho strčil přede dveře. Harry, bledý, očekával, co se stane.

V několika vteřinách se dveře pootevřely a Smith zaslechl: »Co ještě chcete? Svoje jste již dostal...« a Harrymu byly přibouchnuty dveře před nosem.

»Á, tak je to tedy! Co jsi tady dostal?«

»To byla almužna.«

»A od kdy vlastně žebřáš?«

»Víte, inspektore, krást nechci...«, a Harry byl v koncích. Smith neopakoval pokus o vstup do kanceláří

»Říkám pravdu — hledal jsem tu místo.«

Harry sáhl do kapsy a podal inspektorovi novinový inserát. Inspektor četl: »Hledá se poctivý a pracovitý sluha. K představení v City...« — a dále nedočel.

»Trochu sis popletl adresu, Harry! Žádné vytáčky a vyklop pravdu!«

»Stydím se, inspektore...«

»Ty se stydíš? Pospěš si, nemám kdy!«

»Když to tedy chcete vědět — — žebřám.«

»Žebřáš anebo oklepáváš terén?«

»Víte, inspektore, dnes vynáší žebrota víc než zlodějina.«

Smith mu v duchu dával za pravdu.

»Kolik jsi vyžebřal v tomhle domě?«

»Ve druhém poschodí jsem dostal...«

»A do třetího jsi již nešel, vid'?'«

Harry neodpověděl.

»Půjdeme se tedy podívat do druhého poschodí a žádné vytáčky, Harry, nebo tě čeká místo, kterého v inserátech nenajdeš!«

Harry se trásl na celém těle, ale neztratil výřečnost. »Co proti mně máte, inspektore? Protože se chci poctivě živit, chcete mne dát zavřít? Těch pár let, co mne hostilo vězení, mi úplně stačí... nic nevím a nemohu vám nic říci.«

Za řeči došli do druhého poschodí. Na jediných dveřích byla tabulka obchodních místností Společnosti pro obchod s Orientem. Smith zazvonil, ustoupil stranou a Harryho strčil přede dveře. Harry, bledý, očekával, co se stane.

V několika vteřinách se dveře pootevřely a Smith zaslechl: »Co ještě chcete? Svoje jste již dostal...« a Harrymu byly přibouchnuty dveře před nosem.

»Á, tak je to tedy! Co jsi tady dostal?«

»To byla almužna.«

»A od kdy vlastně žebřáš?«

»Víte, inspektore, krást nechci...«, a Harry byl v koncích. Smith neopakoval pokus o vstup do kanceláří

a odvedl Harryho do Yardu. Ten cestou škemral: »Co tomu řekne Fifi? Pusťte mne, inspektore! Nic jsem neudělal.«

»I na žebrotu jsou paragrafy a konečně — vždyť jsem tě ještě nezatkl. Záleží na tobě, abys konečně pravdivě odpověděl, nač se tě budu ptát.«

Za řeči došli do Smithovy kanceláře.

»Tak, předně vynde, co jsi dostal!« začal nemilosrdně Smith a pomáhal Harrymu od obsahu jeho kapes. Dvačet bankovek po pěti librách bylo mnoho peněz a Harry nedovedl vysvětliti, kdo mu je dal a zač je dostal.

»To snad je ta almužna, co ti dali naproti, ne?«

Harry zamračen neodpovídal.

»Řekni pravdu — nebo půjdeš tam, kam se ti nechce!«

»Nemohu vám nic říci, inspektore,« a Smith po této odpovědi Harryho zatkl. Zazvonil a předal ho službu konajícímu policistovi, aby ho odvedl do cely pro vyšetřovance. Nepohlížel ani podrobně ostatní obsah Harryho kapes a uložil věci do zásuvky stolu k pozůstatosti Jonnyho. Pak odešel do kanceláře komisaře Maloneho. Vstoupil bez zaklepání a byl uvítán upozorněním:

»Na mé dveře se klepá, Smithe!«

Smith byl tím přiveden do rozpaků.

»Sedněte si!« řekl komisař a ukázal na křeslo, ve kterém měl Jonny prozraditi tajemství Zelené Paruky.

»Smithe, musíme se na něčem dohodnouti. Je přímo yloučeno utajiti zločiny Paruky a vy víte dobře, že budeme středem pozornosti fantastických článků v novinách a že nás ahora budou všemožnými prostředky popohánět. Dávám vám přátelské ultimatum: buď mi do týdne přivedete Paruku s pouty na rukou, anebo půjdu do pense.«

»Komisaři, nechápu, že k vůli mé neschopnosti byste šel vy...«

»Nemluvte o neschopnosti! Je to tvrdý oříšek a já se jej vynasnažím rozlousknouti. Ale vím jedno, že Zelená Paruka se vrátil. Ví, co umí, z dřívějších dob, neboť několik let páchal v Londýně a okolí loupeže a vraž-

dy a nepodařilo se nám tomu zabránit. Bylo to tehdy sousto pro noviny, a teď, když se znovu objevuje, noviny budou ještě nemilosrdnější proti nám než dříve. Bylo by dobře, Smithe, až půjdete odtud, kdybyste vyhledal záznamy o Paruce z tehdejší doby, — poznáte alespoň jeho styl při provádění zločinů, ovšem nezměnil-li jej. Máme co dělat s rafinovaným zločincem, který má ohromnou výhodu, že ho nikdo nezná v jeho pravé podobě. Pracuje pro něho mnoho lidí a někteří, aniž by o tom věděli. Kdo umí takto organisovat, dovede zabít i v Yardu.«

»Pane komisaři, spoléhám na vaši pomoc — vždyť jste mi již několikrát pomohl v případech, s kterými jsem si nevěděl rady.«

Malone byl v podivných rozpacích. Vstal od stolu, přistoupil k oknu a obrácen zády k Smithovi, odpověděl:

»Milý Smithe, mám vás rád, ale jsem již unaven. Proto jsem se rozhodl, že až skončíme případ Paruky, půjdu. Ale věřte, že si někdy myslím, aby nás Paruka oba nepřežil. A řekněte mi raději, proč jste přišel!«

Smith vyrušen z přemýšlení o svém představeném, odpověděl: »Když jsem odešel prohlížet věci Jonnyho do své kanceláře, zahlédl jsem oknem, že naproti Yardu do domu vchází Harry Kohout. Zvědavost mi nedala, abych si ho sem nepřivedl,« a začal podrobně vypravovat o podivném chování a žebrotě Harryho.

II.

§ 61

Simon Móda odešel od Bobyho kolem desáté hodiny a měl důležitou obchodní schůzku. Šel pomalu po hlavní třídě až k Piccadilly, kde několika obratnými manévry za pomoci autobusů vešel do restaurace »U Bursy« v Marlborough Street, která byla střediskem všech bursiánů. Byla to určitá rafinovanost, neboť tam se

mohl klidně sejít se svými překupníky. Usedl k vyhrazenému stolu, poručil si přesnídávku a čekal. Za malou chvíli k jeho stolu přisedlo několik nových hostů a zběžně se navzájem pozdravili. Byli obslouženi společlivým číšníkem Antoniem, který patřil také mezi Simonovy zasloužence.

»Šéf se mnou včera mluvil a není s vámi spokojen proto, že prodáváte příliš lacino. Dnes v noci přiveze Juju nové zásoby, které musí být do týdne prodány, neboť šéf potřebuje mnoho peněz. Vy všichni máte možnost rychlého prodeje! Každý z vás přece má nějaký ten dancing, kde zboží jde na dračku. Zvláště ty, Gody: v tvém lokálu se dá přece více utržit než nám odevzdáváš!«

Gody, otlý chlapík, malých očí a s věčně zpocenou tváří, chraptivě odpověděl: »„Zlatá hvězda“ je dobrý kšeft, ale šéf požaduje mnoho peněz a já to zadarmo dělat nebudu. A vůbec: kdo je vlastně ten náš šéf?«

Na několik vteřin zavládlo úplné ticho. Simon, obrácen ke Godymu, tiše odpověděl: »To nevím ani já. To je ta naše nevýhoda a není radno se po tom pít. Mohlo by to s námi skončit špatně. Vím jen to, že není radno o něm mluvit a proto raději mlčíme!«

Po těchto slovech nedaleko stojící Antonio spěchal ke stolu, kde naň hlasitě volal jakýsi osamocený bursián.

»Tak, hoší, ujednáno! Zboží obdržíte dnes v noci, nejpozději do tří hodin, a mějte připraveny prachy!«

»Platíme!«

Antonio přispěchal. Jeden po druhém zaplatili a právě tak opouštěli místnost. Zůstal jen sám Simon se stojícím Antoniem.

»Kdo byl ten člověk, co vás tak hlasitě volal?«

»Nevím, Simone, ale nechal mi pro vás vzkaz.«

»Pro mne?«

»Ano. Řekl mi, abych vám vyřídil, že Gody se Paruce nelíbí.«

Simon zůstal ztrnule sedět. Antonio odběhl k jinému

stolu a Simon pomalu vstal, oblékl si převlečník a vyšel do hlučných ulic Londýna. Nabité autobusy a autodrožky kolem něho hrčely a Simon v každém mimojzdoucím a v každém pasažéru, sedícím v autobuse, viděl stále toho, koho se bál a komu sloužil. Chytil mimojzdoucí prázdnou drožku a dal se dovézt do svého nádherného bytu v Jermin Street. Potřeboval se upravit, neboť neměl u Bobyho, kde na dnešek přespal, pohodlí, které měl doma, a nebylo vyloučeno, že mu tam přišla nějaká zpráva.

Zatím co taxi, řízené zručnou rukou šoférovou, klouzalo po asfaltu k místu určení, dopověděl inspektor Smith komisaři Malonemu příhodu s Harrym.

»A byl bych rád, komisaři, kdybychom ho spolu vymlechli. Ví jistě hodně a kápne-li božskou, budeme o mnoho blíže Paruce.«

»Souhlasím s vámi. Dojděte si do své kanceláře pro jeho zabavené věci a přiveďte ho sem!«

Smith poděkoval a odkvapil vyplnit rozkaz svého představeného. Komisař osaměl a bylo na něm vidět jakési rozčilení. Přecházel nervosně po kanceláři, když zazněl zvonek telefonu. Vzal sluchátko a uslyšev hlášení toho, kdo s ním chtěl mluvit, zbledl na smrt. A aniž by z jeho úst vyšlo »ano« nebo »ne« doposlouchal, položil sluchátko na vidlici a utrhnuv na stole z ležícího bloku kus čistého papíru, napsal naň několik slov. Vzal klobouk a hůl a nevyčkav ani příchodu Smithova s Harrym, spěšně opustil kancelář. V zápětí bylo zaklepáno na dveře a silná ruka Smithova vstrčila do místnosti zkroušeného Harryho. Smith byl překvapen tím, že komisař není přítomen. Přistoupil ke stolu a četl: »Výslech proved'te sám! Byl jsem odvolán v nutné záležitosti, Malone.« — Smith usadil se pohodlně do křesla za psacím stolem a nevšímaje si Harryho, začal prohlížeti jeho věci. Byl to všední obsah:

tretky — a nejdůležitější byl svazek bankovek.

»Tak, Harry, odkud jsou ty prachy?«

Harry zarytě mlčel.

»Zač jsi je dostal a kdo ti je dal? Ty nebudeš mluvit?«

Harry stále mlčel. Smith viděl, že tímto způsobem ničeho nedokáže a proto začal jinak: »Harry, podívej se na tohle křeslo! Není to dlouho, co na něm seděl Zrzavý Jonny a teď leží v márnici. Dostal ho tam Zelená Paruka...« a Harry se přímo roztrásl strachem.

»A ty, blázne, ty si myslíš, když budeš mlčet, že tím něco získáš? Pokud jsi zde v Yardu, jsi jist svým životem, ale jakmile tě odtud pustím, Zelená Paruka tě najde a ty víš, co tě čeká! Víš přece dobře, že kdokoli z jeho tlupy byl jednou v Yardu, ztratil u něho důvěru a ztratit u něho důvěru, to znamená smrt. Tak platí za vykonané služby. Když vyklopíš pravdu, my ho chytne-
me a budeš si jist svým životem.«

»Toho nechytnete, inspektore! Nikdo ho nezná a nikdo ho neviděl v pravé podobě.«

»Vidíš, a jsi tak jist tím, že tě neviděl, když jsem tě sem vedl?«

Po tomto prohlášení Harrymu vypověděly nohy službu, takže si musel sednouti. Inspektor viděl, že šel do živého, a pokračoval: »Vypadá to pro tebe bledě a nepromluvíš-li, obviním tě ze spoluviny na zavraždění Zrzavého Jonnyho.«

Harry povstal a vytřeštil oči na inspektora. Petarda, kterou Smith vypálil, překvapila Harryho tak, že zbyl schopnosti k zapírání. Olízl si rty a stále nemohl spojití pomýšlení na Paruku a na obvinění inspektorovo. Harry nebyl silný, to Smith dobře věděl a nijak ho nepřekvapilo, že Harry rozvázal. — »Potřebuji si to promyslet, inspektore, ale je tady dusno, potřebuji trochu čerstvého vzduchu,« a potácel se k oknu, hodlaje je otevřít. Smith však předešel Harryho a zatlačil ho zpět do kidle.

»Neotvírej oken... není to pro tebe bezpečné!«

»Vy myslíte, že i tady?«

»Nemyslím, vím... a povídej!«

»A když to řeknu, slibujete mi, že mne zde necháte, dokud Paruku nechytnete?«

»Slibuji, Harry; mám na tom zájem, aby Paruka neměl na svědomí ještě jednoho.«

»A potom — pustíte mne?«

»Pustím.«

»Tedy vám řeknu vše. Pracuji pro Paruku — ale neznám ho. Neočekávaně vždy dostaneme zprávy k Bobymu, na „Stříbrnou palubu“, kam vždy osobně šéf přijde, aby nám udělil rozkazy.«

»A jak tam přijde?«

»Vždycky k ránu přes dvorek, skrytými dveřmi za kredenci v lokále a my musíme sedět uprostřed u stolu pod rozsvícenou lampou. On je v šeru — tam mu odevzdává obyčejně Simon stržené peníze za opojné drogy.«

»A jak mu je odevzdává? Přece s ním musí přijít do styku, když mu je dává!«

»Musí mu peníze hodit zabaleny v šátku, směrem k němu na pult. On je vždy obratně chytí, přepočítá — dá rozkazy a zmizí tak, jak přišel. My máme z něho všichni strach.«

»A co je naproti v tom domě?«

»Tam jsem si šel pro podíl. Tam jsou kanceláře, kde se vede všechno tak přesně, že člověk nemůže ulít ani penny.«

»Jaké vám dal posledně rozkazy?«

»Já nevím... já přitom nebyl.«

»Nelži! Nebo tě dám odtud vyhnat!«

To účinkovalo. Pouhé pomyšlení na to přinutilo Harryho, že pokračoval:

»Dnes v noci ve dvě hodiny na Žlutém molu Paruka s námi převezme zboží od Juju a taky tam má přijít Fifi.«

»Fifi je v tom také?«

»Není, inspektore, ale... on... ji tam dnes pozval. Prý ji bude potřebovat.«

»Kdo je to Juju?«

»To je kapitán škuneru „Shanghai“. Vozí sem ovoce pro tu společnost naproti.«

»A co ty při tom děláš?«

»Já roznáším zboží.«

»A kam ho nejvíce donášíš?«

»Do „Zlaté hvězdy“ Godymu a do „Pekelné kravy“ v Soho.«

»Potřebuji vědět jména všech překupníků.«

»To ví Simon Móda, to je ředitel, ale více už nic nevím, inspektore.«

Smith chvíli přemýšlel, pozorován Harrym, a pak řekl:

»Harry, ty budeš muset ale dnes v noci jít na Žluté molo!«

Harry se skrčil jako po ráně bičem:

»To je moje smrt, když mne viděl.«

»Neboj se, nikdo tě neviděl!«

»To jste mne ale, inspektore, doběhl!«

»Není vyloučeno, že má špehy a že mu to donesou; záleží ale na tom, aby ses odtud nenápadně dostal a proto tě dám odvézt v krytém voze přímo odtud. Na nějaké křižovatce lehce vyskočíš, aniž by se tě kdo všiml.«

Návrh se Harrymu líbil.

»Ale jazyk za zuby, Harry, víš, co by tě čekalo a na mlu se nemusíš bát! Bude tam takových jako já více. Ujednáno?«

»Ujednáno, inspektore!«

Smith telefonicky zařídil odjezd Harryho a vrátil mu všechny zabavené věci i s penězi. Věru stálo to za to, získat tak dobrého zpravodaje. Harryho odvedl v civilu oblečený policista a Smith odešel do své kanceláře. Kancelář komisaře Mac Maloneho byla opuštěna; kdyby byl býval do ní někdo nahlédl, viděl by, jak dveře železné skříně se pomalu otvírají a z nich vychází muž, který zavřev opatrně skříň, vyšel klidně na chodbu Yardu a zmizel ve spleti chodeb. A v témže okamžiku zahlédl Smith ze svého okna, jak do protějšího domu, který ho nyní velmi zajímal, vchází komisař Malone.

»Starý má zájem a začíná mi pomáhat!« zašeptal si Smith. V tom se ale velice mylil.

Simon Móda právě vyšel ze své přepychové koupelny v modrém hedvábném županu do obývacího pokoje, když zazněl prudce telefonní zvonek. Trhl sebou a nejistým pohybem zvedl sluchátko. »To jste vy, Gody? Odkud voláte? Ze Soho? Počítám, že ve tři hodiny — jistě — asi Harry Kohout. Cože? — Výstrahu? — To je jistě omyl! Nic se nebojte, vše bude v pořádku!« položil hlučně sluchátko a pokračoval v úpravě toalety. Do pokoje vešel tiše sluha Tommy, jenž byl jeho pravou rukou a osobně prohlédl téměř všechny věznice v Anglii. Než nastoupil místo u Simona, byl odborníkem v lákání peněz na důvěřivých a vdavekchtivých děvčatech, což mu vyneslo za nedokonaných patnáct sňatků patnáct trestů. Simon mu dal příležitost zanechat této živnosti a stárnoucí Tommy byl mu vděčným.

»Co je, Tomy?«

»Je tady inspektor Smith z Yardu.«

»Cos mu řekl?«

»Nenechal mne promluvit; sedl si bez vybidnutí v salonku a čeká na vás.«

»Dobře, řekni mu, že přijdu hned!«

Tommy odešel. Simon přikročil k toaletnímu stolku a z pozlaceného rozprašovače postříkal si uhlazené vlasy. Při vstupu do salonu uvítal ho silný, ironický hlas:

»Tak, Módičko, navoněn, vymydlen, elegantní a na všecko připraven?«

»Nejste právě příjemným návštěvníkem, inspektore, ale jsem na vás připraven vždycky. Co jste zase přišel vyčenichat?«

»UŽ mám vyčenicháno.«

»Není libo whisky, inspektore?« ptal se Simon.

»Víte dobře, že kdykoliv jsem u vás byl, nikdy jsem neodmítl.«

Simon bez odpovědi zazvonil a usadil se v široké klubovce naproti inspektorovi. Nabídl mu ze stříbrné krabice cigarety a sám si také zapálil. Po celou tu dobu nespustil s něho Smith očí.

Tommy neslyšitelně vstoupil, postavil na stůl whisky a opět odešel.

»Simone, když se tak na vás dívám, dávám sám sobě otázku, jak se asi budete tvářit, až vás konečně dostanu do salonu, kde budete sedět jenom na pryčně.«

»To se vám asi nikdy nepodaří, poněvadž nic neudělám. Poslední dobou jsem měl štěstí na burse a to vám snad vrtá hlavou.«

»Máte pravdu, vrtá mi to hlavou — ta vaše tajná bursa.«

»Jak to myslíte?«

»Tak asi, jak vy nechcete, abych myslel,« a Smith si nalil slušnou porci whisky.

»Kápněte božskou, Simone, je to vaše poslední příležitost! Nedostanete tolik, jako kdybyste nekápl, a já vám to dokážu. Musím vám přiznat, ač nerad, že jste jeden z nejsympatičtějších lumpů, s kterými jsem se setkal za své činnosti v Yardu, a to je pro vás výhoda, Simone!«

Simon se staženými rty a přivřenými víčky odpověděl:

»Zbláznil jste se? Co mám kápnout? Snad to, které papíry jdou nahoru?«

»Ne, Simone, ale překupníky vašeho sněžíčku, vašeho kokainu. Mám na vás v kapse zatykač a půjdete!«

Simon věděl dobře, že to není pravda a proto neodpověděl, vstal od stolu, zazvonil a řekl vstoupivšímu Tommymu:

»Pan inspektor Smith nás již opouští. Doprovoďte ho ke dveřím!«

Uklonil se lehce inspektorovi a odešel zpět do obyčejného pokoje, provázen hlasitým smíchem inspektora, kterému se tato scéna velice líbila. A Smith v duchu uznal, že šel na to špatně. Aníž by dopil whisky, opustil

přepychové obydlí Simona Módy, věda dobře, že se tam brzy vrátí opravdu se zatykačem v kapse. Sotvaže opustil dům, byl Simon volán opět k telefonu, ale nebyl to tentokráte Gody, který s ním hovořil, což se dalo lehce poznati z výrazu obličeje Simonova.

»Ano, šéfe, právě teď odešel, tahal ze mne rozumy, ale jako vždy nepochodil — ovšem, šéfe, spolehněte na mne!«

Domluvil a vesele si hvízdaje, nastavoval ruce Tommymu, který mu pomáhal do kabátu. Mezitím inspektor Smith vracel se na střeše omnibusu někam jinam, kde doufal mít větší úspěch.

Harry na křižovatce, kde bylo velice rušno, nenápadně opustil podle direktiv Smithových nákladní auto a skočil do právě jedoucího autobusu, který jel směrem k Regent Street. Několikrát přestoupil, až se konečně dostal do krčmy Bobyho, kde právě tento, stoje za pultem, okřikoval hádající se nosiče z doků. Krčma v tu dobu byla nabita a návštěvníci se skládali ponejvíce z podezřelých individuí. Kdyby byl býval přítomen Smith, jistě by tam zahlédl mnoho povědomých tváří.

Fifi seděla v pokladně a vykládala si karty. Hluk a sprostá slova, která k ní doléhala, ji nikterak nevyrušovala z její každodenní zábavy. — Vešel Harry, došoural se k pultu a poručiv si džbánek zázvorového piva, významně se podíval na Bobyho. Ten již věděl, co to znamená: zavolal hlasitě na Fifi, která převzala jeho úlohu za pultem a zručně nalévala nápoje, jež u ní objednával špinavý číšník.

Harry, dopiv svoje pivo, odšoural se nenápadně postranním východem za pultem za Bobym na nevzhledný dvorek, plný haraburdí, beden a sudů, kde na jednom z nich usedl a Boby čekal, co mu chce říci.

Harry, tékavě se rozhlížeje, naklonil se k Bobymu a spustil:

»Toho nechytnete, inspektore! Nikdo ho nezná a nikdo ho neviděl v pravé podobě.«

»Boby, nebylo by líp, kdybychom kápli v Yardu božskou?«

»Co blázníš?«

»Tak já ti něco řeknu, ale jen, budeš-li mlčet!«

»Vždyť jsem přece tvůj švagr, ne?«

»Já jsem se dozvěděl, že až nás Paruka nebude potřebovat, že nás oddělá.«

»A kdo ti to řekl?«

»To ti nemohu říci, ale za toho, kdo mi to řekl, dám krk, že mluvil pravdu. — Víš, co se stalo se Zrzavým

Jonnym?«

»To nevím, jak skončil.«

»Skončil v Yardu. Paruka ho dostal.«

»Tak to vidíš a ty chceš ještě v Yardu kápnout božskou? Mám sice taky strach jako ty, ale zatím nic nemůžeme dělat. A varuji tě. Mluvil jsi snad? Vždyť žádný neví, kdo Paruka je... a Paruka může být i ten Smith z Yardu.«

A po tomto sdělení Harry zkameněl.

»Já musím už do lokálu — přijď za chvíli za mnou a zapomeň na svoji slabost... nemuselo by se ti to vyplatit!«

Boby odkvapil a Harry zůstal sedět na svém místě, zamyšlen, nepozoruje ani, jak rychle se stmívá. Pojednou dostal šílený strach.

Cítil určitě, že mezi bednami a sudy není sám. Nemohl vykřiknout — nemohl utéci — a viděl, jak se k němu pomalu po setmělém dvorku přibližuje postava, které nikdy neviděl — a tušil. Harry viděl přicházeti smrt — viděl Paruku a na týž sud, kde před chvílí seděl Bobby, usedl hřmotný chlap, nosič z doků, kterého Harry viděl před chvílí v lokále, ledabylo opřeného o pult. Nemohl mluvit, jen vytrřestěným zrakem pozoroval, jak si neznámý nasazuje na revolver tlumič a přímo se skácel překvapením, když uslyšel hlas inspektora Smitha. »Harry, nejsem Zelená Paruka, ale tady ji chytím. Musíš být opatrnější; tušil jsem, když jsem tě pouštěl z Yardu, že první, ke komu půjdeš, bude tvůj švagr. Máš štěstí, že za tím sudem jsem byl skrčen jenom já. Teď se vrať do lokálu — nebude to dlouho trvat a uvidíme se na molu!«

Harry bez odpovědi se přímo vypotácel z dvorku k Bobymu do lokálu, nechávaje za sebou na tmavém dvorku ostražitého Smitha. A silueta hřmotného nosiče z doků nenápadně proklouzla chatrným plotem, míříc k prudce tekoucí Temži, kde Smith hodlal pokračovati ve svém pátrání; nevěděl, že se mýlil jenom on, nýbrž i Harry, neboť ve tmě vyvstala za hromadou haraburdí ještě jedna postava a přelezla zídku na protější straně opuštěného skladiště.

» S n í h «

Jako většina velkých měst má zájem o vše neobvyklé a výstřední, tak byl i zájem o »Zlatou hvězdu«, v níž trůnil otylý, slizký Gody s vodnatýma očima, který měl prsty v mnoha nočních podnikcích. Nejelegantnější a nejvyhledávanější byla »Zlatá hvězda«, kde byl kokainový »sníh« diskretně servírován bohatým ubožákům, propadlým této vášni.

Gody, který nadělal tímto způsobem a bezcitností bohatství, ukláněl se denně večer všem přichozím ve vestibulu »Zlaté hvězdy«, jsa bezvadně oblečen, s naučenými způsoby a svýma vodově zlatýma očima. Právě dnes byla hlavní místnost podniku nabitá; kdekdo z elegantního světa byl přítomen, neboť Gody hlásal velikou sensaci v podobě krásné tanečnice, Indky, která dnes po prvé předvede tanec »Kokain«.

»Zlatá hvězda« byla právě v ten čas moderním doupětem neřesti pro bohaté, podezřelé i ubohé a zlatou studnou pro Godyho, který bohužel z této studny nepil sám, což ho nejvíc mrzelo, neboť ještě větší doušky polykala Zelená Paruka, proti níž byl Gody úplně bezmocný a již se bál.

Zařízení »Zlaté hvězdy« bylo opravdu přepychové. Bývalo to kdysi šlechtické sídlo, které Gody koupil a proměnil v klub neřesti a vášní, z něhož tyl a hromadil peníze, nedívaje se vpravo ani vlevo a na následky svého obchodu, jimiž byl blázinec, věznice, nemocnice a pitevní stoly.

V hlavním sále na každém rohu držela bronzová nahá socha plochou mísu, z které vycházely omamné vůně, a různé světelné efekty působily na každého návštěvníka tak, že neodolal a dal se strhnouti k tomu, co třeba před dvaceti minutami ještě zavrhoval. Gody byl rafinovaný podvodník a svému řemeslu rozuměl znamenitě. V přiléhajících sálech propadaly nohy do vysokých

perských koberců a na zdech visely krásné obrazy, umělecká to díla. V levém rohu hlavního sálu u nádherného buffetu ze samého zlata a bronzu sedělo na vysokých židlích několik blaseovaných pánů ve fracích a dám ve večerních toaletách. Dusné ovzduší bylo hlavním podporovatelem dobrého obratu. Mazlivé tango zaznívalo s podia vybraných výborných hudebníků, když do hlavního sálu vstoupil v bezvadném fraku vrchní komisař Mac Malone. Ušel zrakům vítajícího Godyho a vítán zástupem číšníků, usadil se u malého stolku pro dva, skrytého za světelným sloupem. Poručil si láhev šampaňského a pozoroval taneční páry na osvětleném skleněném parketu. Nebyl zde po prvé, ale nebyl znám Godymu a mohl se tudíž pohybovati bez obavy, že bude prozrazen. Měl dobré falešné doporučení a svoji roli ovládal znamenitě. Zavolal si číšníka.

»Je mi jaksi divně. — Nemohl bych dostat něco pro osvěžení?«

Číšník zavřel levé oko a komisař, veden instinktem, přivřel pravé.

»Zajisté, pane; šéf přijde co nevidět a poradí vám.«

»Ať je to ale brzy, nemohu se dočkat!«

Číšník odkvapil vyhledati Godyho. Gody byl jím vyrušen z velmi rušného hovoru s pánem, který svou návštěvou vzbudil nelibost u mnoha lidí, neboť to byl inspektor Smith se svým přítelem z Yardu, Parkerem, zvaným »Kulak«. Tato přezdívka mu zůstala ode dne, kdy zvítězil v boxmatchi nad mistrem ruských emigrantů. Oba byli bezvadně oblečeni a Gody, seč mu síly stačily, je přesvědčoval, že jejich přítomnost ho finančně poškodí.

»To zde máte asi prima hosty, když se nás bojí!«

»Neříkám, že se vás někdo bojí, inspektore, ale to víte, nóbl lidé nemají rádi policii — a moji návštěvníci...«

»...jsou moc nóbl,« dodal Kulak, obdařen za to Smithovým úsměvem a Godyho opovrhujícím pohledem.

Číšník, který přikvapil, nečekal, až bude vybidnut Godym, a vychrlil ze sebe žádost návštěvníka za skleněným sloupem. A to neměl dělat, neboť to slyšeli oba, Smith

i Kulak, a jejich zájem se obrátil k hostu tam sedícímu. Kdyby býval mohl pohled Godyho vraždit, byl by neopatrný číšník ihned mrtev. Smith, nečekaje, opustil s Kulakem Godyho a vyhledal si místo, aby viděl na návštěvníka, který tak nutně potřeboval osvěžení. Návštěvník na neštěstí seděl k nim obrácen zády a mihotající se taneční páry a přebíhající číšníci jim stále překáželi, takže Gody měl kdy návštěvníka odvésti do přílehlého salonu, kde chtěl jeho přání vyhověti. Zatím co se Kulak díval na krásné dámy, Smith zahlédl návštěvníka, jak opouští s Godym sál a poznal v něm toho, který dnes pro únavu se s ním tak brzy rozloučil. Zanechal proto Kulaka u stolu a hodlal si důkladně prohlédnouti klub »Zlatou hvězdu«. Potuloval se z místnosti do místnosti, ale jeho přání, aby přistihl Godyho při prodeji »sněhu«, se stále nesplňovalo.

Vtom uslyšel známý hlas z místnosti, kterou právě míjel. Schoval se za portiéru a uviděl svého představeného, doprovázeného Godym, který se s ním loučil slovy:

»Bude mi velikým potěšením, pane Browne, když vás co nejdříve opět uvítám ve svém podniku.«

»Jistě, že opět přijdu. Byl jsem velmi spokojen.«

Podáním ruky se oba rozešli a Smith rychle vyhledal Kulaka, kterého informoval o Žlutém molu.

»Nemám kdy vracet se do Yardu. Přesně v půl druhé ať jsou naši lidé v převlečení na molu podle plánu, který jsem ti již vysvětlil! Každý ať je ozbrojen a nezapomeň telefonovati říční policii, aby byly připraveny nedaleko stihací motorové čluny s patričně vyzbrojenou posádkou! Bude to těžká práce a máš příležitost se vyznamenat. Musím tě ale rychle opustit, nechci, aby se mi někdo ztratil. Ty zde zatím nenápadně pozoruj!« — a s těmi slovy rychle vyběhl z klubu, vytrhl prudce sluhovi svůj klobouk a převlečník, aniž by ho odměnil za jeho ochotu. A měl již nejvyšší čas, neboť zahlédl Maloneho vulgo Browna nasedati do autodrožky na rohu ulice. Zavolal si drožku a pomalu jel v patách za nic netušícím Malonem.

Nedaleko slepé uličky, kde vznikly nejnapínavější boje Smithovy se Zelenou Parukou, zastavila autodrožka Maloneho. Smith vyskočil z vozu, hodil šoferovi patričný peníz a přitisknut ke zdi, stopoval Maloneho, který k jeho velikému překvapení zmizel v domě čís. 17. Dům byl od smrti Zrzavého Jonnyho opuštěn, protože pan Brown se ještě s cest nevrátil a hospodyně po dobu jeho nepřítomnosti bydlela nedaleko u své příbuzné. Smith nevěděl, na čem je — měl jít do domu nebo měl zavolat posilu? Smutné zkušenosti s poslední tajnou návštěvou, kdy by mu byl Paruka málem rozrazil lebku, ho poučily, že musí jednat opatrně. Ale čas rychle utíkal a Smith se potřeboval převléknout a vydat na cestu k Žlutému moři. Rozhodl se, že to ponechá na zítřek, až co mu komisař řekne, a s tímto rozhodnutím se obrátil a odcházel k nedaleké stanici autobusů.

V téže době Kulak opustil klub »Zlatá hvězda« a odejel do Yardu, aby zařídil připravovanou výpravu na dnešní noc. Právě když v kanceláři inspektora Smitha rozmlouval s několika spolehlivými detektivy, zazněl zvonek. To byl vzkaz pro Smitha, aby se okamžitě dostavil do kanceláře svého představeného. Kulak zašel ke komisaři sám a omluvil svého přítele. Komisař ho přijal ve velmi špatně osvětlené kanceláři, takže si nemohl všimnouti jeho neobvyklého a neuspořádaného oděvu. Díky Smithově bystrosti a ješitnosti, jelikož chtěl překvapiti svého představeného úlovkem, zakázal již předem vypravovati zvláště komisaři podrobné detaily. Tak Kulak, ač nerad, odpověděl na otázky komisaře Maloneho, že nic neví než to, že se bude dnes Smith potloukatí kolem Bobyho krémy, což bylo pro celou výpravu velikým štěstím.

»Dobře, Kulaku, můžete jít. Já budu ještě pracovat — a kdybyste náhodou mluvil se Smithem, vyřídte mu, aby šel spát. Jeho síl je škoda na zbytečné bloumání kolem Bobyho krémy a ty lidi, kteří tam jsou, si může kdykoliv najítí jinde.«

»Doufám, že se s ním ještě sejdu, a vše mu vyřídím.«
S těmito slovy rozloučil se Kulak s komisařem, ne-

povšimnuv si jeho opovržlivého úšklebku, který dával tušiti, že Kulakovi nevěří ani slova.

Ríční studený puch, obalený tmou na Žlutém molu a protkaný cáry padající mlhy, přivítal všechny, kteří zde čekali, aniž by jeden druhého viděl. Po levé straně rýsovaly se temné siluety několika škunerů, tichých jako hrob. Do mrtvého ticha tu a tam zaznělo jen zasupění policejního motoru, který křížoval na vodě po celou noc, a skrčený Smith poznal, že obrací kdesi u Towerského mostu. Těsně u mola byla ohrada a na zchátralých dveřích hlásala othučená tabulka, že patří Společnosti pro obchod s Orientem. Této společnosti patřil také škuner »Shanghai«, na který čekalo nyní mnoho lidí se strachem i nadějí.

Smith, schován v této ohradě se svým přítelem Kulakem, měl dobrý přehled vypadanými prkny ohrady; Kulak zalezl za hromadu starých lan a plechovek, aby si mohl nepozorovaně zakouřiti. Snad všichni postřehli, že co si tam na vodě nabývá nezřetelných obrysů a zvolna se blíží více a více k molu. Byl to očekávaný škuner, jemuž velel Juju.

Harry se Simonem a Fifi, aniž by o tom věděli, seděli necelých dvacet kroků od inspektora Smitha na obrácené loďce těsně u ohrady, za níž se právě připravoval Smith ke generálnímu útoku na pří-

jíždějící zlo. Harry těžce polykal, stále sebou vrtěl a chtěl zřejmě vytušit, kde asi Smith je. Fifi se tetelila chladem i strachem před tím, co nevěděla a k vůli čemu byla pozvána. Jediný Simon Móda v kabátě, upjatém až ke krku, zachovával klid a mlčení. Ve vzdálenosti několika metrů zazněl zvuk, jako by někdo špatně došlápl a tiše zaklel. Všichni tři zabodli své zraky v ta místa a čekali.

Právě v té době škuner stal se zcela zřetelným a pomalu přistával k molu. Smith vstal se svého místa a upozorovav, že vedle sebe nemá Kulaka, tiše zavolał. Za velikou kupou ocelových kabelů a drátěných lan se něco pohnulo a Smith zamířil v ta místa, aby dal Kulakovi rozkazy pro lidi, kteří věděli doposud jen to, že nedostanou-li rozkazů, nesmějí ničeho podniknouti.

»Co je, Smithe?« tázal se Kulak.

»Dej patřičné rozkazy k okamžitému obsazení škuneru a prohlídkce! Já se zatím postarám o molo.«

Kulak s přikývnutím zmizel a Smith obešel hromadu rumu, chtěje druhou stranou vyjít z ohrady.

A v téže chvíli přistávala o dvě míle níže malá bárka, která před půl hodinou opustila bok škuneru »Shanghai« a tři chlapi, nikým nerušení, vykládali to, co chtěl Smith zabavit u Žlutého mola.

Smith při prolézání ohrady zahlédl, jak ke škuneru spěchá jeho mužstvo, když ucítil lehký dotyk na rameni. Trhl sebou, prudce se obrátil a v jeho ruce se objevil

revolver.

»Tíše, Smithe, — byl jste oklamán! Zboží vyloďují z nenápadné bárky o dvě míle níže; dirigujte v ta místa říční policii!« a Smith nechápavě díval se do usměvavého obličeje Mac Maloneho.

»Jak jste se to dozvěděl, komisaři, a jak jste se sem dostal?«

»Teď na to není kdy. Rychle, pospěšte si!« — s těmi slovy opustil komisař Smitha. Smith prolezl ohradu a utíkal směrem ke škuneru. Málem by byl vrazil do Fifi, která zůstala překvapeně stát.

»Počkejte zde na mne, Fifi, hned se vrátím!« a doběhnuv k »Shanghai«, zavolal hlasitě na Kulaka, který s paluby vyslechl rozkaz.

»Pošlete říční policii o dvě míle níže a zadržte kotvící tam bárku! Po prohlídce se sejdem všichni u Bobyho na „Stříbrné palubě“ a odkvapil k místu, kde zanechal Fifi.

Vtom se přiblížil jakýsi nosič z doků k okounějícímu Simonovi, který překvapením z rychlého obsazení škuneru ani nepozoroval, že mu vtiskl do ruky kus papíru a rychle odkvapil. Simon neměl ani kdy prohlédnouti si posla a přečetl při oharku cigarety zprávu: Zboží zachráněno, nezdržuj se tady a přijď k Bobymu. — Zastrčil zprávu do kapsy a loudavým krokem opouštěl molo. Tutéž zprávu a stejným způsobem obdržel i vystrašený Harry, který stále ještě seděl na převrácené loďce.

Policejní prohlídka na škuneru byla přivítána kapitánem Čiňanem Juju a z jeho klidné tváře zírала dobrota a nevinnost, příznačná všem Čiňanům, kteří ovládají své city neproniknutelnou maskou klidu.

»Hej, Juju, ty stará kryso, co jsi to přivezl?« tázal se Kulak.

»Pánové od policie mohou se přesvědčiti...« a pokynul nedaleko stojícímu plavčíku, aby byl policii průvodcem po lodi.

Smith poznal, že Fifi nečekala. Obrátil se a zahlédl

právě tím otvorem, kterým sám vylézal z ohrady skla-
diště, mihnouti se postavu. Rozběhl se k ohradě a při
prolézání pocítil palčivou bolest na hlavě. Rána, vedená
na jeho hlavu, svezla se po jeho plstěném klobouku a
Smith, ač neomráčen, padl jako podřatý strom obličejem
k zemi. Uslyšel nad sebou řezavý hlas:

»Tak, Fifi, teď jsme sami a ten slídil nám prozatím
nevadí.«

»Vy jste ho zabil!«

»Nemyslím, ale jednou tomu asi neujde. Nemám kdy
ti vysvětlovat tvoji práci, ale čekám tě dnes večer „U pe-
kelné krysy“; přijď sama a nikomu se nespověj! A tomu,
co tady leží, se vyhybej! Víš, jak odplácím zradu! S Bo-
hem!«

Smith koutkem oka viděl spěšně odcházeti hřmotného
chlapa — maskovanou Paruku. Fifi poklekla k Smithovi
a hladila ho po tváři se slovy: »Co se se mnou stane?«
Smith měl mnoho chuti jí odpovědět, ale musel dobráti
svoji úlohu. Teprve po jejím odchodu se rychle zvedl
a opustil také ohradu.

A na »Shanghai« v kajutě, vykládané santalovým dře-
vem, v jejímž rohu na malém oltáři trůnila soška Bud-
hova, seděl Paruka a naslouchal, jak ironicky se loučí
Juju s Kulakem a jeho lidmi. Po odchodu policie vrátil
se Juju k Paruce a usedl naproti do křesla, které jako
vše bylo přišroubováno k podlaze.

»Zboží jste obdržel, šéfe, třebaže s překážkami. Ne-
sete mi peníze?«

»Ne, Juju; zaplatím to zítra v kanceláři.«

»Ale zboží bude dražší, šéfe!«

»Proč to?«

»Protože jde za ním policie, bude doprava těžší a to
musíte zaplatit.«

»Tobě ji zaplatím penězi . . . a tomu druhému nožem.«

»Víte, kdo je to?« ptal se usmívající se Juju.

»Vím, byl jsem při tom, když mluvil.«

»Máte výhodu ve svém mistrném převlékání . . .«

». . . a zapomněl's podotknouti, Juju, i ve vrhání no-
žem, za což mohu děkovat jen tobě.«

Juju provázel jeho slova mávnutím ruky.

»Proto jsem však nepřišel. Příští doprava zboží se začne jinak. Až dostanu od tebe zprávu, že jsi blízko Londýna, pošlu ti místo bárky naproti policejní člun.«

Juju díval se nechápavě.

»Do toho policejního člunu složíte zboží a až přirazíš se »Shanghai« k molu, bude dávno zboží na místě.«

Juju se začal hlasitě chechtat.

»Vy tedy, šéfe, pošlete falešný policejní člun?«

»To je mojí věcí. Konečně o podrobnostech si promluvíme zítra, až si přijdeš pro peníze.«

Podal ruku a opustil kajutu. Pak slezl do Čiňanovy loďky a vesloval podél břehu. Ale s břehu ho pozoroval kdosi, s kým Paruka vůbec nepočítal.

»U stříbrné paluby« seděli za stolem Simon a Harry. Fifi odešla nahoru spat. Nedaleko u druhého stolu seděl Smith s Kulakem a několika policisty.

»Inspektore, celou loď jsme prohledali, ale mimo ovoce a nezávadné zboží jsme nenašli vůbec nic!«

»To jsem věděl — a co říční policie?«

V tom okamžiku vstoupil do lokálu seržant říční policie a hlučně si přisedl ke Smithovu stolu.

»Bárku jsme chytili bez zboží a ti tři chlapíci jsou u nás na komisařství.«

»Co jste z nich vymačkali?«

»Dohromady nic. Tvrdí, že nevědí, co vykládali, a podle rozkazu kapitána Juju odevzdali těch pár balíků nějakému muži, který je odvezl v automobilu.«

»Ten Paruka má ale štěstí!« zasykl mezi zuby Smith. Zatím co Boby obsluhoval stůl policie, vyměnil tiše Simon s Harrym pár vět.

»Paruka má přijít,« řekl Simon.

»Vím,« odpověděl nejistě Harry, »a ti fízlové jsou tady.«

»Snad to Paruka ví.«

Mezitím přišel Bobby za pult, provázen hlasitou otázkou Smithovou.

»Kde je Fifi, Bobby?«

»Ta spí, inspektore. Nebyla dnes ani na krok, není jí dobře.«

Smith vyměnil pohled s Kulakem.

Do tichého rozhovoru u policejního stolu se ozvalo trojí zaklepání na zadní vrata za kredenci, což mělo za následek, že Bobby leknutím upustil sklenici, zdviženou k ústům. Zavládlo na několik vteřin ticho. Dveře se pomalu otvíraly a Harry novstal se své židle, a opíraje se o stůl, díval se směrem ke kredenci. Smith, který znal tajemství těchto dveří, vstáhl rychle z kapsy revolver, odsunul pojistku a čekal. Jeho příkladu následovali okamžitě všichni policisté, sedící u stolu, aniž by věděli, co se bude dít. Do ticha zazněl řezavý a Smithovi známý hlas.

»Pánové, neopouštějte svá místa... jsem dobře skryt... nejsem na vaší mušce a v jedné ruce držím bombu. Každý váš nepředložený pohyb — jistá smrt... Přišel jsem se jen vypořádat s mluvkou!«

A tato slova byla provázena zablýsknutím ocele ve vzduchu a křečovitým pohybem Harryho k srdci. Než dopadl Harry k zemi, nebyl již mezi živými. Přibouchnutí dveří vzpamatovalo všechny přítomné a Smith s Kulakem několika skoky přiběhli ke dveřím za pult, ale bylo již pozdě.

»Bobby, klíč!«

Bobby nereagoval na tuto výzvu a zsinálý, vytřeštěným zrakem díval se v místa, kde před několika vteřinami ještě seděl Harry. Hlukem přivábená Fifi seběhla se schodů a s pláčem klesla na kolena vedle Harryho, kterému již nebylo pomoci. I Simon vyšel ze svého obvyklého klidu, neboť jeho čelo se perlilo smrtelným potem; uvědomoval si odvážnost Paruky i vlastní nebezpečí. A Simon se měl tuze rád!

Smithovi se konečně podařilo otevřít dveře, vedoucí přes malou předsíňku na dvorek, který mu byl dobře

znám. A uprostřed dvorku připadal všem jako zjevení klidně tam stojící vrchní komisař Mac Malone.

»Prchl, Smithe!«

Ale Smith nebyl schopen odpovědi.

IV.

Podezření

Inspektor Smith, vyspav se trochu a osvěživ se sprchou v koupelně, odcházel do Yardu, zanechávaje překvapenou hospodyni nad nedojedenou přesnidávkou.

Zaklepal na dveře kanceláře komisaře Mac Maloneho a vstoupiv na jeho vyzvání, byl uvítán slovy:

»Už jste se vyspal?«

»Ano, tak trochu, ale řekněte mi, komisaři, kdy vy vlastně spíte?«

»Umím spát i ve stoje, Smithe — ale přišel sem velmi zajímavý dopis: hlásí se dědic po Zrzavém Jonnym. Hádejte, kdo je to!«

»Dám se poddat, komisaři!«

»Je to pan Brown!«

»Brown?« opakoval Smith a komisař mu podal dopis. Smith četl:

Velevážený pane policejní komisaři,

obchodními záležitostmi byl jsem v posledních dnech přinucen zdržeti se v severním Skotsku a pro nával práce nesledoval jsem novinové zprávy. Teprve po svém návratu do Londýna jsem zjistil, že jsem přišel o to, co jsem měl na světě nejraději — o svého syna, který zahynul rukou zákeřného vraha. Přeji si ze srdce, aby se Vám podařilo toho lotra v nejbližší době učiniti neškodným a zabrániti mu tak v jeho dalším vraždění.

Poněvadž jsem byl společníkem na obchodech nebož-

tika Jonnyho a mám u něho veliké pohledávky, prosím, abyste mi laskavě sdělil jména advokátů, provádějících pozůstalostní řízení, abych se včas mohl přihlásiti o své. Promiňte, že Vás nemohu navštívit, ale rána, která mě potkala, mne upoutala na lůžko a jsem přinucen po několik dní neopouštět dům. Ujišťuji Vás však, vážený pane komisaři, že jakmile se můj stav zlepší, neopominu Vám za Vaši laskavost osobně poděkovati.

Očekávaje Vaši ct. odpověď, znamenám v úctě:

A. Brown, Londýn, Slepá ul. č. 17.

Smith vrátil dopis zpět komisaři s poznámkou:

»Dobrý obchodník! Ani při smrti svého syna nezapomíná na peníze. Ostatně mám již dlouho chuť se tam podívat. Mohl bych mu zároveň ústně vyřídit vaši odpověď, komisaři.«

»To má čas, Smithé!«

»Máte pravdu, komisaři,« odpověděl Smith, trochu zražen komisařovým odmítnutím, ale v duchu nesouhlasil s odkladem návštěvy pana Browna. Netázal se také komisaře na příčinu jeho návštěvy u »Zlaté hvězdy« a ve Slepé ul. č. 17. Měl k tomu své důvody.

Domácí telefon volal Smitha do oddělení otisků. Společně opustili kancelář a komisař rozloučil se s ním na chodbě slovy:

»Jdu za vás něco vyřídit a vy zatím pro mne připravte protokol o dnešní noci!«

Smith si svoje záležitosti rychle vyřídil a vyhledav Kulaku, odešel s ním do protějšího domu, kde chtěl vyslechnouti personál Společnosti pro obchod s Orientem. Vyšli z Yardu, když z domu, do něhož mířili, vyšel starší pán s tmavými koštěnými brýlemi, těžce se opírající o hůl. Při spatření obou nápadně odvrátil tvář, takže tento pohyb jim neušel. Když vešli do domu, Smith se rychle rozhodl:

»Kulaku, jdi za ním a vypátrej mi, kdo je to a kde bydlí!«

Kulak uposlechl a sledoval neznámého.

Smith zazvonil u dveří kanceláře; přišla mu otevřít nepříjemná úřednice, která, aniž by pustila inspektora dovnitř, uvítala ho slovy:

»Co si přejete?«

»Přeji si mluvit s někým, kdo tady je.«

»Jsem zde sama a mám od šéfa zakázáno přijímat návštěvy v jeho nepřítomnosti.«

Smith věděl dobře, že nemluví pravdu.

»Budu si tedy musit promluvit jen s vámi, slečinko.«

»Ale já mám mnoho práce, pane,« chystala se mu přiraziti dveře před nose. Smith byl ale rychlejší a strčil mezi dveře nohu.

»Pomalou, slečinko, tak se slušnými zákazníky se ne-jedná!«

Lehce se opřev o dveře, vkročil do kanceláře. Písařka, překvapená tímto zákrokem, neodporovala už Smithovi a nechávajíc ho státi uprostřed kanceláře, s úšklebkem usedla k psacímu stroji. Smith usedl naproti ní a představil se.

To účinkovalo. Slabě olivová pleť písařčina pobledla, když pravila:

»Proč jste to neřekl hned, že jste od policie? Neza-braňovala bych vám v přístupu.«

»To mi nevadí, slečno, vždyť já vás stejně nebudu dlouho zdržovati. Řekněte mi, kdo je šéfem této spo-lečnosti?«

»Mister Lindgard.«

»Je to starý pán?«

»Ano, a možná, že jste ho potkal, když před chvílí odcházel.«

»Těžce chodící o holi a s koštěnými brýlemi?«

»Ano, pane — to je on.«

»Kde bydlí?«

»Charing Cross Road,« odvětilo děvče s jistou váha-vostí.

»Děkuji, slečno, — a řekněte mi ještě, jakými obcho-dy se vaše společnost zabývá?«

»Dovozem jižního ovoce a vývozem anglického zboží na východ.«

»Kolik máte lodí?«

»Pouze jednu a právě dnes přijela do přístavu — jmenuje se „Shanghai“.«

»A jak vám jdou obchody?«

»To je obchodní tajemství a musel byste se zeptat našeho šéfa.«

»Dovolíte mi prohlédnouti si vaše kanceláře?«

»Co jsem věděla, to jsem vám řekla, ale ku prohlídce vám nemohu dát svolení, když jsem tady sama. A konečně — proč chcete tady prohlížet?«

»Z pouhé zvědavosti, alečno.«

Vtom Smith zaslechl, jak do vedlejší místnosti někdo vstoupil. Na pisařce bylo viděti nejistotu. Smith dal pouze prst na ústa, aby nemluvila, vstal se židle a potichu přistoupil ke dveřím. Slyšel známý sladký hlas Juju.

»To, z čeho mě obviňujete, komisaři, je pohádka a v tomto případě musíte mlčet.«

Jako ledová sprcha působila na poslouchajícího Smitha odpověď ještě známějšího hlasu:

»Juju, je to naposledy, kdy vás po dobrém varuji! Buď uděláte to, o co jsem vás před chvílí žádal, nebo v Dartmooru budou potřebovat o jeden provaz víc.«

Jujův sladký hlas odpověděl:

»Hlouposti! Jste v tom sám až po uši...« a komisařův hlas odpověděl:

»Zabijí vás, neuděláte-li to, co já chci!«

Dále již inspektor neposlouchal a po špičkách opouštěl kancelář, neopomenuv posunkem pisařce naznačiti, aby satajila jeho návštěvu. Vyhověla jeho přání, neboť se sama bála, že by pykala za svoji neopatrnost a neupozornění, že je přítomen někdo od policie. Smith rychle přešel ulici a zamířil rovnou do Yardu do své kanceláře, kde ho již očekával Kulak, aby mu sdělil výsledek svého stopování. Smith těžce usedl do křesla a drže si hlavu, nemohl pochopiti význam rozmluvy, kterou právě na-proti vyslechl. A do jeho srdce se vkrádalo těžké pode-

šení, které již tolikrát z něho vyhnal. Jeho mlčení přerušil Kulak.

»Co je s tebou? Co se tváříš tak zoufale?«

»Ani se neptej, Kulaku! Kdyby byla pravda to, co si myslím a na co jsem snad přišel, znamenalo by to úplný převrat v Yardu a vůbec v celé spravedlnosti a policii Anglie. Byla by to ostuda s dalekosáhlými následky.«

»A nemýlíš se, Smithe?«

»Kdyby Bůh dal a já se mýlil! — Raději mi řekni, jak jsi pochodil!«

»Náš panáček mi dal dost práce; třikrát přestoupil na různé autobusy a pak zalezl do Slepé uličky do domu, který patřil nebožtíku Jonnymu. Za chvíli z domu vyšla nějaká hospodyně a chytře jsem na ní vyzvěděl, že je to nějaký pan Brown.«

Smith si vzpomněl na dopis pana Browna a na šéfa s protějška, kde vyslechl onu záhadnou rozmluvu.

»Lindgard a Brown v jedné osobě... Kulaku, nad Zelenou Parukou se vztahují naše ruce; ještě několik takových dobrých tahů a máme ho tady. Teď pojd', půjdeme se někam posilnit a odpoledne se podíváme našemu panu Brownovi na zuby! Malonemu ale nic neříkej..., překvapíme ho!«

Oba odešli do nedaleké restaurace, která vynikala výbornou kuchyní a dobrým mokem. Zelená Paruka netušil, jakou chybu udělal — ale tak to bývá: i ten nejgeniálnějším hrpíč přehlédne malou chybičku, která ho pak stojí obyčejně svobodu a někdy i život.

U »Stříbrné paluby« byl smutek. Boby ztratil zastance a Fifi bratra. Uplakaná seděla s Bobym dole v lokále a Boby musel často od jejího stolu odbíhat a obsluhovat hosty, ponejvíce zvědavce. S obchodního

stanoviska nebyla vražda Harryho »Stříbrné palubě« na škodu. A toho také uměl Boby náležitě využít. Nejméně dvacetkrát vypravoval redaktorům a zvědavcům o příchodu Zelené Paruky, ovšem, že za tučné honoráře, ale ve všech těchto zprávách vynechal to, že pro Zelenou Paruku pracuje a že těmi dveřmi nepřišel Paruka po prvé.

Fifi přemýšlela, má-li vůbec k »Pekelné kryse« jít a půjde-li, má-li si vzít smuteční šaty. To bylo dnes její první starostí, aby si včas zaopatřila smuteční šaty, neboť odjakživa se těšila na dlouhý černý závoj, ve kterém vypadala úctyhodněji a který by raději nosila po Bobym než po Harrym. Fifi si vůbec nerozuměla a mezi pláčem si spřádala plány: přemýšlela o tom, jaký asi udělá dojem ve smutku a jak se asi spodina ukáže květinovými dary na pohřeb Harryho. Neopomněla si ovšem dělati naději i na to, že ve smutečních šatech ji budou méně podezřívát, když někomu v nabitém autobusu vytáhne peněženku. Tyto úvahy vždy zakončila škytavým pláčem a Boby k ní nestačil běhat, aby ji konejšil.

Zatím Simon Móda přemýšlel ve svém přepychovém bytě o tom, jak by se dostal ze spárů Zelené Paruky, a přišel k tomu náhledu, že bude nejlepší, opustí-li na nějaký čas Anglii. Proto se vydal na cestu do několika bank, kde měl různá tajná konta, a zabralo mu to hodně času, než všechny svoje peníze převedl do jedné banky blízko svého bytu.

Simon počítal, že příští zásilka již asi nepříjde a kdykoliv si vzpomněl na vraždu Harryho, jejímž byl očitým svědkem, vzpomněl si také, že před několika dny dostal výstrahu od Paruky. A to ho popohánělo k tomu, aby co nejdříve byl v bezpečí. Ztrácel pomalu klid a stal se velmi ostražitým. Tommy pozoroval na něm veliké změny a poněvadž vražda Harryho nebyla tajemstvím a no-

viny o ní přinášely senzáční zprávy, chápal neklid svého pána. Tommy věrně sloužil svému pánu, neboť Simon nebyl škrbíkem a zacházel s ním jak se sobě rovným.

Maje veškeré věci a záležitosti v bankách obstarány, usedl Simon v obývacím pokoji, kde mu servíroval Tommy opožděný lunch. Simon nevěděl ani, co jí — tak byl zabrán do novinářských zpráv, týkajících se Zelené Paruky. Tommy mezitím dával do pořádku pánovu garderobu. Řinčení telefonu vytrhlo Simona ze čtení. Nikdy ještě nebral telefonní sluchátko s takovou váhavostí do ruky, jako dnes. »Haló . . .« a na druhém konci drátu poznal toho, jehož se tak bál; ani nedýchaje, vyslechl jeho zprávu. Paruka se mu ohlásil, že ho navštíví během pěti minut. »Ano, šéfe, můžete přijít . . ., jsem zde sám se svým sluhou a zrada se ode mne nemusíte bát.«

Položil sluchátko, zavolał Tommyho a dal mu patřičné rozkazy k uvedení návštěvy, o které nevěděl, v jaké podobě přijde. Ruce se mu třásly, když vyhledával ve stole malou bambitku, kterou položil na stolek pod haldu novin. Do zazvonění zvonku se Simon tak dalece vzpamatoval, že na něm nebylo viděti rozčilení. Byl si vědom, že kdyby ztratil klid, ztratí i to, co má nejraději, a to byl život. Tommy vešel do pokoje a ohlašoval návštěvu.

»Je zde ohlášená návštěva, ale není to muž, jak jste říkal!«

»Kdo je to tedy?«

Ale než mohl dostati od Tommyho odpověď, vešla do pokoje starší dáma v úboru ošetrovatelky, majíc v ruce malý kuffříček. Dala překvapenému Simonovi do ruky obálku, z níž vytáhl složený papír a četl: »To jsem já, pošlete sluhu pryč!« Simon se uměl dobře přetvařovati; neztratil duchapřítomnost a nabídl dámě křeslo. Tommyho poslal pryč a přesvědčil se, že skutečně odešel.

»Možná, že jsi hlídán, a nezbývalo mi proto nic jiného, než abych přišel v tomto přestrojení. Prošel jsem velmi hladce, neboť nad tebou, jak víš, má ordinaci známý lékař a nikoho ani nenapadne, aby mne podezřival, že jsem šel o poschodí níže.«

»Od vás, šéfe, mě nic nepřekvapí!«

»Přinesl jsem ti zde zboží pro Godyho. Vše se zdrželo a potřebuji nutně peněz. Gody již je telefonicky zpraven, že mu je doručíš. Dostaneš od něho peníze, které mi dnes předáš o osmé hodině večerní na rohu u »Zlaté hvězdy«, kde budu vystupovati jako sešlé individuum, prodávající zápalky. Jednoduše ke mně přistoupíš, při vybírání zápalek z krabice vsuneš mi nenápadně balíček peněz a odejdeš. Jsi jediný, na kterého se snad mohu ještě spolehnout — nepřipouštěj si možnost, že budu někdy dopaden!« A jako by četl myšlenky Simona, který po celou dobu upřeně se na něho díval, pokračoval: »A nepokoušej se mne opustit, neboť útěk pokládám za zradu!«

»Co vás to napadá, šéfe? Proč bych vás opouštěl?«

»To ty víš právě tak dobře jako já. Nyní tě po několik dní nebudu potřebovati, ale to neznamená, abys opouštěl Londýn nebo abys nebyl na mé vyzvání připraven. Rozuměl jsi?«

Simon lehce kývl hlavou a Paruka otevřel malý kožený kufříček, z něhož vyňal lepenkovou krabici. Podal ji Simonovi, upozorniv ho ještě jednou, co má dělati, a Simon po prvé ve svém životě doprovázel svou návštěvu sám až ke dveřím na schodiště. Vrátil se do pokoje a neodolal, aby krabici neotevřel. Hoření vrstva krabice byla zaplněna drahými bonbony; když odhrnul cípek staniolu, zahlédl pod bonbony spoustu pergamenových sáčků, které mu nebyly novinkou. Vyhledal ve skříni černou lakovou aktovku, do které vložil krabici a uzavřel ji klíčkem. Zazvonil na Tommyho, který se přišoural, aby vyslechl rozkazy.

»Odejdu teď a budu tě čekat přesně o půl sedmé u šatny ve »Zlaté hvězdě«. Přineseš mi tam tuto aktovku. Nechod' pěšky, přijed' drožkou — tady máš peníze!«

»Vše udělám tak, jak si přejete, Simone; spolehněte na mne!«

Simon s ulehčením pokračoval ve čtení novin, z něhož byl vyrušen návštěvou Zelené Paruky.

Setkání

Smith s Kulakem dobře poobědvali a zabrání do rozhovoru, málem by byli zmeškali to, co si při odchodu z Yardu předsevzali. Spěšně zaplatili a nejbližší drožkou zamířili do blízkosti Slepé uličky. Na rohu nechal Smith Kulaka stát a ujednali si: v případě, že by se Smith do devadesátí minut nevrátil, měl Kulak za pomoci nejbližšího komisařství obsadit dům a přijít Smithovi na pomoc. Nenápadně se rozešli a Smith zamířil k domu č. 17. Na několikere zvonění nikdo nepřišel otevřít a Smith, použiv svého patentního klíče, vešel tiše do domu. Zavřel za sebou a rozsvítil kapesní lampičku, neboť sčodíště bylo tmavé. Došel do prvního poschodí a bez rozmyšlení prudce smáčkł knoflík zvonku. Opět nikdo nepřišel a tak pracoval zase jeho patentní odmykač.

Vešel do velké, čisté předsíně a otočil vypínačem. Zastrčil svítílnu do kapsy a zběžně prohlížel předsíň. Z ní vedlo několik dveří. Vešel do prvních nalevo a octl se v kuchyni, ze které vedly dveře do pokoje pro hospodyní. Okna těchto místností vedla do špinavého dvora. Čistota a několik kusů našpiněného nádobí přesvědčila Smitha, že bytu je používáno. Vrátil se do předsíně a vešel do vedlejších dveří. Pokoj, do něhož vstoupil, byl skromně zařizen. V levém rohu stála rozestlaná postel a na nočním stolku ležel jízdňí řád, rozevřený na straně vlaků, které jezdí do severního Skotska. Několik odjezdů a příjezdů bylo zaškrtnuto. Stará pohovka a několik kožených klubovek se stolkem doplňovalo zařizení pokoje.

V dalším sousedním pokoji, zařizeném jako manželská ložnice, nebylo také nic pozoruhodného. Smith při-

stoupil ke skřiním a otevřel je. Zde měl přece jakýsi úspěch.

V jedné poloprázdné skřině visela bezvadná uniforma policejního seržanta a velmi zchátralý oděv, dále několik ženských sukní a kabátků. V druhé visel krátký černý kabát, v jehož kapsách nahmatal velký klíč od jakéhosi sklepa nebo pudy. Po této prohlídce zavřel skřině a hodlal se vrátit nespokojen ke Kulakovi, když jeho zrak spočinul na nenápadném malém psacím stolku. Nedalo mu mnoho práce otevřít zásuvku, ve které našel tutéž nezarámovanou fotografii Jonnyho dcery, která visela nad sekretářem a v den vraždy záhadně zmizela.

Vtom zaslechl jemný sluch Smithův, že někdo vsouvá klíč do dveří bytu. Přitiskl se za závěs, zakrývající v rohu umyvadlo, a děkoval své prozíravosti, že nezapomněl v předsíni zhasnouti. Slyšel, jak kdosi otevřel dveře předsíni a několik nohou vešlo do vedlejšího pokoje. Uslyšel hlas, který ho přivedl u Bobyho na »Stříbrné palubě« do nehybnosti a poznal hlas Zelené Paruky. Srdce se mu zastavilo radostí, ale současně i obavou. Paruka nebyl sám.

»O tom posledním rozhovoru, Juju, již nemluv!«

»Už na to nemyslím, šéfe! Bylo to vystřeleno v rozčilení,« odpověděl sladký hlas Jujův, a Smithovi se sevřelo hrdlo, neboť to, co si přál, aby bylo omylem, bylo pravdou. Viděl před sebou chaos, o kterém vypravoval Kulakovi při návratu z kanceláře Společnosti pro obchod s Orientem.

»Ty, Lingu, půjdeš s námi do sklepa a touže cestou odneseš zboží k „Pekelné kryse“. Peníze, které dostaneš, dáš Juju, který tam na tebe někde počká,« mluvil hlas Zelené Paruky k třetí osobě.

»Peníze od Godyho mi předá Simon v osm hodin před „Zlatou hvězdou“.«

Do pokoje, kde byl Smith ukryt, vešla postava. Za skulinou závěsu viděl překvapený Smith ženu v úboru ošetřovatelky. Přistoupila ke skřině, otevřela ji a vyndala klíč z kabátu, který měl před několika vteřinami Smith také v ruce. Pak přešla k druhé skřině, vyňala z ní ošu-

mělý oblek a hodlala se převlékati, zatím co ti dva čekali vedle. Smith, maje ruku na pažbě revolveru, modlil se a prosil Boha, aby se ničím neprozradil.

»Jsem v tomto domě již nejistý,« promluvil hlasitě Paruka. »Bude to co nevidět objeveno policií a proto bude dobře, Juju, když všechny zásoby, které jsou zde, včas odklidíme.«

A z druhého pokoje Juju hlasitě přisvědčil.

»V tomto domě mám celý svůj kapitál a objevení mě skrýše znamenalo by pro mne zkázu, neboť vše, co jsem za ta léta našetřil a nahromadil, mám zde.«

Smithovi vypovídaly nervy službu. Zelená Paruka v převlečení ženy-ošetřovatelky je vzdálen od něho necelé tři metry — a on viděl bezmocnost svého postavení. Téměř ani nedýchal, aby se neprozradil. Zelená Paruka se přibližoval k závěsu v úmyslu umýti se u umyvadla a Smith s připraveným revolverem čekal, co se bude díti dále. Uvědomil si, že u revolveru má uzavřenou pojistku. Na chvíli přestal být obezřetným a to se mu nevyplatilo. Když otevíral pojistku, přeslechl její slabé cvaknutí, ale Paruka je nepřeslechl. Nenápadně se vzdálil, jako by šel něco hledati do vedlejšího pokoje, a v zápatí se vrátil s oběma Číňany.

»Můžete sedět zde, zatím co se budu převlékati,« a přistoupil k zácloně, kterou prudce strhl. Smith s namířeným revolverem na jeho hlavu nedořekl ani zatýkací formuli, když připravený Juju mu vyrazil zbraň z ruky, udeřiv ho těžkým popelníkem, který bleskurychle sebral se stolu. A než se Smith nadál, viseli mu oba Číňané na krku. Paruka ustoupil do pozadí ke skřini, přidržuje si sukně svého převlečení a čekal, jak nerovný zápas dopadne. Smith, škrcen zezadu Lingu, ztrácel sílu a Juju, podraziv mu nohy, pomáhal statně Lingu. Inspektor věděl dobře, že podlehne. Jeho síla změnila se v lítost nad vlastní bezmocností, když mu Juju svazoval nohy šňůrou, kterou mu hodil Zelená Paruka. A tak zde ležel v rukou svého nejnebezpečnějšího nepřítele, svázán jako zvíře.

»Jděte vedle!« zazněl hlas Paruky.

Smitha se zmocňovala ohnivá vzpurnost a předešed Zelenou Paruku, odplívl si se slovy:

»Ty prašivý pse!«

Paruka ho pozoroval s útrpným úsměškem.

»Jste na své poslední výpravě, Smithe!« řekl pomalým, rezavým hlasem Paruka. »Tajemství života a smrti vám zanedlouho vlastnoručně odhalím. Doufám, že dovolíte, abych se zatím upravil, neboť tohoto úboru ošetřovatelky nebude už třeba. Tímto okamžikem mizí pro vás naděje na povýšení. Nedbal jste mých výstrah a vaše všetečnost vás připraví tam, kde se sejdete s Harrym, který u vás o mně mluvil.«

Díval se dolů přivřenýma očima na svázaného Smitha.

»Všichni, kdo strkají do mých záležitostí ruce, zemrou.«

Smith se pokoušel kopnouti Paruku svázanýma nohama, ale bylo mu v tom zabráněno ustoupením Paruky o krok.

»Ještě jste mne nezabil, Paruko, a není vyloučeno, že vám dám přece jen náramky na ruce. A když vás nedostanu já, dostane vás Malone a moji přátelé!«

Paruka, chechtaje se mu do obličeje, odpověděl:

»Víte — vy hlupáku, kdo je Malone?«

Smithovi pomalu stékal pot s čela a jako by mu ze žil unikala krev.

»Harry mne zradil..., mladý Brown..., Jonnyho dcera..., i Zrzavý Jonny mne také chtěli zradit... a zradu předešla spravedlivá smrt, daná jim touto rukou — a vy, inspektore, kterého si jinak vážím, mne nechcete zradit, ale chcete mne dát tam, kam patřím. Je to sice vaší povinností, ale já mám právo se vám bránit. Vás nezabijí ze msty a pro zradu, vás zabijí, abych sám nebyl zabit.«

A v tom okamžiku ucítil Smith, že Zelená Paruka je také člověkem. Člověk nešťastný, posedlý velikáštvím, pro něj vraždí. Nastalo několik vteřin hrobového ticha.

»Až vás budu zabíjet, nebudu to pokládat za štěstí, nebudu z toho mít nekonečné uspokojení, ale...«

»Jste proklatý komediant!« přerušil ho v jeho thea-

tránním výstupu Smith, »ale chcete-li mne zabít, pospěšte si!« — Paruka slabě zatleskal. Do pokoje vstoupil neslyšitelně Lingu. Paruka nepatrným pohybem ukázal na Smitha. Lingu obešel Smitha a ten ucítil náraz na spánek. V očích mu zaplálo jakési magnetické světlo a pak ho pomalu obestírala temnota. Hrdlo měl plno jakési odporné chuti, lapal po dechu a jeho víčka se pomalu zavírala. Několikrát se pokusil je násilím otevřít, ale jako by byla z olova, nezdařilo se mu to.

»Spusťte ho padacími dvířky! Strašně nás zdržel. Musím se rychle převléknouti a druhým východem musíme všichni zmizet. Smith určitě nepřišel sám a není vyloučeno, že za chvíli bude dům plný fízlů.«

A oba Číňané odnášeli bezvládné tělo z pokoje. Zelená Paruka počal rychle se sebe strhávati oděv.

Zatím Kulak pohlédl na hodinky, viděl, že devadesát minut již minulo a rychle skočil do nejbližší telefonní budky. V několika minutách přijel před dům čis. 17. automobil s několika uniformovanými policisty. Vrata byla rychle otevřena a jeden policista měl na starosti odháněti před domem sbíhající se zvědavce, kterých stále přibývalo. Kulak prohlížel s policií byt za bytem, pokoj za pokojem, a když přišel do Brownova bytu, našel ve druhém pokoji stopy po zápasu a Smithův revolver. Na zemi ležely ženské šaty, ale Kulak nevěděl, že patřily Paruce.

Od střechy až do sklepa bylo vše prohledáno, ale marně. Nevěda si jiné rady, zanechal policii v domě a telefonoval do Scotland Yardu. Pověděl vše komisaři Malonemu, který právě přišel do kanceláře a který ho ujistil, že bude v deseti minutách u něho. Kulak vrátil se do domu a sedě na schodech, očekával příchod toho, v něhož skládal veškerou naději.

Inspektor Smith pomalu otevřel oči. Sní? Jak se sem dostal? Vracelo se mu vědomí a poznával, že se nalézá ve sklepení. Chladná půda, na které ležel, byla pokryta mokrou, slizkou plísní. Uvědomil si, že je svázan, a počal se namáhat uvolnit si ruce, které mu dřevěněly. Po nadlidské námaze podařilo se mu jednu ruku vyprostiti z provazu a nahmatat v kapse lampičku; rozsvítil ji, aby lépe viděl na práci, spojenou s vyprošťováním. V deseti minutách zbavil se zručně nepříjemných šňúr a začal s prohlídkou svého vězení. Hrůza ho jímala při vzpomínce, že by snad nikdy z této smrduté a vlhké jámy nevyšel.

Spoléhal se na Kulaka. Slabě vykřikl a srdce se mu zastavilo. Napravo, kam právě vrhl světlo lampičky, byly železné dveře, pokryté rezem a špinou. Přistoupil k nim a shledal, že ani s nadlidskou námahou nemůže je otevřít. Dveře zvenčí byly zajištěny železnou závorou a visacím zámkem.

Vyplašil světlem a svou přítomností spoustu krys, které mu připomínaly Zelenou Paruku a vždy se mu hnusily. A tyto krysy ho přinutily k tomu, že začal zuřivě kopati a mlátiti do železných vrat, volaje jméno Kulakovo.

Jeho rány zaslechl právě v doprovodu policistů přicházející Malone, ačkoliv v chodbě, odkud se rány ozývaly, nebylo vůbec dveří. Malone oklepal zeď, kde se rány dutě ozývaly a pravil:

„Za touto zdí jsou jistě dveře, za nimiž je Smith uvězněn. Je zde ale asi nějaké tajemství, jak k nim přijít. Rychle motyku, ať se dostaneme věci na kloub!“

Kulak obdivoval se rychlému a energickému jednání i prozíravosti komisaře Mac Maloneho. Jeden z policistů přinesl motyku, Malone ji zasadil do nenápadné skuliny v rohu chodby a několikrát se pokusil špičkou motyky stěnu nadzdvihnouti. Ozvalo se kovové klapnutí a stěna se pomalu rozevírala v místech, kde Malone objevil přístup. Na Kulaka toto rychlé nalezení působilo tak, že silně pochyboval o tom, že by komisař tak rychle a snadno našel cestu k žaláři Smithovu a zdálo se mu,

jako by Malone tuto skrýš neobjevil dnes po prvé.

Za odsunutou zdí objevily se těžké železné dveře, uzavřené velikou závorou a visacím zámkem. Komisař Malone jedinou ranou zámečnickým klíčem urazil a Kulak odsumul závoru.

Otevřely se dveře, na jejichž prahu stál zbědovaný Smith, mající v ruce rozsvícenou elektrickou lampičku, jejíž paprsky dopadly nejdříve na obličej komisaře Maloneho. A inspektor Smith měl co dělati, aby neomdlel překvapením.

»Smithe, věru nevím, zda by se nám podařilo naléztí tvoje vězení, nebýti pana komisaře Maloneho! Je skutečně velikým štěstím pro Yard, že má takového komisaře,« řekl Kulak a o Smitha se po druhé pokoušely mrákoty.

Smith ležel na pohovce a čekal, až mu jeho starostlivá hospodyně přinese čaj. Kulak, který ho doprovodil domů, seděl nedaleko něho a čekal na Smithovo soustředění. Zesláblý Smith byl rád, že je zase doma a že má za sebou to strašné vězení. Pomalu si připomínal celý výjev v bytě Brownové a nemohl zapomenouti na theatrální řeč Paruky. Uvědomoval si, že byl příliš zmámen, více zmámen než poděšen, a neklidně díval se do očí Kulakových.

»Kulaku, povídej, jak to všechno bylo a co se zatím dělo po ceíou tu dobu, co jsem byl uvězněn!«

»Když jsi nepřišel do devadesáti minut, jak jsi řekl, telefonoval jsem na nejbližší komisařství, aby mi poslali lidi. S těmi jsem prohledal celý dům, ale po tobě nebylo ani alechu. Až v bytě Brownové jsem našel stopy zápasu a tvůj revolver. Když jsem si nevěděl s věcí rady, telefonoval jsem do Yardu, kam právě přišel Malone. Řekl mi, abych počkal, že přijede hned. Přijel okamžitě policejním autem a zamířil do sklepa, když jsem ho dříve ujistil, že v žádné místnosti nejsi. Tam jsem slyšel za jakousi zdí tvoje tlumené rány. Dík

bystrosti komisaře Maloneho dostal jsi se velmi brzy ze své nepříjemné situace. Stál jsi mezi dveřmi, když jsme otevřeli, jako přízrak, tak vyčerpán, že mi Malone rozkázal, abych tě zavezl domů, aby sis odpočinul. Nu, a teď jsi doma a více nevím.«

»Kulaku, objevil Malone hned způsob otevírání stěny?«

»Nemohu říci, že ihned, ale dlouho to netrvalo. Kdybych to byl hledal já, ještě bys tam teď byl.«

»A jak se dostal Paruka s pomocníky ven?«

»Z ulice do domu nikdo nevešel — nespustil jsem dům s očí — a proto je asi někde tajný východ. Ale to přenech Malonemu, ten tam zůstal a jistě něco vyčenechává!«

Do pokoje vešla hospodyně a postavila na malý stolek u pohovky podnos s čajem.

»Doufám, pane Smithe, že se nebudete příliš často vraceti v takovémto stavu domů, protože by mi to škodilo,« řekla a Kulak se usmál této poznámce starostlivé hospodyně.

»Buďte ráda, že to ještě dopadlo tak! Nechybělo mnoho a neměla byste koho obsluhovat,« odpověděl jí inspektor.

»Vždyť v poslední době ani vlastně nevíte, jak moje obsluha vypadá. Nedožíváte, nechodíte domů skoro ani spát, a když už přijdete, utíkáte hned zase pryč. Jsou-li všichni v Yardu takoví, jako vy, pak to tam asi pěkně vypadá!«

»Máte pravdu, někdy skoro jako v blázinci,« odpověděl za Smitha Kulak, chystaje se k odchodu a pokračoval:

»Nechám tě teď vyspat a podívám se do Yardu. Kdyby bylo něco zvláštního, zatelefonoval bych ti.«

»Nezapomeň, Kulaku, že večer chci dostat Zelenou Paruku „U pekelné krysy“!«

»Být tebou, Smithe, raději bych toho dnes nechal.«

»Nesmysl! Takové příležitosti se musí využít,« rozloučil se inspektor se svým přítelem.

Simon Móda byl psycholog a policie mu nemohla ničeho dokázat, ačkoliv byla přesvědčena o tom, že je rafinovaným podvodníkem. Byl znám na burse v City, neboť se obratně zúčastňoval různých obchodů, a poněvadž jeho koníčkem byl film, byl dokonce i spolumažitelem velkého kina »Fantasio«. Jeho obchodní podniky mu sloužily k tomu, aby mohl vždy vysvětliti a odůvodniti své příjmy a veliká vydání. Obelstíval tak policii a prameny jeho příjmů nebylo možno vypátrati. Byl podezříván, že je spojencem Zelené Paruky, ale byl si jist, že policie nemá naprosto žádných důkazů.

Simon připomenul ještě jednou Tommymu, aby nezapomněl přijíti s aktovkou ke »Zlaté hvězdě« a odešel do kina »Fantasio«, kde si předem telefonicky smluvil schůzku se svým společníkem.

Mistr Grey byl společníkem Simonovým a neměl ani tušení o jeho záhadném životě. Již několikrát se pokoušel proplatiti Simonův podíl i s patřičnými úroky, ale Simon vždy odmítl. Dnes však přišel sám s tímto návrhem, vymlouvaje se na to, že potřebuje nutně peněz k obchodní transakci na burse. Grey přijal nabídku Simonovu a ujednali si, že druhého dne ráno sejdou se u svého advokáta, u něhož Simon podepíše smlouvu a obdrží podíl ve výši 10.000 liber.

Po vyřízení záležitosti v kině »Fantasio« ubíral se Simon pomalu Viktoriinou třídou do Cookovy kanceláře, kde si zamluvil na zítřek večer spací kupé a kajutu do Ameriky. Když zaplatil a přijal jízdenky, opustil cestovní kancelář a měně často autobusy, směřoval ke »Zlaté hvězdě«, kde měl zprostředkovati pro Zelenou Paruku poslední obchod.

Ve »Zlaté hvězdě« nebylo dosud nikoho a Gody, zvěděv od sluhy, že přišel tento vzácný člen klubu, přispěchal do kuřáckého salonu, kde zastihl Simona, sedícího v pohodlné klubovce a usrkujícího z číšky cognac.

»Co tak brzy, Simone?«

»Mám dlouhou chvíli a čekám, že co nejdříve přijde Tommy se zbožím pro tebe.«

Gody usedl vedle Simona a zapálil si tlustý doutník.

»Jsem rád, že jsi přišel, alespoň si spolu nerušeně promluvíme. Poslední dva dny mne strašně rozrušují. Paruka neví, že již naše bezpečnost není taková jako dříve. Dozvěděl jsem se, že celá spodina předpovídá Paruce brzký konec a to už něco znamená!«

»Pochybuji o tom, Gody. Paruka je genius a pokud neztratí nervy, je neporazitelný.«

»A konečně, Simone, konec Paruky není ještě naším koncem!«

»Máš pravdu.«

»Podívej se, Simone, kdyby se to i stalo — co bychom si to zapírali? Bylo by to pro nás ulehčením. Takhle jsme stále v nebezpečí kriminálu a smrti.«

»Nemám rád takovéto rozhovory,« odvětil Simon.

»Jsou příliš nebezpečné a o dalším se domluvíme, až nebude Paruky, ale to může ještě hodně dlouho trvat.«

»Konec Paruky by mohl být o mnoho dříve, Simone, kdybychom se my dva dohodli. Chodí mi sem často ten Smith z Yardu a bylo by nenápadné, kdybychom mu nějak pomohli. Pak jsme volní, a poněvadž my dva jsme ti nejpopovolanější, vzali bychom obchod sami do ruky — a představ si ty zisky!«

Simonovi se návrh zamlouval, ale poněvadž nedůvěřoval ve svoji sílu proti Paruce, okamžitě jej zase zavrhl.

»Ne, Gody, nechci s tím ničeho mít a ty víš dobře, že kdo chtěl mluvit, vždycky zemřel. Přenechme to raději náhodě — bude to pro náš život jistější!«

Gody, ač nerad, obrátil řeč jinam. Probírali všední i nevšední události a byli vyrušeni příchodem sluhy, který hlásil, že Tommy čeká u šatny na Simona.

»Přijdu hned,« řekl Simon a sluha odkvapil.

»Máš připraveny peníze, Gody?«

»Mám — a nerad se s nimi loučím.«

Simon odešel a vrátil se za chvíli s aktovkou. Oba

opustili společně klubovní místnosti a odešli do sousední kanceláře Godyho.

Smith, osvěžen krátkým spánkem, opustil domov a aniž by jel do Yardu, dal se zavéztí nedaleko »Stříbrné paluby«. Vešel k Bobymu do krčmy, kterou již dávno opustili zákazníci — zvědavci a byl uvítán uctivým a špinavým číšníkem, který byl v tu dobu sám v lokále.

»Kde je Boby?«

»Nahoře, inspektore.«

»A Fifi?«

»Také. Mám je snad zavolat?«

»Není třeba, dojdu si nahoru sám.«

Právě, když hodlal vstoupiti na dřevěné schody, vedoucí v rohu lokálu do bytu, sestupoval dolů Boby, provázen Fifi v hlubokém smutku. Smutek Fifi velice služel a věru, kdyby ji tak dobře neznal, považoval by ji za velmi slušnou dámu. Fifi přivítala inspektora plácem a Boby hlasitým pozdravem.

»Vítám vás, inspektore. Co jste nám přinesl?«

»Přišel jsem se vás zeptati, Boby, jak mohl Paruka vědět, že ten vchod z dvorku je tak dobře skryt a že nikdo, kdo je v lokále, nemůže dobře na takového vetřelce zamířit.«

»Pro Paruku je všechno dostupné, inspektore; nikdo neví, v jakém převleku přijde, a jistě měl dosti příležitosti si tento vchod prohlédnouti,« koktal Boby.

»Vypadá to tak, jako by těmi dveřmi nepřišel k vám po prvé.«

»Ať se propadnu, inspektore, vím-li o tom!«

»Nelžete! Harry mi všechno řekl a já vím také hodně.«

»Taky to od Paruky ale dostal, že mluvil!« neprozřetelně odpověděla Fifi. »Přála bych si, kdybyste ho dostal.«

»To záleží na vás, Fifi. Kdybyste mi chtěla pomoci, bylo by to třeba možno velmi brzy.«

»Nerozumím vám, inspektore. Jak bych já vám mohla pomoci, když Paruku ani neznám, nikdy jsem s ním nemluvila a doufám, že se s ním nikdy nesejdu.«

»Můžete to tak jistě tvrdit?« tázal se ironicky Smith.

Fifi neodpověděla, obrátila se a odešla do bytu. Boby, jako by neslyšel, rozsvěcoval velikou petrolejovou lampu nad prostředním stolem.

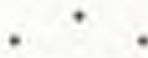
»Boby, jsem přesvědčen, že Zelená Paruka vyškrtne „Stříbrnou palubu“ ze svých návštěv a přesto, že vás ještě nezatýkám, upozorňuji vás, že i když to pro vás nejlépe dopadne, budete musit před soudem mnoho objasňovati.«

Odcházejce, obrátil se ještě ve dveřích k Bobymu, který zatím slezl se židle a nespouštěl oči s inspektora.

»A ještě něco, Boby: nepouštějte nikam Fifi a dobře ji hlídejte!«

»Co tím myslíte, inspektore?«

»Na to by vám mohla odpovědět Fifi,« hlučně za sebou přibouchnuv dveře krčmy, odešel, nechávaje státi překvapeného Bobyho uprostřed lokálu s otevřenými ústy.

Simon Móda vyšel ze »Zlaté hvězdy« a na rohu byl zastaven sešlým žebrákem, který mu nabízel z velké krabice zápalky.

»Kupte si zápalky, Sire!«

Simon sáhl do náprsní kapsy a vybíraje jednou rukou krabičku zápalek, zasunul druhou do žebrákovy krabice balíček bankovek.

»Výborně, Simone,« zašeptal žebrák. »Zítra dopoledne přijď tajně na „Palubu“.«

»Děkuji vám, Sire,« zakřehotal potom a opustil Simona, nabízejce zápalky dalším mimojducím. Simon, zapáliv si cigaretu na místě, kde ho žebrák opustil, pokračoval v cestě na Piccadilly, kde se hodlal pobaviti v nějakém veselém kabaretě. Byl si jist tím, že se mu útěk podaří.

Zatím prodavač zápalek, nabízející neustále své zboží, rychle se vzdaloval v tmavé ulici, která protínala hlavní třídu, uložil krabice se sirkami do stojícího tam malého sportovního automobilu, usedl za volant a nasadil si připravenou šoféřskou čepici a brýle. Projel několika ulicemi a zastavil před ohradou, kde velká tabule hlásala, že jsou to centrální garáže firmy Hopkins a spol. Vytáhl výrostek otevřel na trojí zahoukání vrata a prodavač sirek vjel do dvora.

Na dvoře zajel do otevřené garáže a zavřev za sebou vrata, rozsvítil elektrické světlo. Vyňal z kapsy klíče a otevřel v rohu stojící plechovou skříň, která maskovala vchod do protilehlé garáže. Odhrnul na stranu šaty, poněvíc montérské, prosáklé olejem, a patentním klíčem otevřel zadní stěnu skříně, nezapomínaje za sebou zavřítí plechové dveře. Vešel do garáže, která byla zařízena jako divadelní šatna. Podél jedné stěny byla zrcadla a pod nimi na dlouhém stole stála v různých skříních všemožná ličidla a paruky. To byl generální štáb Zelené Paruky, o němž nevěděl nikdo než on sám.

V této čtvrti byl Paruka panem Hopkinsem a ani vytáhlý výrostek, který otevřel vrata, nevěděl o tajemství plechové skříně, která často zůstávala otevřena a ani nejbystřejšímu zraku nedala tušiti, že by sloužila k něčemu jinému než k ukládání svršků.

Paruka rychle se sebe shazoval oděv a vyňal z kapsy balíček peněz, které mu Šimon jako prodavači zápalek strčil do krabice. Pak uložil krabice sirek k šatům do velké dubové skříně proti zrcadlové stěně a vytáhl z ní starší, ale velmi zachovalý převlečník a připravil si jej na židli. Na lihový vaříč postavil plechový hrnec s vodou a po dobu čekání, než se uvařila, přepočítával peníze. Z jeho výrazu bylo patrné, že je spokojen.

Vrátil se pak k dubové skříně, vyndal z ní dva lesklé nože a zkoušel jejich ostří dotykem palce. Z toho vyrušilo ho vaření vody a proto rychle zhasnul vaříč, vлил vodu do připraveného umyvadla. Namazal si obličej vaselinou a počal se odličovat.

VI.

Smith pokračuje

Smith vešel do budovy Scotland Yardu, a ještě než vstoupil do kanceláře, žádal službu konající seržant, aby okamžitě přišel k vrchnímu komisaři Mac Malonemu.

Vstoupil do kanceláře a bez vyzvání se posadil naproti jeho stolu a čekal, co mu komisař řekne.

»Přes hodinu již vás sháním, Smithe!«

»Odpusťte, komisaři, ale jdu za věcí jako lev a chci dodržeti slovo, že vám Paruku přivedu do doby vámi stanovené.«

»O tom nepochybuji, Smithe, ale jak víte, zajímám se o tento případ a sám v něm i pracuji a proto bych se chtěl s vámi o něčem dohodnouti.«

»Přijde na to, o čem se budeme dohadovati.«

Komisař, jako by přeslechl tuto odpověď, zvolal:
»Vstupte!«

Do kanceláře vešel Kulak. Na vyzvání komisařova usedl do židle nedaleko Smitha a komisař pokračoval:

»Jistě si vzpomínáte, Smithe, že jsem to byl já, který vás na molu upozornil na rafinovanost Paruky, který nechal vykládati zboží tam, kde jste nehlídal. Jistě si také vzpomenete, že jsem přišel na „Stříbrnou palubu“, když před vašimi zraky Paruka zabil Harryho a uprchl nejen vám, nýbrž i mně před samým nosem.« A ironicky připojil: »A jistě nezapomenete, že nebýt mne, možná ještě teď byste seděl v tom sklepě, a přiznáte snad, že by vám to nebylo právě příjemné.«

»Zajisté, že si vzpomínám, pane komisaři, a vzpomínám si také i na věci, které mi tady připomínáte.«

Simon zasunul druhou rukou do žebrákovy krabice
balíček bankovek...

»Jste v posledních hodinách jaksi podivný, Smith. Možná, že je to následek přepracovanosti, ale já vás upozorňuji, že beze mne Paruku nikdy nechytíte!«

Smith se usmál; uznával v duchu, že je to snad pravda.

»Budete jistě velmi překvapen, řeknu-li vám,« pravil protáhlym hlasem Malone, »že vím více než si myslíte.«
Smith vybuchl.

»Tak to honem vyklopte — pardon, komisaři — tak mi to řekněte!«

A v tom okamžiku nepoznával Kulak svého přítele.

»Smithe, když já něco vy-klo-pím, pak to sedí a zbytečně nepřestřelují. Jste dnes velmi ukvapený a já nechci být takový jako vy. A proto si ještě dnes to, co vím, ponechám pro sebe.«

»A proč?« tázal se Smith.

»Nepřišel ještě ten pravý okamžik. Mohu vám jen říci, pánové, že je vždycky naděje, že se zločinec dopustí nějakého omylu, který nám umožní ho dopadnouti. Víte jistě, co píší noviny, jak vše ještě více zpestřují, a já potom již několikrát dostal shora „pokyn“. Musíme proto Paruku co nejdříve dopadnouti. Pozval jsem si vás; ovšem nepředpokládal jsem, že budete, Smithe, tak nervově podrážděn, abych vám připomněl, že našeho zločince nechrání jenom maskování, nýbrž i inteligence, a proto může tak často nad námi zvítězit. Máme sice spoustu důkazů — víme, že je to vrah, víme, že je to vůdce tlupy podloudníků s kokainem, známe jeho spolupracovníky, ale neznáme jeho. Zvláště vy, Smithe, použil jste několika prostředků k chycení Paruky, na které jste neměl vůbec povolení a které jste vůbec neohlásil, ale na štěstí to s vámi ještě dobře dopadlo.«

»Co jsem na příklad provedl bez povolení?« tázal se udiveně Smith.

»Připusťme možnost, že pan Brown by byl počestným člověkem, a jak nám psal, že by byl nemocen, a vy bez povolení k prohlídce si otevřete jeho byt paklíčem a hledáte v něm. Víte, co by to pro vás znamenalo?« tázal se Malone povýšeným hlasem. »Co by to pro vás znamenalo, kdyby takový počestný pan Brown si na vás stěžoval? Veliký nos shora a z ministerstva zastavený postup, ba snad i přeložení. A to je jenom jeden případ,

Smithe!«

»Na štěstí, komisaři, jsem se nemýlil.«

»Souhlasím s vámi, ale to vás neopravňuje k tomu, abyste takto pokračoval. Znáte přece dobře zákony i služební předpisy. Nebudeme se však tím již zdržovat — vim, že oba máte ještě mnoho práce, ale chci jen podotknouti, že se Paruka jen tak lehce nevydá do rukou spravedlnosti, jak si snad myslíte, neboť má mnoho výhod. Jeho činy nám dokazují, že má přístup na vysoká místa a není vyloučeno, že zaujímá snad i nějaké vyšší společenské postavení.« —

Když Smith s Kulakem odcházeli, Smith stoprocentně připouštěl možnost poslední věty vrchního komisaře.

Ve své kanceláři Smith s několika prvními z Yardu probíral nastávající »šťáru« u »Pekelné krysy«.

»Jak jsi to, Kulaku, zařídil s těma dvěma žlutými?«

»Komisař Malone mi na ně podepsal zatykač. Juju ani Lingu se nemohou vrátit na loď a všichni policisté v Londýně mají jejich popis a rozkaz k zatčení.«

»Ty budeme mít brzy, inspektore,« řekl jeden z přítomných, seržant Graham. »Celá říční policie hlídá řeku a zvláště škuner „Shanghai“, takže po řece neunikne ani myš.«

»Výborně, hoši! Zítř ráno, Kulaku, se půjdeš podívat naproti do Kanceláře pro obchod s Orientem a přivedeš sem tu žabu — ta bude jistě něco vědět! Ale abychom přistoupili už k naší věci! Jak vám známo, předstíral jsem včera v noci omrácení v ohradě na Žlutém molu a vyslechl, jak si Paruka dnešní večer pozval Fifi k „Pekelné kryse“. Svoji přítomností však bych mohl Fifi připravit tam, kde je dnes její bratr, neboť není vyloučeno, že by Paruka myslel, že Fifi mluvila.«

»Inspektore, to by snad šlo, kdybyste se převlékl za číšníka,« pravil Graham.

»Nezapomínejte, že ten lokál patří také Godymu! Jak byste to chtěl navléknout?«

»Tam je totiž číšníkem náš člověk, syn vrátného z Yardu. Má vaši postavu a nikdo tam nemá tušení, že

nám již prokázal mnoho platných služeb.«

»To by nebylo špatné,« vpadl Kulak.

»Mohl byste ho ještě zastihnout?« tázal se Smith Grahama.

»Myslím, že ano. Chodí do služby až po deváté hodině.«

»Mohl by se na něco vymluvit a představit mne jako číšníka, kolegu bez zaměstnání, který ho na dnešní noc zastane.«

»To by bylo velkolepé,« řekl Kulak. »Jen předělat trochu obličej a půjde to. Jistě je tady ještě Hollis a ten tě změní tak, že tě ani já nepoznám.«

»Dobrá,« řekl Smith. »Vy, Grahame, to zařídte s tím chlapcem a ty, Kulaku, mi zavolej Hollise! A ještě, než se rozejdeme: ty, Kulaku, budeš blízko hlavního vchodu do „Krysy“ a Graham s Pringlerem každý na jednom rohu. Pro jistotu se můžete všichni tři také trochu pozměnit. Slibuji si mnoho od dnešního tahu.«

Graham odkvapil sehnati číšníka a Kulak Hollise.

V nejspínavějším koutě Soho byl křiklavým neonovým světlem lemován vchod do nočního lokálu »Pekelná krysa«. Kdysi to byly staré konírny a podnikavý Gody z nich udělal středisko návštěvníků různých brlohů. Nejméně devadesát procent návštěvníků mělo jistě už co dělat s policií a na těch zbylých deset to čekalo. »Pekelná krysa« byla střediskem různých zlodějíčků, podvodníků, lupičů a záhadných existencí, kteří měli jediný cíl: u »Pekelné krysy« se povесelit a utrácet peníze, které všelijak získali, a nepočítali, že třeba zítra budou ve vězení přemýšlet o tom, kdy opět navštíví »Pekelnou krysu«. Gody nikdy nebyl v tomto podniku spatřen a řídil jej prostřednictvím svého ředitele, jímž se stal dnešním dnem shodou okolností Antonio, číšník z restaurace »U Bursy« v Marlborough Street.

Na jednom konci tohoto tanečního brlohu seděl několikačlenný orchestr, oblečený v maskách andělů, a číšníky bylo možno poznati podle kostymů, které představovaly ďábly. Ředitel a zároveň vrchní číšník inkasoval v rudém kostymu kata ze středověku, maje černou masku přes obličej. Celá místnost představovala lacinou výzdobou peklo, kde orchestr s vrchním číšníkem byli návštěvníky považováni za originalitu, třebaže to bylo pěstí na oko zřídka sem zabloudivšímu slušnějšímu člověku. Po stranách při zdi stály malé stolky a při nich židle, zhotovené v podobě kotlů. A v boxech, kde kdysi stávali koně dnes již téměř vyhynulých drožkářů, tlumeně plály kaširované pochodně. Stěny a strop byly pokryty umělými ďábelskými maskami a výjevy s mučenými, kteří přišli do pekla. Tyto výjevy byly tak znázorněny, že by i tomu nejbázlivějšímu dítěti vyloudily úsměv na rtech. Nechyběly ani lebky a hnáty kostlivců a barový pult byl jimi přímo ověšen. Místnost byla tak nabitá, že to dalo výpomocnému ďáblovi mnoho práce, aby včas donesl nápoje, objednávané chraptivými výkřiky. —

Hudba hrála právě řízný foxtrot, který provázelo mnoho tanečníků a hostů pískáním. Přítomný výkvět prostitute měl hody pro své řemeslo a bdělému oku nešlo, jak mizí podezřelé párky po dřevěných schodech v levém rohu, které vedly do prvního poschodí, kde bylo pro obveselení návštěvníků k dispozici několik pokojů, zařízených se stejným vkusem jako dole v lokále. Nahoru ovšem mizeli jen ti, kteří měli dnes buď dobrý lov a více peněz, neboť ceny v prvním poschodí byly velmi vysoké. Z tohoto brlohu odváděla policie velmi často své známé a ještě více práce s nimi měl pak policejní lékař. Bylo to pařeníště nemravnosti a nečistoty, byl to brloh, jemuž v celém Londýně nebylo rovno.

Velmi častými návštěvníky byli také výstřední boháči, ba i dámy z dobré společnosti, kteří zde vždy přišli na svoje peníze a měli velikou výhodu, že nikdy nemohli přijíti do rukou policie ani vyšetřujícímu soudci. Tito návštěvníci byli obyčejně usazováni do vyvýšených boxů

a bdělý personál a zvláště ředitelství dbalo přísně na to, aby nápoje jim předkládané byly za jejich zvědavost patřičně účtovány. Dalo to také zaměstnancům hodně práce, aby některý z návštěvníků si od takového zvědavce něco svým způsobem nevypůjčil.

Kať, ředitel a pan vrchní v jedné osobě přistoupil k veliké prádelní poklici, která sloužila za gong, a udeřiv na ni pěstí, hlásil:

»Dámy a pánové! Ředitelství připravilo vám veliké překvapení. Znajíc váš vytříbený vkus, angažovalo šest nejkrásnějších pařížských apaček, které vám nyní předvedou za doprovodu naší andělské hudby nejkrásnější tanec — tanec symbolický — tanec apačský.«

Tento přednes byl odměněn burácejícím potleskem a výkřiky. Světla zhasla a jenom uprostřed parketu, který se rychle vyklízoval, zůstal rozsvícen u stropu malý rudý reflektor. Za zvuků divoké hudby vhopkovalo do sálu šest ubohých stvoření, která v životě snad Paříž ani neviděla, v kostymech i na »Pekelnou krysu« příliš odvážných, a začala se potácet, škrtit a tahat za vlasy. Každý jejich pohyb byl provázen výkřiky a potleskem poloopi-
lých hosti.

Výpomocný číšník stál nedaleko vchodu, neboť to byl jediný okamžik, kdy nemusel obsluhovati, a pozoroval. Když ona stvoření právě tančila tanec, který představoval zlé nakládání s apačkou, vstoupila do místnosti i Fifi, zahalená do pláště. Její příchod však neušel katu. Rychle k ní přistoupil, šeptem jí cosi sdělil a pak jí odvedl k nedaleko stojícímu malému stolku, který byl rezervován a neobsazen. Obsluhu tohoto stolku měl k velikému štěstí výpomocný číšník-d'ábel.

Mezitím skončil za bouřlivého potlesku program, ale tanečnice neodešly ze sálu, nýbrž zůstaly ve svých kostymech seděti u různých stolů a na klínech hostů. Hudba spustila nový rychlý tanec a parket se pomalu plnil. Někteří tanečníci vřískali a dupali, jiní přitisknutí tvářemi k sobě, vráželi do druhých. Byla to pastva pro oči, které již požitím alkoholu a různých draždidel, v baru tajně

prodávaných, viděly všechno růžově a dvojité.

Výpomocný číšník, dívaje se na toto veselí, měl v očích výraz trpkého opovržení a odporu. A neřval se tak pohrdavě jen sám. U zastrčeného stolu seděl starší, šedivý člověk, ve zchátralém oděvu a dlouhé bílé vousy dodávaly jeho tváři výrazu trpitele. Ustrkával pomalu ze sklenice absint a máje hlavu podepřenu, díval se na šílený rej přítomných. Výpomocný číšník byl vyrušen zavoláním Fifi, která u něho objednala absint s cukrem. Když výpomocný číšník objednával nápoj u baru, byl zavolán osamoceným pánem; když se k němu naklonil s otázkou, co si přeje, zašeptal mu tento:

»Pane — převlečený čerte — to je veselice! To asi padalo hodně sněhu!« a dal se do smíchu přímo do tváře výpomocnému číšníkovi, jímž byl inspektor Smith.

Smith vrátil se pro absint, postavil jej před Fifi a přemýšlel o slovech starého osamělého návštěvníka, která jistě něco znamenala. Nebo snad je již také opilý?

Fifi, stále se rozhlížející, ani nepozorovala, že před ní už stojí objednaný nápoj. Kdesi vzadu v sále hádal se kat s příliš opilým hostem o několik šilinků. Pojednou hudba spustila tuš a na parket vstoupil jakýsi ekvilibrista, jemuž dvě silně namalované holčice přinesly prkno a třetí na dřevěném tácu hromadu nožů. Přípravy byly sledovány tichem, u »Pekelné krysy« neobvyklým. Samotný Smith byl napjat a osamocený starý pán byl zaujat tak, že u stolu povstal. Ani Fifi nespustila oči s artisty, který byl zřejmě čínského původu a byl oblečen v černý trikot. Kat přistoupil opět k poklici a oznamoval chraptivým hlasem:

»Mistr Fu-Chang ukáže vám svou zručnost ve vrhání nožů a dýk a je na obecenstvu, aby se někdo přihlásil, přistoupil k tomuto prknu a dal si obrysy svého těla orámovat těmito noži. Mistr Fu-Chang vyplatí každému, koho by i třeba jen nepatrně poranil, 100 liber, které jsou složeny u mne. Ten, kdo se toho odváží, obdrží deset liber.«

Sálem zaznělo chraptivé: »Já«.

Všechny oči upřely se na stojícího šedivého pána, který před chvílí tak podivně mluvil s výpomocným číšníkem.

»Hle, tento gentleman,« pokračoval kat, »se přihlásil!«

»Račte, prosím, vstoupit!« zval ho měkký hlas artisty Fu-Changa. Výpomocným číšníkem to trhlo; ten hlas — ten hlas již někde slyšel.

Starý pán se postavil podle pokynů vrhače nožů k prknu a roztáhl ruce. Hudba spustila hlasitě tuš.

Číňan v trikotu uklonil se na všechny strany sálu a namalovaná holčice přistoupila k němu s kupou nožů. Světlo zhaslo a jen reflektor osvětloval muže s roztaženými rukama u dřevěné desky. Vrhač byl v temnu.

Celý výjev v tomto brlohu působil přímo strašlivě. Návštěvníci zatajili dech a ti, kteří špatně viděli, stoupali na židle a stoly. Smith sám postoupil o několik kroků a neušlo mu při prudkém světle, že muž, který se za deset liber zúčastnil této atrakce, má trochu u levého spánku jinak zbarvené vlasy. Monotonní rány dopadajících nožů, provázené bubeníkem v orchestru, zněly jako krupobití.

Poslední nůž se zabodl těsně nad hlavou odvážlivcovou. Opět hřimavý tuš a rozsvícení světel, úklony artistovy a ruka kata, vyplácející starému pánu deset liber — to vše připadalo Smithovi jako filmová scéna. Fu-Chang odcházel po schodech nahoru, provázen potleskem a výkřiky obdivu.

Starý pán usedl ke svému stolu a byl středem pozornosti všech přítomných. Zavolal nedaleko stojícího číšníka — Smitha — a šeptem ho požádal, aby mu pozval ke stolu tamhletu dámu. Smith provázel očima jeho posunek a shledal, že ukazuje na Fifi.

»Pochybuji, pane, že je volná.«

»Nic nepochybujte; je sama a jistě přijme moje pozvání.«

Obezřetný číšník odkvapil ke stolu se vzkazem k Fifi, která bez řeči pozvání přijala a zamířila ke stolu svého obdivovatele.

»Číšniku, láhev šampaňského!«

Všichni kolem sedící byli přesvědčeni, že tento pán svých deset liber domů neponese. Když je Smith obsloužil, byl odvolán svým představeným — katem a poslán do prvního poschodí upravit pokoj č. 4. pro gentlemana, který seděl s Fifi a který si u káta, jehož si k sobě zavolal, objednal pokoj. Fifi s rozšířenými zornicemi na vybidnutí svého hostitele se napila a sama začala řeč.

»Tady můžete také mluvit a nikdo si toho ani nevšimne. Ale po tom věrejšku nemám chut s vámi jít na pokoj.«

Starý pán se usmál a odpověděl:

»Milá Fifi, tady nejsi tak bezpečná jako když budeš se mnou sama.«

»To nevím, ale s vámi není člověk bezpečen ani na Yardu,« odsekla Fifi.

Smith přišel ke stolu a oznamoval, že pokoj č. 4. je připraven.

Fifi se zvedla první a proplétajíc se mezi tanečními páry, šla nahoru a v jejich patách výpomocný číšník. V prvním poschodí na úzké chodbě bez oken nad několika dveřmi visela veliká čísla. Fifi hodila po nich zrakem a zamířila do pokoje, označeného číslem 4. Smith vstoupil za ní do pokoje.

»Nemohu nic objednávat, dokud nepřijde ten zezdola. Počkejte venku!«

Smith odkvapil.

Vedle v čísle 5. seděl pán a vedle něho náš artista Fu-Chang. Pán byl oblečen ve starý převlečník a měl nápadně žluté vlasy a vousy. Na nose měl cvíkr a nespouštěl zrak se dveří, které vedly do čísla 4. Fu-Chang, skládaje své nože do malého kufříku, mu tiše pravil:

»Jenom vám mohu děkovat za toto angažmá. Nadarmo se o vás netvrdí, že jste dobrým managerem.«

»Nedávejte ty nože do kufříku! Měl jste veliký úspěch a není vyloučeno, že přijdete ještě jednou na řadu.«

»To bych byl věru nerad — jsem již unaven.«

»Hlouposti; obchod je obchod.«

»Fifi, nejsem číšníkem, jsem Smith z Yardu a tuším, že by se vám mohlo něco stát,« ozval se výpovědný číšník v čísle 4.

»Smithe, to jste vy? To jsem opravdu ráda, že jste přišel,« pronesla hlasitě Fifi.

»Bud'te mi nablízku! Mám jakési tušení.«

»Bylo by líp, kdybyste zde nezůstala a šla raději zpět dolů. Zde vás nemohu mít stále na očích. — A myslíte, že ten starý je Paruka?«

»A kdo jiný by si mne zval ke stolku? K vůli němu jsem sem přišla a při nejbližší příležitosti jsem ochotna ho zradit.«

S těmito slovy opustila pokoj č. 4. a starému pánu, jehož potkala, sdělovala:

»Ta čtyřka se mi nelíbí — zůstaneme raději tady.«

»Jak chcete, Fifi; nebudu vás nutit.«

To vše slyšel Smith.

Usedli k témuž stolu a číšník konečně našel chvílku, kdy mohl postranním východem vyběhnouti na ulici. Kulak, který čekal venku a hryzal si nehty, k němu přikvapil.

»Graham je dobře převlečen. Ať přijde dovnitř a sedne si k baru! Prigler ať převezme tvoji službu a ty si sedni blízko dřevěných schodů, které vedou nahoru! Paruka je tady! Starý, šedivý pán a sedí s Fifi. Rozuměl jsi?«

»All right.« a Smith odkvapil zpět do lokálu.

Třeštění u »Pekelné krysy« nabývalo ohromných rozměrů. Nyní teprve Smith chápal, že to není jenom následek alkoholu, nýbrž že to je, jak mu řekl starý pán, »chumelenice«. Rázem přestala hudba hrát a na parket vstoupil kat, který hlásil chraptivým hlasem:

»Na všeobecnou žádost mistr Fu-Chang předvede ještě jednu svoji atrakci, avšak se zavázanýma očima. Kdo předstoupí před prkno, obdrží 25 liber v hotovosti, tak jako obdržel onen gentleman deset. Fu-Chang však si klade podmínku, že to bude tentokráte dáma, která ukáže svou odvalu. Doporučuji vám proto, dámy, abyste se některá přihlásila, neboť vyděláte dvacet pět liber ve

dvou minutách je skvělý zisk. Uvažte, že můžete mít nové šaty i klobouk a že se můžete zítra ukázat, k závistí svých přítelkyň, oblečeny od hlavy až k patě nejlepším salonem!«

Mezitím zaujali Kulak s Priglerem svá místa. Smith stál nedaleko, připraven na vše a nespouštěje oči se společníka Fifina. Pojednou zhasla světla a na parket byla přinesena stejná vrhací deska jako dříve. Jen Fu-Chang nebyl ještě přítomen.

Ozval se tuš a Fu-Chang vstoupil doprostřed parketu v černém trikotu; nikým nepozorován na schodech, vedoucích do prvního patra, zůstal státi jeho manager.

»Nikdo se ještě, prosím, nepřihlásil?« Obcházeje sál, zastavil se kat nedaleko stolu, u kterého seděla Fifi.

»A vy, Fifi? Dvacet pět liber — a vy jste přece známa svou odvahou. Či se bojíte?«

Fifi, aby se na chvíli zbavila společnosti Zelené Pa-ruky a popuzena ješitností, beze slova povstala. Starý pán marně se namáhal, aby ji zadržel.

Nastalo hrobové ticho.

Fifi bez klobouku, který nechala na stole, postavila se k prknu, rozpřáhla ruce jako předtím její společník a čekala. Fu-Chang se uklonil směrem k ní a udělav několik kroků do stínu, začal vrhatí své nože se zavázanýma očima a s doprovodem bubnů. Fu-Changův manager pomalu sestupoval se schodů.

Fifin společník vstal, a obešel několik stolů, sledován Smithem. Ředitel-kat poodešel až k orchestru, kde na zdi ve skřínce byla vypínačová deska, a čekal na konec výstupu, aby mohl vlastnoručně rozsvítiti. Fu-Changův manager, obdivuje zručnost svého svěřence, octl se mezi prvními obdivovateli, několik kroků za zády Fu-Changovými. Fifi, bleďá, kvitovala každý náraz nože zavřením očí.

Nastala vteřinová pauza. Fu-Chang zvedl poslední nůž do výše, uklonil se a pravil:

»Poslední nůž!« A otočil se zády k svému cíli. Nastalo napjaté ticho, světlo zhaslo a sálem zazněl srdcervoucí

výkřik Fifin. Do mrtvého ticha zazněl řezavý, Smithovi tak dobře známý hlas:

»Tak se mstí Zelená Paruka za zradu, Fifi!«

Nastal šílený chaos a ve vřavě vynikal Smithův hlas.

»Kulaku, ke dveřím! Grahame, k druhému východu! Antonio, rozsviňte!« a při tom se vrhl na starého pána, který chtěl ve tmě zmizeti ke schodům, vedoucím do prvního patra. Třesoucí se kat rozsvítil a nastala šílená tlačenice; několik žen omdlelo a Smith, drže za krk svůj úlovek, hlasitě vyslovoval třesoucím se hlasem zatýkácí formuli.

»Ve jménu zákona vás zatýkám, Zelená Paruko!« — Jedním pohybem strhl starému pánovi paruku a šedivý vous a před zkamenělým Smithem stál vrchní komisař Mac Malone, který mu na to odpověděl:

»Šilence! Jen k vůli vaší ukvapenosti Paruka zmizel.«

Pod vrhacím prknem ležela Fifi s nožem v srdci; uprostřed sálu stál nehybný Fu-Chang, drže v ruce svůj poslední nůž, který hodlal jako největší atrakci vrhnout a pomoci tak Fifi k dvaceti pěti librám.

Kulak, vida, že se nikdo nepokouší utéci dveřmi, spěchal doprostřed sálu zajistiti si artistu, který právě hodlal v nastalém chaosu zmizet. Smith se již trochu vzpamatoval. Poslal Grahama k telefonu, aby objednal policejního lékaře, a hlasitě přes celý sál zakázal všem přítomným místnost opustiti. Prigler, informován, přiložil píšťalku k ústům na opuštěné ulci před barem a pronikavě dvakrát zahvizdl. Přispěchavší policisté dostali rozkaz nepouštěti nikoho ven.

Komisař Malone posadil se k malému stolku a vůbec se nemísil do Smithových rozkazů. Po běžné prohlídce, kterou provedl Smith, dovolil volný odchod všem, vyjímaje personálu, katovi a Fu-Changovi. Policejní lékař konstatoval u Fifi okamžitou smrt a dal ji odnésti do vozu, který ji odvezl tam, kam odvezl před necelými 24 hodinami jejího bratra Harryho.

Zbylí přítomní rychle platili a téměř vystřízlivělí opouštěli bar. V sále byla stísněná nálada.

Smith, přisednuv si ke stolu komisařovu, kterého předtím nespouštěl s očí, započal s výslechem:

»Antonio, vy jste byl u vypínací desky — na čí rozkaz jste zhasl?«

»Já nezhasl, inspektore,« odpověděl mu polosvlečený kat. »Vím jenom, že nejen já, nýbrž i všichni přítomní byli zaujati atrakcí tak napínavou, že jsem teprve, když zhaslo světlo, poznal, že nějaká cizí ruka otočila vypínačem na desce, u níž jsem stál.«

»Proč jste vyblízel Fifi k atrakci?« zněla další otázka.

»Znal jsem ji a chtěl jsem jí dopomoci k dvaceti pěti librám.«

»Nedal vám nikdo k tomu rozkaz?«

»Nedal, inspektore,« odvětil váhavě Antonio.

»Lžete! Byl jste k tomu někým naveden; neřeknete-li pravdu, obžalují vás z nadržování připravované vraždě,«

a Antonio, bledý, odpověděl kňouravě:

»Inspektore, nikdo nedal... nic nevím.«

Smith kývl na Grahama, který zatkl Antonia a odváděl ho do policejního vozu, čekajícího venku. Po celou dobu výslechu komisař Malone vůbec nepromluvil.

»Fu-Changu, jaké je vaše pravé jméno?«

»Fu-Chang,« odpověděl sladkým hlasem artista.

»Kde jste vystupoval dříve?«

»Posledně jsem vystupoval v Paříži.«

»A kdo vám zde zaopatřil engagament?«

»Artistická organisace A. C.«

»A kdo vám přisluhoval v šatně?«

»Nikdo. Byl jsem tam sám.«

»Kde jste se převlékal?«

»V pokoji číslo 5.«

»Sedněte si, Fu-Changu! Neobviňuji vás z vraždy, vím, že ji provedl někdo jiný, ale nevěřím, že byste o tom ničeho nevěděl.«

»Kulaku, přines vaselinu!«

Kulak odkvapil a za chvíli se vrátil s velikou krabicí vaseliny. Smith mu ji vzal z ruky a podával ji Fu-Changovi.

»Odličte se, Juju!«

Všichni přítomní se překvapeně zadívali na Fu-Changa a ani komisař Malone nebyl lhostejný. Fu-Chang se pouze odevzdaně uklonil. Namočil ruce do vaseliny, kterou rychlými pohyby rukou vtíral do obličeje. Jeho mastný obličej vypadal příšerně. Když setřel ličidlo s obličeje, stáhl mu Smith pomalým pohybem s hlavy paruku, která byla pravým uměleckým dílem, neboť až do této doby mimo Smitha nikdo nepodezíral Fu-Changa z toho, že by byl maskován.

»Zatýkám vás, Juju! Proto, že jste mne přepadl ve Slepé uličce a dnes pro napomáhání k vraždě. Kulaku, odveď ho!«

Ještě hodinu po tom, když již zatčení byli odvezeni, vyslyšel Smith personál, ale nedozvěděl se ničeho, co by ho uvedlo na stopu onoho člověka, který tak zručně hodil nůž. Unaven, opustil k ránu s Malonem a Kulakem »Pekelnou krysu« a odjeli přímo do Yardu.

Simon, probuzen Tommym, jenž mu přinesl noviny, stísněně četl o záhadné vraždě u »Pekelné krysy«, o které bylo v novinách psáno sensačním způsobem a nebylo vyloučeno nic z dřívějších činů Paruky. Téměř ve všech novinách končilo popisování vražd výzvou k policii, aby již ukončila řádění tohoto vraha a nedala si před svým nosem zabíjet lidi, kteří jí chtěli býti nápomocní. Některé noviny zvláště napadaly inspektora Smitha, jiné zase komisaře Maloneho.

Simon opustil svoje lůžko a obléknuv župan, odcházel do koupelny. Byl rozhodnut, že opustí Londýn a zanechá zde svoji bohatou garderobu, která by mu jistě na útěku jen překážela. Pospíchal dnes s oblékáním, aby byl včas u právního zástupce, který mu měl vyplatiti jeho podíl z kina »Fantasio«.

Těšil se, že dnes konečně naposledy promluví s Parukou a že po jeho rozhovoru okamžitě opustí Londýn autem, a teprve na některé stanici poblíže Londýna že použije vlaku. Tommy něčeho nevěděl o úmvelu svého pána, neboť Simon v poslední době nikomu nedůvěřoval. Sluha netušil, když připravoval svému pánu snídani, že je to jeho poslední práce, a nevěděl, že v nejbližší době bude nucen vrhnouti se na své staré řemeslo, které mu zas vynese smutné dny za šedivou zdí Dartmooru.

Simon vyšel z domu, tváře se bezstarostně. Zpráva o vraždě u »Pekelné krasy« ho popoháněla k tomu, aby se na cestě zastavil ve Viktoriňě bance a vyzvedl veškeré úspory ze svých darebáckých obchodů. Pokynul jezdoucí drožce a zajel k bance. Byl připraven k útěku již dlouho a dnes konečně přišel jeho den.

V bance přijal od úředníka klíč, sešel do osvětleného sklepení banky, kde si otevřel svou schránku a vybral z hluboké přihrádky tlusté svazky bankovek. Přepočítav a rozděliv je do různých balíčků, rozstrkal je po všech kapsách. Pozdravil úředníka v pancéřové síni, odevzdal mu klíč a opustil banku s blahým vědomím, že udělal to nejlepší, co pro sebe mohl vykonati. Těšil se, že to již nebude dlouho trvat než omstí Anglii, a stanovil si i přesnou hodinu odjezdu.

Z banky odjel k právnímu zástupci svého společníka Greye, kde byl již očekáván. Podepsal smlouvu a obdržel smluvený obnos, který vsunul do zadní kapsy kalhot, odkud nenápadně přendal nabitý browning do vrchní kapsy převlečníku.

Rozloučil se se svým společníkem s přáním úspěchu a vydal se na cestu k poslední schůzce s Parukou na »Stříbrnou palubu«.

Přesně o desáté hodině vstoupil k Bobymu, maje navičenu již svou roli pro ten případ, že by tam byl snad zastížen policií. Šel by v tom případě kondolovati Bobymu.

Boby, zdrcen, seděl u stolu a jeho oči, rudé od pláče,

se pomalu zvedly k Simonovi. Podali si ruce.

»Zmužilost, Boby!« a tento veliký, silný chlap, který kdysi jediným mávnutím ruky uspával boxery z povolání, dal se do hlasitého pláče, který působil při jeho postavě a zaměstnání spíše komicky než tragicky.

»Prokletý Paruka! Zabil mi i ji a já ji měl tak rád! Dnešním dnem mu vypovím veřejně svoje služby, neboť mi doposud zaplatil vždy jen smrtí někoho, kdo byl můj a koho jsem měl rád.«

»Přišel jsem sem, Boby, protože má přijít Paruka . . .«
Bobyho oči zajiskřily.

»Jen ať přijde!« řekl vyhrůžně.

»Jen žádné hlouposti, Boby!«

»Co se mi může stát? Nejvýš, že hodí dřív než já uho-
dím a budu mít pokoj.«

Dveře za kredencí se pomalu otvíraly a vstoupil Paruka, převlečen za nosiče z doků. Jeho řezavý hlas bodal Bobyho přímo do srdce.

»Boby, nehodím a ty taky neuhodíš! Nezapomeň, že mne Fifi zradila Smithovi — zasloužila si toho! Přišel jsem k tobě,« pokračoval pomalým hlasem Paruka, »abych ti sdělil, že již nepotřebuji ani „Stříbrnou palubu“ ani tvé služby. Z tebe strach nemám — ty nemůžeš mluvit a to, co bys mohl říci, to již policie dávno ví. Jsi volný a zde máš odměnu!«

Ve vzduchu cosi zasvířelo a Boby se skrčil. Na stůl, u kterého seděli Boby se Simonem, dopadl tlustý balíček desetilibrových bankovek. Boby rychlým pohybem ruky uložil je do kapsy a tento čin Paruky zmírnil jeho bolest.

»Pro tebe, Simone, několik dní už nemám práci; mám jiné starosti, abych vyčistil vzduch kolem nás. To neznamená však, že bych tě nepotřeboval. Neopouštěj Londýn — dostaneš novou funkci a nepokoušej se tedy bez mého povolení ujetí! Bylo by to totéž, jako bys mne zradil! Jsi před policií jist a proč by ses tedy vystavoval takovému nebezpečí jako je můj nůž? Chtěl jsem ti dát peníze jako Bobyemu, ale myslím, že jich nepotřebuješ.«

Fu-Chang udělav několik kroků do stínu, začal vrhat
své nože se zavázanýma očima.

Simonovi se stáhlo hrdlo a Paruka pokračoval: »Máš jistě dosti úspor, kterých můžeš použít — potřebuji nyní peníze na určitou organizaci; později ti dám větší podíl. Dnes odpoledne dojdeš ke Godymu, kterému jsem už telefonoval, a ten ti dá dvacet pět tisíc liber, které mi v sedm hodin večer přineseš na Piccadilly, kde budu stát na stanovišti autodrožek jako drožkář; můj vůz bude mít číslo GB-763. Zapamatuj si to! Najmeš si mne a dáš se dovézt třeba ke svému bytu. Balíček s penězi zastrčíš vzadu do postranní kapsy ve dvířkách. Rozuměl jsi, Simone?«

»Rozuměl, šéfe.«

»To je celá práce pro dnešní den; kdybych něco potřeboval, zatelefonuji ti zítra dopoledne. Odcházím — není vyloučeno, že sem přijdou fízlové a ty hled' proto zmizeti také! A ty, Bobby — tvoje poslední služba pro Paruku bude ta, že nikomu nepovíš, co jsi slyšel.«

»To vám slibuji!« odpověděl Bobby třesoucím se hlasem a Zelená Paruka zmizel.

Simon zůstal zamyšleně sedět a v jeho hlavě pomalu vznikal plán, že nakonec ještě Paruku ošidí o dvacetpět tisíc liber. A v Bobbyho hlavě se usadila myšlenka, že přijde-li dnes k němu někdo z Yardu, bude znáti číslo autodrožky GB 763. Paruka netušil dvojí zradu.

VII.

Yard

V kanceláři komisaře Maloneho sešli se po krátkém odpočinku Smith, Malone, Kulak a Graham, aby pojednali dnešní případ. Smith, na kterém bylo vidět, že jistě nezamhouřil ani oka, právě rozebíral detaily události. Malone měl před sebou na stole čistou čtvrtku papíru; hrubě namaloval na ni obrysy sálu a všichni, schýlení nad stolem, sledovali jeho výklad.

»Pánové, zde máte »Pekelnou krysu«, kterou dobře znáte a teď si probereme vše, abychom zjistili, v jakém

asi přestrojení byl Paruka.

Když byl poslední výstup s Fifi a Juju, učitel Paruky ve vrhání nožů, hodlal vrhnouti poslední nůž, zhaslo náhle světlo a ve vteřině zazněl smrtelný výkřik Fifin. To nám dokazuje, že ten, kdo zhasl, nemohl být Parukou, neboť neměl kdy, aby otočil vypínačem a zároveň vrhl nůž. Mimo to vypinací deska je za orchestrem, takže nebylo možno s této strany nůž hoditi. Nůž byl vržen někým, kdo stál za Juju. Ten někdo, ještě než zhaslo světlo, měl jistě nůž v ruce a když zhaslo, vrhl jej přes Juju, chystajícího se ku práci, přímo do srdce Fifina.«

»Máte pravdu, komisaři a to nám dokazuje, že Paruka měl pomocníka,« dodal Smith. »Antonia.«

»Můžete mít pravdu, ale není vyloučeno, že světlo zhasl někdo jiný.«

»Uvažte, že je Antonio chytrý a věděl, že když zhasne, padne na něho podezření ze spoluviny,« pravil Malone.

»Je dost možné, že pod nějakou záminkou převlečený Paruka navedl Antonia, aby zhasl třeba k vůli nějakému šprýmu,« řekl Graham.

»Nesmysl! Při tomto výstupu by ani nenapadlo Paruku dělat šprýmy. Musíme si probrati, kdo stál za Juju,« promluvil Smith.

»To bude dost těžké, protože za Juju stálo mnoho lidí,« přišel se svou troškou do mlýna Kulak.

»Máte pravdu, Kulaku, — vždyť já sám jsem stál téměř za Juju a nedaleko mne Smith a byli bychom právě tak podezřelí jako ti ostatní. Podle mého názoru vrhl nožem někdo, kdo stál za námi,« řekl komisař Malone.

»To je nemožné,« ozval se Smith, »protože by pachatel neměl tu jistotu ve vrhu nožem.«

»Proč ne, Smithe? Vždyť mohl stát na židli a pak mu v tom před ním stojící nepřekáželi,« pravil Malone.

»Pravděpodobné to je; sám jsem si všiml, že mnoho zvědavců stálo na židlích i stolech,« dodal Graham.

»To by znamenalo, že Paruka byl dobře maskován a vystupoval jako host mezi tou čeládkou, která tak po-

vykovala, ale to zavrhuji. Paruka neměl potřeby zúčastnit se tímto způsobem té komedie; jsem přesvědčen, že opovrhoval právě tak jako my těmi poloopilými a zkokainovanými lidmi,« řekl Smith.

»Vy tedy, Smithe, jste přesvědčen o tom, že to udělal někdo z těch lidí, které téměř všechny znáte?«

»Ano, komisaři.«

»Jmenujte je: budeme je jednoho po druhém probírat!« poručil Malone.

»V první řadě je tu Juju, — Fu-Chang, Antonio, dále některý člen orchestru...«

»Zapomínáte podotknouti, že také my dva,« dodal Malone.

»Ano.«

»Nesmysl,« pravil Kulak.

»Není to nesmysl, Kulaku,« řekl Malone. »Smith si docela správně počíná, dělá-li takový závěr, poněvadž Parukou, nezapomínejte, může být každý!«

»Ano, komisaři, ale Smith zapomíná, že váš úsudek je logičtější.«

»Nezapomínejte, pánové, že když začala atrakce, mnoho lidí přešlo se svých míst za Juju, před vás, za vás i vedle vás, aby lépe vidělo zepředu na Fifi!« vpadl Graham a Kulak mu kývnutím hlavy přisvědčil.

»Já tvrdím, že to nikdo z obecenstva neudělal. Že to neudělal ani Juju, ani Antonio, poněvadž k tomu neměli důvodů,« prohlásil Smith.

»Jste přesvědčen, Smithe, o tom, že ani jeden z nich není Parukou?« tázal se Malone.

»Vyloučeno.«

»V tom případě není vyloučeno nic, Smithe! A kdo to tedy udělal?«

»Nevím ještě — ale tuším.«

»Tušení ještě není důkaz, Smithe, a můžete se mýlit. Vždyť to mohl udělati někdo, kdo do sálu vstoupil v tom okamžiku, kdy začala atrakce a nemohl si ho tudíž nikdo všimnout.«

»A kam by byl utekl? Vždyť ani myš nemohla proklouznouti!«

»Snad po schodech nahoru,« řekl Graham.

»Tam stál Kulak a nikdo kolem něho neprošel.«

»Neprošel,« pravil nejistým hlasem Kulak. »V tom velikém chaosu mohl však projíti později, když jsem již schody opustil.«

»Zase nesmysl — schody jsi opouštěl, když bylo již rozsvíceno a já jsem s ních nespustil zraku,« odpověděl Smith.

»Není vyloučeno, že je tam třeba nějaký tajný východ,« a na to nedostal komisař Malone odpovědi, neboť to všichni připouštěli.

»Předvoláme si zatčené; snad něco prozradí a vy, Grahame, zatím sjeďte do »Krysy« a podívejte se po tajném východu nebo skryší!« nařizoval Malone.

Graham uposlechl a Smith telefonicky zařídil předvedení Antoniovo.

Kulak si odsunul židli do rohu místnosti, Smith zůstal sedět poblíže dveří a Malone neopustil svého místa za stolem.

Po chvílce byl přiveden Antonio. Zůstal státi uprostřed místnosti a nevěděl, na koho ze tří sedících se má dívat.

»Divejte se sem!« zazněl ostrý hlas komisařův.

»Kdo vám doporučil místo u »Krysy«?»

»Jeden kolega.«

»Jak se jmenuje?« vyštěkl Smith.

»Jménem ho neznám, sešel jsem se s ním náhodou a on mi místo doporučil.«

»Byl jste přece zaměstnán!«

»Ano, ale chtěl jsem si polepšit,« odpověděl Antonio.

»Vyklepte pravdu a nezapomeňte, že vás viníme z vraždy, a když i ne z vraždy, tedy alespoň ze spoluviny! Nelžete, nebo s vámi zatočím! Neřeknete-li hned, co víte, budete se do čtrnácti dní houpat, jako že se Smith jmenují!«

V tomto okamžiku nezapřel v sobě Antonio jižní krev a začal rychle mluvit a vzývat Madonu, zapomínaje, že přítomní italsky nerozumějí. Teprv okřiknutí komisa-

řovo ho vrátilo k anglické řeči, při které nemohl gestikulovati. Maje oči plné slz, zapřisahal se, že nic neví a že místo dostal na přimluvu Godyho ze »Zlaté hvězdy«, který je majitelem »Pekelné krysy« — čímž neřekl přítomným nic nového.

»Přiznáváte se, že jste pracoval pro Paruku?«

»Vždyť ho ani neznám, komisaři! Jak jsem tedy mohl pro něho pracovat?«

»Nikdo ho nezná a přece pro něho pracuji. A z jaké práce se skládaly vaše služby?«

»Byl jsem spolehlivým číšníkem, tu a tam jsem převzal nějaký ten balíček,« a rychle podotkl: »jehož obsah jsem neznal a odevzdal jej zase někomu jinému.«

»A kdo vám dával ty rozkazy?«

»Telefon.«

»S kterými lidmi jste tedy přišel do styku?«

»Vždy to byl někdo jiný, koho jsem viděl po prvé, nebo který mne buď oslovil, nebo měl něco v ruce, abych ho poznal.«

»A věděl jste přece, co v těch balíčkách je, ne?«

»Nic jsem nevěděl.«

»Lžete! Plné noviny jsou toho, čím Paruka obchoduje, a vy nám zde budete tvrdit, že nevíte, co v těch balíčkách bylo?«

»Nechte ho již být, Smithe! To nám postačí!« řekl komisař Malone.

»Ještě okamžik, komisaři! Antonio, znáte Simona Módu?«

»Ano.«

»Přijímal jste od něho nějaké balíčky?«

»Nikdy.«

»A rozkazy?«

»Také ne. Jen několikrát jsem mu odevzdal obálku, ve které snad byly peníze.«

Malone zazvonil a Antonio byl odveden.

»Zítřka nám řekne více,« pravil Smith, hodlaje telefonicky dát příkaz k předvedení Juju. V pozdvihnutí sluchátka ho předešlo ale telefonické zazvonění a komi-

sař Malone sám zvedl telefon. Kulak i Smith se zrakem upřeným na komisaře, poslouchali. »Ano, Grahame, tak dobře . . ., čekejte tam na mne . . ., přijedu hned,« a položil sluchátko.

»Vyslechněte si Juju sami; jedu ke Grahamovi a jsem přesvědčen, že najdu stopu po Paruce.«

»Škoda, že nebudete přítomen výslechu, komisaři,« pravil mrzutě Smith.

»Nemohu sedět na dvou židlích a vy z něho dostanete, co budete chtít, i beze mne,« — s těmito slovy opustil kancelář.

Předvedený Juju věděl, že se tentokráte nedostane ven tak lehce a že může očekávat trest za svou přítomnost při přepadení inspektora v Brownově bytě. Spoléhal však na Paruku, že nasadí všechny páky, aby ho vy-svobodil. A Smith dobře věděl, že trest, který čeká Juju, nebude tak veliký, neboť Smitha neomráčil — byl jenom tím, kdo mu vyrazil z ruky revolver.

Juju byl také tvrdým oříškem pro Smitha i Kulaka. Na všechny otázky odpovídal se vši svou čínskou chytrostí a mnohokrátě krčil jenom rameny. Smith již ztrácel trpělivost, protože se nemohl stále ničeho dovědět.

»Juju, vím, že toho víte tolik, aby to stačilo k dopadení Zelené Paruky. Už za to, že jste byl jeho spolupracovníkem a že jste mu vozil na »Shanghai« kokain, vás čeká žalář.«

»Inspektore, nikdo, ani vy jste mi ještě nedokázal, že bych přivezl na »Shanghai« jediný gram »sněhu« a proto vaše vyhrožování, že budu odsouzen za pašování této drogy, je jen pouštěním hrůzy; vím, že tuto obžalobu nemůžete proti mně vznést. A proto, že jsem přišel obchodně do bytu pana Brown, abychom projednali odvezení nezávadného zboží, za to mne také nemůžete dát zavřít. Že je pan Brown Parukou, to jsem nevěděl a revolver jsem vám vyrazil jen z bázně, aby vám nespustil a nikoho neporanil.«

»Nevykrucujte se! Představil se vám pan Brown také jako ošetřovatelka?«

Juju pokrčil jen rameny.

»Budete-li jen na chvílku upřímný, čeká vás pouze mírný trest, o to se sám postarám,« a Juju s úsměvem odpověděl:

»Trest, který mne čeká, bude tak jako tak mírný a vy nebudete mít vlivu na to, aby byl ještě mírnější.«

»Jste si nějak příliš jist!« pravil Kulak.

»Znám zákony — vím, čeho jsem se dopustil a proto si mohu býti jist.«

»A proč jste se nevrátil na »Shanghai«, když jste si tak jist svou nevinností?« tázal se dále Smith.

»Chtěl jsem vyčkat na svobodě, než se má nevina dokáže.«

»Vy jste věděl již předem, že až budete opakovati svůj výstup, že přijde Fifi k prknu?«

»Nevěděl jsem to; pochyboval jsem vůbec o tom, že se některá žena přihlásí.«

»A proč jste si tedy kladl podmínku, aby se přihlásila žena?« »Nic takového jsem neudělal; snad to byl nápad ředitelství podniku.«

»Antonio tvrdí, že to byl váš nápad!«

vystřelil Smith. »Pak lže.« »Jak dlouho znáte Paruku?« skočil do výslechu Kulak. »Neznám vůbec Paruku.«

»Lžete — máme zjištěno, že jste byl jeho učitelem ve vrhání nožů.«

»To je možné — vyučil jsem mnoho lidí, kteří se chtěli věnovat artistické dráze a možná, že mezi nimi byl i Paruka. Ale který z nich to byl, to nevím.«

Smith s Kulakem věděli dobře, že tomu zohytralému Číňanu těžko něco dokáží.

»Kdo vás platil za vaše kapitánské služby?«

»Společnost, které patří škuner. Přijímal jsem hono-
ráře a rozkazy písemně a obyčejně mi je předával ně-
který úředník společnosti.«

Do místnosti vešel vtom komisař Malone s Graha-
mem. Aniž by si všiml Juju, posadil se Malone za stůl
a do zásuvky uložil malý balíček.

»Juju, kdo byl u vás v šatně před výstupem?« zněla
ostrá otázka komisařova.

»Již jsem řekl — sám.«

»A kdo byl ten muž žlutavých vlasů a vousů?«

»Nevím a neviděl jsem nikoho.«

Překvapený Smith nespouštěl s Maloneho očí. I Ku-
lak byl napjat.

»U vás v šatně byl muž žlutých vlasů a vousů, které
byly falešné a když jste na parketě opakoval svůj vý-
stup, vmísil se mezi zvědavce, vrhl nůž, zabil Fifi a
zmizel.«

Juju pokrčil jen rameny.

»Ale jak zmizel?« tázal se ironicky Smith.

»Nalezl jsem s Grahamem skrýš, kde byl uschován
po celou dobu výslechu a když policie opustila „Krysu“
pohodlně zmizel. Grahame, odved'te Juju!« nařizoval
Malone, a když se za nimi zavřely dveře, pokračoval:

»Vím určitě, že Juju zná Paruku v pravé podobě —
muž, který byl u něho a o kterém jsem právě mluvil,
byl Paruka. Když zabil Fifi, vlezl pod schody za
orchestrem do přístěnku, který je zakryt tapetou, takže
i bystrému oku unikl. O tomto přístěnku nevěděl ani
Antonio a snad nikdo z personálu. Byla tam hromada
starých výzdob, za kterou Paruka vyčkával, až skon-
číme výslech a odejdeme. Zde, Smith, máte masku
Paruky, kterou měl u „Pekelné krysy“,« a vytáhnuv
ze zásuvky balíček, podával jej Smithovi. Ten ho zvě-
davě rozbalil a našel v něm žluté vousy a paruku.

Z prohlížení věcí byli vyrušeni zazvoněním telefonu; když se ptal Malone, kdo ho volá, vyžádal si hlas na konci drátu inspektora Smitha.

Smith převzal sluchátko a hlasitě se prohlásil.

Chvilku poslouchal a pak mluvil: »Okamžik, já si to poznamenám.« Malone mu přistrčil svůj blok s tužkou. »Povídejte dále...!« a mezi řečí psal Smith zřetelným písmem na blok: Piccadilly — sedm hodin — GB-763. »Dobře, dobře, nemějte obavy!« Položil sluchátko, vytrhl z bloku list a provázen zrakem Malone, odpověděl na otázku Kulakovi:

»To je jenom sdělení.« Oba uznali, že Smith je v poslední době velmi tajnůstkářský. Pak ještě chvíli probírali záhadu „Pekelné krysy“, kterážto debata byla přerušena Malonem. Podíval se na hodinky a rozloučil se s nimi s podotknutím, že byl objednan k poradě ředitelem Yardu. Smith s Kulakem osaměli.

»Jaké to máš tajnosti s tím papírkem?«

»To nejsou tajnosti, to je jen určitá opatrnost.«

»Opatrnost, a před námi?« divil se Kulak.

»Nediv se, dnes je na světě všechno možné.«

»Prosím tě, snad nechceš říci...«

»Tobě to řeknu... je to udání na Paruku a dnes nás čeká v sedm hodin práce na Piccadilly. Všechno se včas dozvíš.«

»Dobře — ale jako dobrý přítel bych ti radil, abys byl k Malonemu slušnějš!«

»Dokud se nevyřeší případ Zelené Paruky, nemohu býti jiným — mám k tomu své důvody. Ostatně, Kulaku, zavolej nahoru ředitelství a požádej Maloneho k telefonu!«

Kulak volal a překvapen položil sluchátko. Smith mu nedal ani promluvit.

»Není tam, vid' ?«

»Není a porada není svolána — to je divné — ten Malone je záhadný zrovna tak jako ty, Smithe.«

»Každý svým způsobem,« vzal Smith se stolu vlasy i vous, které přinesl Malone

»To tam mohl dáti každý dodatečně a nemusel to býti ani Paruka. Pojď, půjdeme se tam podívat na ten přístěnek, ten mne zajímá!«

V tu dobu komisař Malone jel k »Zlaté hvězdě«, chtěje si promluvit s Godym o tom, nač Smith zapomněl.

VIII.

Simon Móda

Simon Móda přišel domů, když si předtím poblíže nádraží koupil kufr, do kterého uložil v různých obchodech koupené nejnnutnější věci, a kufr uložil do šatny na nádraží. Zavolał Tommyho, dal mu něco peněz a poslal ho k obědu s příkazem, aby brzy přišel, že ho bude potřebovat.

Tommy neměl žádného podezření, neboť se stávalo často, že dostal něco na přilepšenou.

Jakmile Tommy odešel, Simon vytahal ze všech kapes svoje jmění, převlékl se do nenápadného obleku, otevřel ve zdi tresor, z něhož vyňal veškerý obsah a podrobil jej prohlídce. Mnoho listin spálil, nezávadné uložil zpět do tresoru a některé papíry složil do kapsy; mezi nimi i cestovní pas. Do zadní kapsy kalhot vsunul si revolver a do levé ještě jeden balíček peněz. Zbylé balíčky peněz vložil do lakové aktovky, zabaliv je dříve do novin.

Pak otvíral postupně různé zásuvky v celém bytě a do aktovky přibývalo stále více cenností, ponejvíce různých to klenotů. Uzavřel aktovku na zámek, položil ji na židli a přehodil přes ni převlečník s klobokem.

Pak vzal do ruky hůl, prohlédl ji znaleckým okem a po zatočení rukojetí vytáhl z ní blyštící se kord. Spokojen zašrouboval opět rukojeť, usedl do křesla, zapálil si cigaretu a dal se do čtení novin.

Tommy se vrátil a vida svého pána zabraného do čtení, vrátil se tiše do kuchyně.

Bystrému pozorovateli však by bylo neušlo Simonovo podivné čtení, neboť přesto, že již po několik minut se díval na hlavní list, nevěděl vůbec, co čte. Úsilovně přemýšlel a probíral v hlavě podrobnosti činu, který hodlal dnešního dne vykonati. Svůj plán opustiti dříve Londýn a nastoupiti až na nejbližší stanici do rychlíku byl nucen změnit, poněvadž Paruka mu dal příkaz vzdvihnutí u Godyho dvacet pět tisíc liber.

A ten obnos stál již za to.

Smith s Kulakem přijeli k baru »Pekelná krysa«. Policista, konající tam službu, jim otevřel a rozsvítil všechna světla, neboť opuštěný sál byl bez oken. Oba zamířili přímo na místo, kde tušili to, co jim při noční prohlídce snad ušlo.

Přímo u orchestru našli pootevřenou výplň stěny, po jejímž otevření seznali, že je to táž, o které jim vyprávěl komisař. Prohledali ještě jednou tuto skrýš a chtěli již odejít bez úspěchu, když Smith zahlédl na zemi u dveří v rozpuklé podlaze něco se lesknout. Rychle se sehnul, svitě si elektrickou lampičkou, aby lépe viděl, a vytáhl stiskací manžetový knoflík, jehož polovina chyběla a zůstala jistě vězeti v košili majitelově. Knoflík byl zlatý s monogramem »M« a Smith se rozpomněl, že tento knoflík vídal často u svého představeného. Vzpomínal si, měl-li dnes Malone tyto knoflíky, ale poněvadž si nemohl vzpomenouti na to ani on ani Kulak, umínil si, že ještě dnes věc vyšetří.

Když vycházeli, zastavil je společník Godyho, pro veřejnost však skutečný majitel „Krysy“, Holanďan Boxtel, a kňouravým hlasem se tázal:

»Pane inspektore, jak dlouho bude podnik uzavřen? Přicházím o veliké peníze a byl bych nucen si stěžovat!«

»Nikdo vám ještě lokál nezavřel a ve dne tak jako tak nemáte žádnou návštěvu. Můžete pokračovat ve své blahodárné činnosti, ale myslím, že vám bude chybět ředitel a vrhač nožů.«

»Ach, pane inspektore, kdybyste věděl, jak mne mrzí to, co se stalo dnes v noci! Poškodí to jistě dobrou pověst podniku, zvláště když je Antonio s tím artistou nevinně žalařován. Ale to je už osud každého poctivého podnikatele a bude na mně, abych, seč síly stačí, vymluvil všem špatné mínění o „Kryse“.«

»Hlavní věcí že je, aby „Krysa“ neztratila svoji dobrou pověst? To jste uhádl: lepší pověsti už ani získati nemůže a není vyloučeno, že dlouho otevřena nebude,« odpověděl hrubě Smith.

»A proč, pane inspektore? Snad ne proto, co se dnes v noci stalo?«

»Jsou ještě jiné věci, na které je žalář a zavření podniku.«

S těmito slovy Smith s Kulakem opustili „Pekelnou krysu“ a zanechali Boxtela samotného, aniž by mu dali příležitost k dalším otázkám.

Boxtel se díval za velikou širokou postavou inspektorem, a kdyby byl tento slyšel, co si Boxtel mezi skřipajícími zuby šeptá, jistě by mu nic nezabránilo v tom, aby ho na nějaký čas nestrčil do chládku.

»Kulaku, zajed' do Yardu, a bude-li tam Malone, všimni si, jaké má knoflíky u manžet! Já jdu ještě ke Godymu a není vyloučeno, že si ho k nám na neurčito vypůjčím.«

Podali si ruce a rozešli se.

Simon dal na dnešní odpoledne a večer Tommymu volno, oblékl si převlečnick a, neopomenuv si vzítí aktovku, odešel z domu.

Hned před domem zavolal na mimo jedoucí drožku, neboť se nechtěl vystavovat nebezpečí, že by mu někdo náhodou pomohl od aktovky, jelikož na ulicích právě začínala čilá frekvence. Nebylo také divu, že střežil aktovku jako oko v hlavě: měl tam veškeré své peníze a to již bylo slušné jmění. Dal se zavézt do klubu »Zlatá hvězda« a když drožka zastavila na protějším chodníku před vchodem do klubu, viděl, že z klubu právě odchází komisař Malone a mráz mu přejel po zádech. Zůstal proto v drožce a teprve, když Malone zmizel v davu lidí, vystoupil a přikázal šoferovi, aby naň počkal, a s aktovkou pod paží vešel rychle do klubu.

Gody seděl velmi zamyšleně v kanceláři; když spatřil Simona, začal naříkati.

»Teď tady byl komisař Malone z Yardu; něco tam ti chlapi vědí — začíná mi být horko, Simone.«

»To přejde, Gody. Tobě přece nemohou nic dokázati právě tak jako mně.«

»Neříkej, Simone! Stačí, aby Antonio promluvil, a už v tom budu.«

»Nebyl bys tam ale dlouho!«

»Nebyl — nebyl, ale je to v každém případě nepřijemné.«

»To už jsi tam někdy byl?«

»Nebud' ironický, Simone! Já dobře vím, že tys tam ještě nikdy nebyl, ale máš tam zrovna tak daleko jako já!«

»Nerozčiluj se, Gody! Nepřišel jsem proto, abychom se hádali,« pravil Simon konejšivým hlasem. »Máš to připraveno?«

»Mám a doufám, že je to poslední pomoc Paruce,« řekl Gody a přistoupil k veliké nedobytné pokladně. Vytáhl z ní balíček bankovek a podal je Simonovi. Ten, aniž by je přepočítal, zastrčil je do kapsy.

Na dveře bylo vtom zaklepáno. Vešel sluha a hlásil, že pan inspektor Smith z Yardu přeje si mluvit s Godym.

»Ať chvíli počká, přijdu hned!« vyštěkl Gody na sluhu a třesoucí se rukou zavíral pokladnu.

»Gody, nechtěl bych, aby mne tady viděl — víš, nesu právě ty peníze,« a přitom myslel Simon hlavně na ty své, o kterých Gody nevěděl.

»Pustím tě hlavním vchodem,« a postranními tapetovými dveřmi vyvedl Simona ze své pracovny na schodiště pro personál, odkud se bez překážek dostal na ulici do čekající tam drožky.

Smith, kterému se čekání zdálo dlouhým, vešel přes odpor sluhu do Godyho pracovny právě v tom okamžiku, když se tento vracel zpět. Přítomnost Smithova Godyho přímo ohromila, neboť v rychlosti, jak chtěl Simona vyvést ven, zapomněl u pokladny klíče. Neopanoval se a aniž by poděkoval na pozdrav Smithův, přikročil rychle k pokladně, vytrhl klíče a hodil je do kapsy. Tento spěch neušel Smithovi, který tušil, že za dveřmi této pokladny je něco, co by ho mohlo velmi zajímat.

Sedl si bez vybídnutí k psacímu stolu a spustil:

»Dnes k vám jdu naposledy a nehnu se odtud, dokud se nedovím to, co chci.«

Gody, vzpamatovav se zatím, odpověděl uraženě:

»Půjdete odtud právě tak bez úspěchu, inspektore, jako odešel před vámi váš představený,« a Smith, ač velmi překvapen, nedal na sobě znáti, že o jeho návštěvě vůbec neví.

»Dovolíte, abych si od vás zatelefonoval?«

Gody kývnul.

»Spojte mne se Scotland Yardem — oddělení komisaře Maloneho! — Kulak? — Dej okamžitě vyplnit povolení k prohlídce „Zlaté hvězdy“ a přines také podepsaný zatykač na Godyho! Přijed' sem ihned policejním vozem!« — a položil sluchátko.

Gody s něho nespouštěl oči; bylo to po prvé, kdy poznal, že má co dělati se silným nepřítelem a dostal proto strach. A nebylo také divu. Dnes neměl kdy zbylé

zboží ukrýti na patřičné místo, kde by ho nikdo ne našel a proto nečekaje prohlídku, nechal zbytek v pokladně. Gody uvažoval, co mu to vynese, a hodlal prohlídku překaziti za každou cenu. Každý jeho pohyb pozoroval však Smith obezřetně.

Pojednou se Gody rozhodl a zatelefonoval svému advokátu. Pozval si ho okamžitě k sobě, a když uslyšel v telefonu ujištění, že advokát bude u něho co nevidět, posadil se s ulehčením a zapálil si doutník.

Teprve nyní promluvil na Smitha.

»Jsem zvědav, z jakých důvodů chcete přehrabávati můj podnik.«

»Vím, že jste majitelem „Pekelné krysy“ a obviňuji vás z prodeje kokainu, který ve svých podnicích zchytalým způsobem rozšiřujete a tímto nezákonným obchodem bohatnete. Kdo vám kokain dodává, vím; nezapomeňte, že někdo promluvil!« — a Gody zapochyboval ve svém nitru o věrnosti zatčených.

Ve vteřině však zavrhl tuto myšlenku a klidně odpověděl:

»Závidíte mi snad peníze?«

»Nezávidím vám nic — zvláště ne vaše svědomí a momentálně ani nastávající vaše postavení.«

»Jste si tím tak jist, že mne dostanete tam, kam jste dostal ty druhé, s nimiž jsem ovšem neměl ničeho společného?«

»Jsem si tím zcela jist a ani ten váš dobře placený advokát, o kterém dobře víme v Yardu, koho zastupuje a za co může posílati tak vysoké palmární účty, vás před tím nezachrání.«

»Inspektore, obvinil-li mne snad někdo, aby si ulehčil, neznamená to ještě, že mluvil pravdu. Přiznávám se, že mám v Londýně několik zábavních podniků, které mi dobře jdou, a že vydělávám — ale to přece není ještě nic nezákonného. To je seriosní obchod, na zisk mám právo a pokud jako anglický občan vím, nejsou na poctivé obchodování paragrafy. A policie od pra-

dávna a do nekonečna neměla a nebude mít práva zatykatí a zavíratí poctivé obchodníky, kteří, křivě obvinění vinou nactiutrhačů, mají býti za vaší pomocí takto šikanováni.«

Po této dlouhé řeči Gody oklepav s doutníku popel, vytáhl z kapsy hedvábný navoněný šátek a utřel si s čela pot, k' rý však nepovstal následkem jeho dlouhé řeči, nýbrž ze strachu, což Smith dobře věděl.

»Radím vám dobře, abyste si tyto úvahy a řeči nechal až před porotu, kde je asi budete víc potřebovat než tady!«

A Gody po druhé dnes zapochyboval o tom, že z toho vyjde se zdravou kůží.

Téměř společně vešli do pracovny Kulak a za ním obhájce Godyho Dr. Toler, jehož prakse se skládala z klientů podobných jako byl Gody; ba i mnozí z podsvětí měli mu co děkovat za to, že je obratně vytahoval ze zajetí paragrafů. Dr. Toler byl velice schopný advokát, měl obrovské příjmy a Yard s ním měl často co dělat. Dával přednost této klientele, neboť více vynášela, a sám byl v jádru dobrodruhem, avšak dělal vše tak chytře a v mezích zákona, že ho advokátní komora nemohla vyškrtnouti ze svého seznamu.

Kulak předal Smithovi povolení k prohlídce, podepsané samotným ředitelem Yardu, i zatykač, neboť, jak hlásil, nemohl v celém Yardu Maloneho sehnati.

»Výborně, Kulaku! Je někdo dole?«

»Vzal jsem Grahama.«

»Jdi mu říci, ať se postaví k východu pro personál a hned se vrať!«

Kulak odešel.

»Protestuji jako právní zástupce proti tomuto násilí vůči mému klientu a žádám vás po dobrém, abyste od prohlídky ustoupil.«

»Doktore, tady je to napsáno, a teď jsem tady chvíli pánem zase já. Svoje protesty, stížnosti a vyhrůžky si nechte na dobu pozdější pro ten případ, když tady nic nenajdu!«

»Jsem si vědom toho, že můj klient se ničeho nezákonného nedopustil a najdete-li zde něco, bylo by to sem vpašováno jen nějakým vetřelcem, který se chce mému klientu pomstít.«

»Ale, doktore! To mne máte za takového hlupáka?«
Kulak se vrátil.

»Ještě jednou: mlčte a je-li vám libo, stěžujte si na mne!«

Po celou tu dobu seděl Gody, bledý jako smrt, neboť viděl svoje zámky se řídit a proměňovati se v žalář.

Ostrý hlas inspektorův ho vytrhl z myšlení.

»Gody, klíče od pokladny!«

Gody se nehýbal.

»Rychle!« a Gody nerad a třesoucí se rukou hodil inspektorovi klíče na stůl.

»Kulaku, otevři pokladnu!«

Kulak vzal klíče, přistoupil k pokladně a otevíral. Nešlo to. Obrátil se proto ke Godymu a tázal se ho:

»Heslo?«

Gody mlčel.

»Heslo!« opakoval Smith. »Či chcete, abychom si na ni pozvali odborníka? Varuji vás — je to překážení v úředním výkonu a bude to pro vás jen přitěžující okolností!«

Gody podíval se tázavě na svého advokáta, který nemohl nic jiného udělati než kývnutím hlavy dáti svůj souhlas.

»P a r u k a« — a po tomto vysloveném hesle musel si i doktor Toler utřít čelo kapesníkem, neboť mu překvapení vynutilo pot.

»Paruka?« řekl si jako pro sebe protáhlým hlasem Smith a po něm Kulak vyslovil po slabikách: »P a r u - k a.«

Pokladna byla otevřena. Kulak vytahoval různé listiny, knihy i tobolku s penězi a na stůl pak přinesl velkou krabici s bonbony.

»To jsem ani nevěděl, Gody, že mlsáte.« — a o Godyho se pokoušely mdloby. »To vám jistě poslal Fzruka, abyste si osladil život!«

Ničeho jiného si nevšimaje, převrátil krabici dnem nahoru. Na hromadu bonbonů vypadlo asi třicet pergamenových sáčků a když je Smith otevřel, seznal, že obsahují to, co hledal. Advokát Toler vstal, odporoučel se a řekl Godymu:

»Navštívím vás ve vyšetřovací vazbě« — a byl strašně rád, že mohl odejít.

»Tak, Gody, co tomu říkáte? To vám sem dal ten vetřelec, ne?«

»Inspektore, dostal jsem bonbony a nevěděl jsem, co mezi nimi je.«

»A proto jste si je také zavřel do pokladny, co? Oblékněte se a půjdete s námi!«

»Kolik za to mohu dostat, inspektore?« tázal se vystrašený Gody.

»O mnoho méně, když nám řeknete pravdu o vašem hesle,« a Gody, spočknuv slinu, odcházel doprovázen Kulakem.

Smith srovnal do krabice balíčky kokainu, na které zase složil bonbony, veškeré knihy srovnal a předal Grahamovi, kterého Kulak poslal nahoru, aby vše odvezl do Yardu do jeho kanceláře k prohlídce.

»Přijdu za vámi brzy; dejte na věci pozor a ani se od nich nehněte!«

»Prosím, inspektore!«

Smith zavřel pokladnu, dal klíče do kapsy a zazvonil na sluhu. Ten vyděšen přiběhl a Smith mu nakazoval:

»Vyříd'te řediteli klubu, že pan Gody dnes nepřijímá návštěv a že se zdrží podle potřeby u nás!«

A odcházel zadním vchodem, kterým před malou chvílí doprovázel Gody Simona, netuše, co na něho zanedlouho čeká.

Na Piccadilly na stanoviště autodrožek přijela drožka GB-763 a sotvaže vůz zastavil, dostal »rita«. S každé

strany přišel jeden pán; Kulak usedl vedle šoféra a Smith dozadu.

»Do Yardu!« rozkázal a šofér jel.

Tři ulice od Yardu šlápl na plyn a stácel volant rovnou proti jedoucímu autobusu. V poslední chvíli Kulak se zježenými vlasy mu strhl volant; vůz vrazil do stožáru a překotil se na bok.

Kulak, ač zraněn střepinami, vymrštil pravici proti bradě zvedajícího se šoféra, kterého uspal. Přiběhli policisté a v několika vteřinách byl zástup lidí kolem rozbitého vozu. Auto bylo značně poškozeno a dalo mnoho práce, než byl z trosek vytažen Smith s lehkými odřeninami, avšak jinak úplně svěží. Na ulici na štěstí zraněn nebyl nikdo.

»Dobře, Kulaku, žes mu ji dal, když vstával; všiml jsem si, že druhou rukou chtěl vytáhnouti revolver.«

V autě přijela policejní hlídka, objednaná z nedalekého Yardu. Dva policisté vhodili do vozu ještě bezvědomého šoféra a Smith s Kulakem odjížděli tam, kam je drožkář nechtěl dovézti.

V Yardu přišel knockoutovaný šofér k sobě, a když mu sundal Graham v kanceláři inspektora Smitha čepici s brýlemi, poznal Smith toho, který mu v bytě Brownově tak ublížil.

»Toho, kterého jsme chtěli chytit, jsme nechytili — Paruka je chytrý, ale za chvíli nebude mít ani jednoho společníka a to mu ztíží posici . . . Lingu — pan Lingu, který mne omráčil a dnes nás chtěl oba zabít, Kulaku!«

Lingu se již dostatečně vzpamatoval a Smith, aniž by ho vyslyšel, dal ho odvésti do cely. Smith s Kulakem a Grahamem osaměli a Smith prohlížel věci, zabavené u Godyho.

»Hoši, dnes jsme vykonali kus práce opravdu s úspěchem. Kulaku, viděl jsi Maloneho?«

»Ještě ne.«

»Tady v těch zápiskách Godyho čtu často jméno Simon — ještě toho musíme dostat a generální štáb

Paruky máme pohromadě. Pak nám chybí už jenom pan šéf.«

»A ten nám dá ještě hodně práce,« podotkl Graham.

Zazněl zvonek telefonu. Smith vzal sluchátko a poslouchal.

»Ano, to jsem já,« a na druhém konci drátu se mu hlásil rezavý hlas:

»Zde Zelená Paruka. Chtěl jsem vám gratulovat k dnešní práci — obdivuhodná — ale mne nedostanete tak lehce jako Godyho. Takových neopatrností se já nedopouštím.«

Smith vzal poblíže ležící kus papíru a napsal — »mluví Paruka, zjistí, odkud!« — a hodil papír Kulakovi. Ten rychle opustil místnost.

»Začínáte mi už ale překážet a rozhodl jsem se proto pracovat proti vám sám.«

»To mě těší,« usmál se Smith do telefonu. — »Jen se netěšte; k tomu, abych vám dokázal, že to myslím vážně, nepotřebuji ani Simona. Chcete-li Simona, musíte si pospíšet, neboť právě opouští Londýn v rychlíku směrem na Dover, spací vůz... utíká... a má u sebe mnoho peněz... část jich patří mně. Mohl bych ho zabít, ale větším trestem pro něho bude, nebude-li mít peněz a bude-li mít pohodlí v Dartmooru« — a než mohl Smith pokračovat v rozmluvě, Paruka na druhém konci zavěsil sluchátko.

Kulak vletěl zpět do místnosti a hlásil, že je mluveno z veřejného automatu na Piccadilly a že zařídil, aby policejní hlídka automat obsadila.

»Pozdě — již odzvonil; ten to asi tužil. Ale nyní, hoši, rychle ten nejlepší vůz — musíme chytit Simona dříve než na sebe vezme pyjamas ve spacím vagoně!«

A ze dvora Yardu vyjel osmiválcový Ford, obsazený Smithem, Kulakem a Grahamem, když bylo z Yardu telefonováno na nejbližší stanici, aby rychlík byl zdržen.

Simon Můda zaujal místo ve vyhrazeném kupé spacího vozu I. třídy a po celou tu dobu, co vlak stál v nádraží, nepřistoupil k oknu; seděl v koutě u dveří, maje stále ruku na revolveru, neboť počítal s tím, že snad Paruka přijde. Nádražní hluk, křičení nosičů a hlasité rozhovory cestujících ho přímo bičovaly myšlenkou, že v takovémto ovzduší by se mu mohl Paruka lehce pomstít, aniž by to vzbudilo pozornost, neboť všichni lidé jak ve vlaku, tak i na peroně byli zaujati jen svým odjezdem a loučením.

Konečně se dal vlak do pohybu a Simon si oddychl. Přistoupil k oknu a za záclonou, kterou nepatrně odhrnul, pozoroval lidi na peroně. Zaslechnuv, že se otevírají dveře kupé, rychle se otočil; mezi dveřmi stál však jen průvodčí, žádaje uctivě o jízdenku. Polekaný Simon, který v něm viděl Paruku, se opanoval a lístek mu rychle podal.

«Chci hned spát — jsem unaven — přijde ještě nějaká prohlídka?»

«Račte jen klidně spát — nikdo již nepříjde, sám se o to postarám,» a Simon uklidněn, obdaroval průvodčího, což tento kvitoval hlubokou úklonou a díkem.

Sotvaže odešel, Simon zasunul zástrčku u dveří a začal se pomalu svlékat. Maje na sobě pyjamas a župan, zapálil si cigaretu a popošel k oknu, které chtěl pootevřít.

Odsunul záclonu a když otvíral okno, vlak, který právě projížděl kolem jakési osvětlené budovy, zpomalil rychlost. Simon se vyklonil k okna a viděl, že z druhého vagonu seskakuje nějaká postava. Rozechvěn a v očekávání nějaké katastrofy rychle zavřel okno, přiskočil ke dveřím, pootevřel je a díval se do dlouhé chodby spacího vozu.

Chodba byla opuštěna. Vlak zrychlil opět tempo a Simon uspokojen zavřel dveře, posadil se na okraj lůžka a uhasil cigaretu. Z vedlejšího kupé slyšel tlumený rozhovor ženských hlasů a proto úplně uklidněn chystal se již ulehnutí. Odhrnul příkrývku lůžka a —

Simon odhrnul příkrývku lůžka a — zkameněl.
Uprostřed na bílém prostěradle ležel nůž.

zkameněl.

Uprostřed na bílém prostěradle ležel nůž a Simon v něm poznal nůž Paruky, právě takový, jakým bylo mnoho lidí posláno na onen svět. Simon tušil marnost svého útěku.

Před jeho očima se míhaly obrazy všech zločinů,

jichž se Paruka dopustil a na nlež byl zúčastněn i on organisací rozšiřování jedů. Držel v ruce nůž — výstrahu to Paruky — a zjevovaly se mu vidiny v podobě šilenců, propadlých bílému jedu, za který vezl v této aktovce peníze, jimiž si chtěl zpříjemnit život.

Nyní viděl Simon odplatu za svou špinavou práci a po prvé v životě litoval, že sešel na dráhu nepoctivosti, když viděl před sebou jiný konec než jaký si představoval.

Strach polil mu čelo studeným potem a nervy, které tak dokonale dříve ovládal, vypovídaly mu službu. S očima rozšířenýma hrůzou čekal, kdy se již otevrou dveře a zaslechne hlas Paruky.

A zatím osmiválcový Ford požíral kilometry a blížil se k cíli. Smith, sedě na zadním sedadle vedle Kulaka, celou cestu nepromluvil ani slova a nepřítomnýma očima pozoroval míhající se telegrafní tyče. Přemýšlel také o Zelené Paruce, avšak jinak než zdrcený Simon.

Monotonní nárazy kol rychlíku na koleje a výhybky vyluzovaly v Simonově mozku hudbu, která mu připomínala výkřiky obětí Parukových a nárazy zpívaly stále slova: »Pa-ru-ka - se - po-mstí . . . Pa-ru-ka - se - po-mstí . . .«

Odhodil nůž na podlahu kupé a zacpav si uši rukama, byl blízek šílenství. Pojednou vyskočil a strhav se sebe pyjamas, počal se rychle oblékat. Vlak vjížděl do stanice a zmirňoval jízdu až úplně zůstal státi.

Všichni cestující, kteří nespali a nejeli touto cestou po prvé, byli překvapeni tím, že v této malé stanici vlak zastavil. Ale Simon nebyl překvapen, neboť ani nepozoroval, že vlak stojí a rychle se dooblékal.

Vtom se mu zdálo, jako by kdosi stál za dveřmi. Jeho strach změnil se v zuřivost nad nezdařeným útekem. Vytrhl revolver z kapsy, postoupil k oknu a namířil na dveře. Někdo zaklepal.

»Otevřte, Simone!« a Simon i ve velkém rozčilení poznal hlas inspektora Smitha. Po krátkém váhání odsunul zástrčku a dveře se otevřely. Na prahu stál Smith

a za jeho ramenem vykukoval Kulak s udiveným průvodčím.

»Pojďte s námi — nesmíme zdržovat vlak!« pravil Smith, bera z ruky Simonovy revolver. Všiml si na zemi ležícího nože, zvedl ho a Simon uposlechl. Kulak s průvodčím vynesli zavazadlo a vlak v několika minutách pokračoval v cestě.

V koutě osmiválcového Forda vedle Smitha seděl zdrcený Simon, máje klobouk vtlačen hluboko do očí. Smith nerušil ticho, naslouchal a byl přesvědčen, že vedle něho sedící tiše pláče. A nemýlil se.

Simon plakal — plakal proto, že všechny jeho plány se zhatily a také proto, že již nebyl tím, čím býval, tím silným a odvážným Simonem — a za to mohl děkovati jenom Paruce.

Smith věděl, že Simon je v takovém stavu, ve kterém všechno řekne, aby si ulehčil, a v duchu obdivoval Paruku, kam až svým jednáním přivede lidi i se železnými nervy. Auto vjíždělo do předměstí Londýna a Smith po prvé promluvil na Simona.

»Vidíte, Simone — smál jste se mi u vás do obličeje, když jsem vám řekl, že vás dostanu! Spravedlnost musí vždy zvítězit!«

»Jsem rád, že jste mě dostal vy — poslední dobou byl mi život utrpením. V každém záhybu mozku číhal na mne strach — stále jsem jen viděl nože — v každém, koho jsem potkával, jsem viděl Paruku — v každém jídle a pití jsem cítil jed — a kdykoliv jsem uléhal ke spánku, bál jsem se, že se již nikdy neprobudím. Kdyby se mi byl zdařil útěk, přísahám vám, inspektore, že bych již nikdy nic špatného neudělal! Utíkal jsem proto, abych našel klid a abych si někde za pomoci těch peněz získal spokojenost a vážnost, kterou jsem jiným lidem tak záviděl. Klid — — — vždyť ani nevím, co to je! Představuji si jej jako velké ticho ve svědomí člověka.«

»To byste jistě nikdy nemohl mít, Simone, neboť jsou ještě také výčitky svědomí.«

»Smějte se mi, inspektore! Nikdy jsem nebyl sentimentální, ale lidé jako já, když jim selhou nervy, jsou horší než malé děti.«

A Smith mu dával v něčem za pravdu. Vůz vjel do nádvoří Scotland Yardu a všichni zamířili do inspektořovy kanceláře.

Na dveře komisaře Maloneho, který se právě chystal k odchodu, bylo zaklepano. Do místnosti vešel seržant a hlásil, že s ním chce mluvit Boby ze »Stříbrné paluby«.

»Přiveďte ho!«

Do dveří vešel Tlustý Boby, mačkaje v rozpacích čepici a zůstal stát u dveří.

»Pojďte dále, Boby! Co mi nesete?«

»Pane komisaři, přišel jsem vás prosit...« a zde koktající Boby přestal.

»Nu tak, co si přejete?«

»Pane komisaři, chci prodat „Stříbrnou palubu“; mám už toho života tam u vody dost a už jsem sám...«

»Tak co byste chtěl?«

»Nějaké doporučení. Chtěl bych být policajtem,« a komisař Malone se dal do upřímného smíchu. Boby se zarazil a silně se začervenál.

»Boby, trestaný člověk nikdy nemůže být policistou.«

»Vždyť já nebyl... já byl poctivý šenkýř.«

»Poctivý šenkýř... a spolupracovník Zelené Paruky — a přece za to budete také potrestán. Je pravda, že jste byl pouze nástrojem a že vás vaše žena a Harry k leccemu nezákonnému svedli, ale přesto nemůžete beztrestně z té historie vyjít.«

»A kolik za to dostanu?«

»Nebude to mnoho — budete v procesu vystupovat jako svědek i jako obžalovaný. Pak se snad dá něco pro vás dělat. Přijďte sem za několik dní!«

»Děkuji vám, pane komisaři, a kdybyste něco ode mne potřeboval, nebydlím na „Stříbrné palubě“ — tu

jsem zamkl. Mám strach. Bydlím u sestry nedaleko přístavu.«

»Dobře,« a komisař Malone si již nevsímal odcházejícího Bobyho.

Po dvaceti minutách spleťitého a křížového výsledku v kanceláři Smithově vypověděl Simon hodně. Ale během této doby vrátil se mu pud, o kterém myslel Smith, že jej v autu ztratil, a Simon prozrazoval na sebe jen ty nejlehčí přečiny. Nechtěl také dlouho psát dopisy známým, které by nesly v levém rohu označení: »Vězeňská služba J. V. krále.« Zotavoval se již ze svého otřesu, tvářil se opět sebevědomě, a než ho odvedla hlídka, byl jeho vnější klid v plné síle obnoven. Ale stále se ještě v duchu chvěl, když si vzpomněl, jak originálním způsobem ho Paruka zradil. Dozvěděl se to od Smitha a zvonění hodin, které doléhalo až do chodby Yardu, volalo k němu: »Paruka ještě přijde...« a Simon měl otřesenu důvěru sám v sebe.

»Dnes již toho máme dost, hoši! Půjdeme nyní domů, abychom se konečně také jednou dobře vyspali na tu práci, která nás ještě čeká — a to je ta nejtěžší!«

Smith přešel ulicí před Yardem a kývl na nedaleko stojící autodrožku, která rychle předjela. Nevšíml si ani šoféra, a řeknuv mu svoji adresu, usadil se do měkkých podušek s jedinou myšlenkou na postel. Ukolébán drožkou, klouzající po asfaltu, nepozoroval ani, kterým směrem jede šofér k jeho bytu. Byl vyrušen ze svého zadumání otevřením dvířek a skuhravým hlasem šoférovým:

»Pane, došel mi benzin.«

Smith hodlal vystoupiti a maje už levou nohu na stupátko a hořejší část těla prostrčenu dvířky, ucítil náhle náraz na čelist. Zvrátil se zpět do měkkých podušek a s hučením v hlavě usnul tak jako usínají boxeři v ringu, jsou-li udeřeni protivníkem na nejcitlivější místo — špičku brady. Šofér přirazil dvířka a pokračoval rychle v jízdě.

Vytáhlý mladík z garáží firmy Hopkins a spol. zavřel

vrata za vjedší drožkou a odcházel pomalu do přístěnku na druhé straně garáží. Šofér drožky zajel do garáže a aniž by vypjal motor, stáhl roletu a zevnitř uzamkl. Vypjal motor, otevřel dvířka autodrožky a vytáhl Smitha za nohy na betonovou podlahu. Ohmatav jeho kapsy, vytáhl revolver a pouta, která zručným pohybem nasadil inspektorovi na ruce. Otevřel plechovou skříň, vyňal z ní tenké drátěné lano a bezvědomému Smithovi rychle svázal nohy, zachytiv konec lana za pouta na ruku. Aniž by se oň dále staral, prošel zadní stěnou skříně.

Smith přicházel k vědomí. Těžce se rozpomínal na to, co se s ním stalo. Po nějaké chvíli rozeznal, že leží v garáži, když spatřil temné obrysy drožky. První myšlenka, která mu bleskla hlavou, byly vyhrůžky Paruky, které mu dnes telefonicky oznámil. Smith si uvědomoval odvahu a jistotu Paruky, který čekal před Yardem v roli autodrožkáře, aby ho dopravil do svého doupěte. Viděl svoji nemohoucnost, neboť spoutání mu nedovoľovalo ani nejmenšího pohybu.

A tak se divně vyplnilo přání Smithovo, aby se dobře vyspal v měkké posteli, která se mu však změnila v nepohodlnou posici na studené podlaze garáže. Jeho mozek horečně pracoval, zatím co vedle v místnosti upravoval si Paruka před zrcadlem znak své ješitnosti — brčálově zelenou paruku, oblečen do zeleného hedvábného kimona, aby sehrál svoji neuznanou roli.

Garáž zalilo světlo a bořalo Smitha do očí. Když se pořádně rozhlédl, viděl před sebou státi fantastickou postavu Zelené Paruky, která vypadala jako postava z pohádek a měla v sobě tolik podivně strašného, že i otužilý Smith pociťoval v údech zvláštní chvění, podobné strachu před něčím, čeho dosud nikdy nepoznal.

»Smithe, dostal jsem vás po druhé dříve než jsem si myslel; uznáváte to?«

»Dávám vám za pravdu, Paruko.«

»To mě těší — já jsem věděl, že jste soupeř, kterého si musím vážit. Jste jedním z těch, kdo uznávají svoje

chyby a přednosti druhého. To stojí za uváženou — a je to také příčinou toho, že jste ještě živ. Měl jsem po-nejvíce co dělat jen se zbabělci a zrádci — pro ty byla smrt pouhým vykoupením. Sáhal jsem k ní rád a vám, ač nerad, také bude údělem. Ale dříve než vás pošlu s tohoto světa, nedám si ujíti příležitost, abych se s vámi nepobavil po svém.«

»Paruko, chodím rád do divadel a biografů — až vás dostanu tam, čemu nemůžete ujíti, stanu se spisovatelem a první svůj kus nazvu „Zelená Paruka“. Ten kus mi vynese mnoho peněz!«

Paruka propukl v šílený smích.

»Nebudete prvním, kdo napsal takový kus, a nebudete také posledním, kdo nebude mít úspěch, neboť »Zelená Paruka« se již hrála — ale jenom jednou. Byl jsem to já, který ji napsal... byl jsem to já, který ji hrál... a byl jsem to já, který byl na jevišti vypískán!« Smith, přímo fascinován gestikulací Paruky, byl přesvědčen nyní o tom, že nestojí před ním jen zločinec, nýbrž šílenec.

Paruka pokračoval: »Lidská společnost mi dala pokyn, že jevištěm, kde nebudu vypískán, je sehrání mé role v praktickém životě. Uposlechl jsem... měl jsem úspěch... všechny noviny na prvních stranách tučnými písmeny hlásily, že „Zelená Paruka“ hraje svoji roli tak bezvadně, že vzbuzuje strach i obdiv celého Londýna. Matky strašily mým jménem děti a ty poslušně usedaly do koutka a třáslly se. Scotland Yard, spravedlnost, moji spolupracovníci, vy a všichni ostatní pocítovali jste při vyslovení mého jména strach i obdiv. Dokázal jsem to, co jsem chtěl. Místo, aby mne uznalo pouhých osm set nebo tisíc návštěvnicků jednoho divadla — uznala mne celá veřejnost — ne sice jako herce — ale jako geniálního zločince. — Není to úspěch?«

»Po vaší stránce, Paruko, je to úspěch, ale já tomu říkám šílenství.«

»Nejsem šílenec, Smithe, a kdyby bývalo těch osm

set lidí, kteří mne vypískali, uznalo moje umění, nemuselo se mne bát tisíce lidí, nemusel jste vy mít se mnou tolik práce a nemusel jste tak mlád zemřít. Správně před porotu bych neměl předstoupit já, nýbrž ti, kteří mi vnukli tuto myšlenku a dohnali mne k hraní divadla v životě se všemi jeho efekty a pravými noži. Zatkněte je — uvězněte je! Jim dejte smyčku na krk — ale to nejde, vidíte?« smál se Paruka. »To byste musel dát smyčku na krk tolika lidem, že by nestačil provaz a jeden kat.«

»Nechte toho již, Paruko; každý váš pohyb, každé vaše slovo mi připomíná, že jste šílenec!«

S Paruky jako by někdo shodil theatricalnost — stal se opět klidným a chladným člověkem.

»Nezapomínejte, Smithe, že kdykoliv jsem chtěl, dělal jste to, co jsem vám rozkázal. Vím, že máte podezření, a vím, jakou jste v nejbližší době připravoval v Yardu sensaci, ale ještě jsem tady já, abych vám ji překazil a abych nechal plynouti dále bez podezření život těch, kteří nebyli tak bystří jako vy a kteří nadále zůstanou uctíví a poslušní svého představeného.«

Smith oněměl tímto nejasným naznačením a s námahou ze sebe vypravil:

»Tedy jsem se přece nemýlil! Malone!«

»Ano, v Malonovi jste se nezmýlil,« a s pronikavým smíchem, který se zařezával do nervů spoutaného Smitha, odešel Paruka skříní do vedlejší místnosti. V zápětí nato vrátil se ke Smithovi, kterého s námahou nadzdvihl a polotáhna ho po zemi, zavlékl ho tajným vchodem skříní do své skrýše. Pak zručně zhotovil z vaty a šátku roubík, který vpravil násilím bráněcímu se Smithovi do úst a převázal kapesníkem. Pak mu hodil přes hlavu těžkou houni.

»Vrátím se brzy, Smithe!« uslyšel těžce dýchající inspektor; »a můj návrat — vaše smrt.«

Zelená Paruka se začal převlékati a přeličovatí.

Druhým východem z garáže vyšel komisař Malone a vesele si pohvizduje, zmizel v padající míze.

Nepravý Malone

Úderem osmé hodiny ranní vcházel komisař Malone do Yardu a hned u vchodu předával mu vrátný dopis. Malone popošel několik kroků a četl. Po přečtení jej zastrčil do kapsy, řekl vrátnému, že se brzy vrátí a opustil opět Yard.

O několik minut později vcházel Kulak a půl hodiny za ním Graham. Jak měli ujednáno, zamířili oba do kanceláře inspektora Smitha, kde seděli a očekávali ho.

»Ten Smith ale pořádně vyspává!«

»Nedivte se, Grahame; v posledních dnech snad nespal vůbec. Mám zato, že je to v budoucnu náš nastávající komisař.«

»Taky bych řekl — ale v něčem Maloneho nedohoní.«

Oba čekali tak asi hodinu a když Smith nepřicházel, odvážil se Kulak telefonicky zavolat jeho byt. Z bytu hlásila mu hospodyně, že Smith ještě vůbec domů nepřišel. Oběma naskočily na čele starostlivé vrásky.

»To zas jistě někde čenichá a něčím nás chce překvapit,« odlehčil si Kulak.

»A není vyloučeno, že je třeba někde v úzkých,« dodal Graham. »Pojďme k Malonemu!«

Kancelář komisaře Maloneho byla také opuštěna, a když se Kulak dověděl od vrátného, že Malone po přečtení jakéhosi dopisu opustil Yard, domníval se, že dopis byl od Smitha, a s menší již starostí odebral se s Grahamem do jejich oddělení.

V tutéž dobu opouštěl Boby malý hřbitov na periferii, doprovázen výkvětem podzemí, který nezapomněl doprovodit dva své dobré kamarády na poslední cestě. Tato společnost položila na rakev četné květinové dary a některé věnce, položeny na rakev milionářovu, neušly by jistě obdivu pozůstalých a ani nebožtík by se nemusel za ně stydět. V takovýchto případech vynikalo podsvětí štědrosti, doplněnou vkusem dobře zaplacených květinářů.

Boby v černém šatě rozloučil se na nejbližším rohu s těmi, kdož přišli doprovodit jeho ženu a švagra na poslední cestě, a sám zamýšlen odcházel do nedaleké realitní kanceláře, pozeptati se, našel-li se již vhodný kupec na jeho hospodu.

V malém okamžiku kancelář opustil, když ho agent potěšil dobrou zprávou o několika zájemcích, a s úmyslem navštívit inspektora Smitha, skočil rychle do mimojediného autobusu. V myšlenkách spřádal si plány: Smith mu jistě neodmítne pomoc při žádosti, kterou včera přednesl komisaři Malonemu.

Ostrý hlas komisaře Maloneho volal Kulaka do kanceláře. Kulak odkvapil a vyslechl dnes velmi stručný rozkaz Maloneho.

»Přineste mi protokoly výslechnů zatčených!«

»Prosím, pane komisaři — zapomněl jsem vám hlásit, že se Smith ještě nedostavil do Yardu.«

»Vím, kde je — vyřizuje něco k vůli Paruce mimo Londýn,« a Kulak odešel, aby vyplnil rozkaz představeného. Přinesl protokoly a čekal.

»Přineste mi ještě všechny zabavené věci zatčených!«

Kulak opět odešel a Malone se dal do čtení protokolů. Kulak se vrátil s Grahamem a každý nesl v náručí zabavené knihy, listiny a jiné věci.

»Položte to na stůl — a kde jsou ty peníze a klenoty?«

»Ty Smith odevzdal, pane komisaři, tajemníkovi na ředitelství k úschově do pokladny.«

»Přineste mi je!«

Kulak v rozpacích přešlapoval a neopouštěl místnost.

»Neslyšel jste, seržante?«

Kulak překvapen tímto oslovením, odpověděl:

»Nemohou mi býti vydány.«

»Jak to?« zařval Malone.

»Přece víte, pane komisaři, že mi musíte dáti podepsanou žádanku.«

»Máte pravdu; zapomněl jsem — jsem tak přepracován,« a vzav klíče z kapsy, otevřel psací stůl. Přehraboval se v přihrádkách a nemohl stále nalézt, co hledal.

»Promiňte, komisaři, ale žádanky jsou ve skříní.«

»Máte pravdu, inspektore, stávám se zapomnětlivým,« a Kulak to uznával, neboť měl opět nový titul. Malone po chvilkovém hledání ve skříní přinesl blok se žádankami a podepsav jeden list, podával ho nevyplněný Kulakovi.

»Vyplňte si to sám — podle toho, co vám dají!«

»A vy — honem, jak se jmenujete?«

»Graham, pane komisaři.«

»A vy, Grahame, počkejte venku; budu vás potřebovat k předvedení některých obžalovaných!«

Kulak s Grahamem opustili kancelář a nechápali změnu komisaře Maloneho. Ten nervosně přecházel po kanceláři, přisedl ke stolu a pročetl další protokoly. Asi za dvacet minut přišel Kulak, nesa Simonovu aktovku, nabitou penězi a klenoty.

»Přiveďte mi Juju!«

V několika minutách byl jeho rozkaz vyplněn a Malone poslal Kulaka ven. Venku na chodbě řekl Kulak Grahamovi:

»Myslím, že starý bude mít Paruku co nejdříve, jinak by nebyl tak podivný.«

»Sedněte si, Juju, a přitáhněte si židli blíže ke stolu!«

Malone nachýlil hlavu k Juju a vyptával se ho:

»Jaké zásoby uhlí a nafty máš na „Shanghai“?«

Překvapený Juju odpověděl:
»Stačí až do Tichého oceánu.«

»Dobrá, budeš propuštěn — hlídky okolo lodi budou odvolány, říční policie dostane službu na jiném konci, ty doplníš zásoby potravin a všeho, čeho je potřeba k dlouhé cestě, a najmeš spolehlivé lidi. Dnes v noci přijdu ve dvanáct hodin na tvoji loď v doprovodu těch, co stojí venku — pak budou umlčeni. Loď okamžitě vypluje a teprve na moři budou oba bozeni dolů. Víš, kdo s tebou mluví?«

Chytrý Juju čekal, jak ho hodlá komisař Malone chytit do léčky.

»Netvař se tak pitomě — co jsem řekl, to uděláš, a neměj mne za spravedlnost! Jsem tvůj šéf již hodně dlouho,« a i tento zchytralý Číňan počal si teď vážiti svého šefa a ocenění toto prozradil sám sobě zamrazením v kříži.

»Zde máš,« a komisař Malone vyňal z aktovky balíček bankovek, kterými si chtěl Simon Móda pomoci k bezstarostnému životu. Juju zastrčil kvapně peníze do kapsy, vstal se židle a čekal. Bouřící hlas Maloneho byl slyšen až za dveře.

»Pustím tě, lotře, ale nemysli si, že mi utečeš!«

Juju věděl, že to mimo výstrahu pro něho znamená i oklamání těch, kteří čekají za dveřmi. Malone přešel pokoj, otevřel dveře a zavolal oba čekající.

»Juju je volný, Grahame. Vraťte mu ty věci, jež mu patří a které nemám!«

Překvapený Graham odváděl Juju a komisař pravil Kulakovi:

»Důvěrně — Juju mi prozradil úkryt Paruky a proto ho pouštím — neuteče nám. Dnes ve dvanáct hodin s vámi a Grahamem dojdu si na „Shanghai“ pro Paruku. Zatím telefonujte říční policii a hlídkám u šku-neru, že již nemusí na loď dávatí pozor. Ostatně říční policie by se mohla podívatí trochu dále proti proudu, neboť jsem dostal zprávy, že se tam nahoře něco bude dít.«

Kulak odkvapil do kanceláře Smithovy vyplnití rozkazy, obdivuje se v duchu komisaři, a nemohl pochopiti, jak tak rychle Malone dostal z Juju to, co Smith z něho ani po několikerém výslechu nedostal. Zařídil telefonicky vše podle rozkazů a vracel se k Malonemu, když Graham přiváděl Simona Módu. Simon vstoupil s velkou sebedůvěrou a sedl si na židli, s které před chvílí vstal Juju.

»Moje metoda nepotřebuje svědků — počkejte venku!« a Kulak s Grahamem bez řeči opustili místnost.

»Simone, jak jsem se dočetl v protokole, zapomněl jste se inspektorovi Smithovi přiznati k tomu nejdůležitějšímu.«

»Řekl jsem vše, co jsem na sebe věděl, komisaři.«

»Řekl jste na sebe to, co jste chtěl!« vykřikl komisař a Kulak s Grahamem se venku na sebe významně podívali. Malone vstal a opřev se oběma rukama o stůl, nahnul se k Simonovi:

»Zapomněl jste říci, že jste svoje služby pro Paruku vykonával rád, jsa dobře placen, a že jste organisoval rozprodej kokainu. A zapomněl jste říci, že máte na svědomí vraždu své milenky, kde na štěstí pro vás policejní lékař konstatoval požití veliké dávky morfia, zatím co vy vlastněma rukama jste vstříkl toto morfium do jejich žil. Jste vrah — a za to vás dostanu na šibenici! Mohu vám říci, kde se to stalo, chcete-li. Ko-

nečně všechny noviny psaly, že byla nalezena v klubu „Zlatá hvězda“ dáma jménem Nataša, bývalá ruská šlechtična, kterou jste nejdříve okradl, předstíraje jí lásku, pak ji naučil požívání drogů a tímto pohodlným způsobem jste se jí zbavil. — Ale, abych neodbočoval: noviny přinesly zprávu, že v oddělené místnosti „Zlaté hvězdy“ požila v sebevražedném úmyslu tato dáma velkého množství morfia a zemřela. Dopis, který zanechala na rozloučenou, byl podvržen vámi a Godym a některé klenoty, které jsou zde ve vaší tašce sice předělány, patřily jí. Rozdělili jste se poctivě s Godym a oba se také budete dělit o provaz!«

Simon, polomrtvý, s očima podlitýma krví, díval se na tohoto zázračného komisaře, který věděl to, o čem byl Simon přesvědčen, že ví jenom on sám s Godym a Parukou.

»Chcete k tomu něco podotknouti?«

»Kdo jste?« vyšeptal s námahou ze sebe Simon, drže si hrdlo levou rukou.

»Jsem mstitel — momentálně mi říkají »Spravedlnost« a mstím se za to, že jste provedl něco, co jste neměl nikdy udělat. Více vám říkat nebudu a nyní to, co jsem vám řekl, potvrdíte před svědky, které sem zavolám, ale nedám si ujiti příležitosti, aby při tom nebyl Gody.«

»Kulaku,« zavolal hlasitě Malone a Kulak s Grahamem vtrhli do místnosti v předtuše, že snad Simon napadl komisaře.

»Jeden přiveďte Godyho a druhý tajemníka z ředitelství nebo samotného ředitele!«

Oba, přímo překvapení, vyběhli z kanceláře, cítíce ve vzduchu objasnění toho, na co čekala již tak dlouho celá veřejnost. Simon osaměl s Malonem a zhroucen a třesa se na celém těle, vypravil ze sebe:

»Komisaři, jste hrůznější než sám Paruka!«

Malone se mu podivně zasmál přes stůl do obličeje a Simon pocítil, jako by mu někdo přejel rozpálené tělo ledem.

V několika okamžicích byl přiveden Gody, který, vida Simona na židli, přímo se zapotácel. Za ním přišel Kulak se samotným ředitelem Yardu, který po prvé udělal tuto výjimku a přišel sám ke komisaři.

Když se ředitel posadil na místo Maloneho, které mu tento nabídl, přistoupil Malone k svému odhalení.

»Grahame, pište přiznání Simonovo a Godyho!«

»K ničemu se nepřiznávám, pane komisaři!« stenal Gody.

»Však vy se přiznáte!«

»Simone, přiznáváte se,« pokračoval slavnostním hlasem komisař, »že jste za pomoci Godyho zavraždil morfiem ruskou šlechtičnu, ve společnosti zvanou »Nataša«, v klubu »Zlatá hvězda« a že jste ji okradl o peníze a klenoty, které jste dal předělati?«

Zdrcený Simon, chtěje míti již pokoj od věčného vyslýchání, neměl síly než k vyrazení jednoho slova:

»Ano.«

Do nastalé vteřiny ticha zazněl pád těžkého těla — Gody omdlel.

»Stačí vám to, pane řediteli? Podrobnosti vám předám písemně,« a starý, vážený ředitel vstal a místo odpovědi podal Malonemu ruku se slovy:

»Gratuluji vám; zůstanete chloubou Yardu!« a odporoučel se.

»Odved'te je — pro dnešek dost!«

Kulak s Grahamem polovывedli a polovynесли oba aspiranty pro popravčího. Nezapomněli ovšem, že je dnes v noci čeká ještě překvapení Paruky na »Shanghai«.

Vytáhlý mladík, který otvíral a zavíral dveře garáží fy. Hopkins a spol., otevřel si druhým klíčem garáž svého šéfa, chtěje umýti vůz. Když vešel do garáže, sedl za volant a vycouval na dvůr. Vylezl ven z vozu, šel ke akříní, u které visel klíč, a vyňal z ní kůži, houbu a vysoké gumové boty.

Mezitím se Smith po zádech doplížil až ke dveřím, jež vedly ze skříně, a téměř bezvládnýma nohama několikrát kopl do dveří. To bylo právě v tom okamžiku, kdy umyvač vozu chtěl dveře skříně uzavřít.

Leknutím mu vypadly gumové boty z ruky a v první chvíli nevěděl, co se děje. Když se rány opakovaly, v domnění, že se šefovi něco stalo, vyběhl na dvůr a oběhl řadu garáží. Přišel k protilehlé garáži, která sloužila jeho šefovi za přechodný příbytek, když se někde zdržel. Na garáži však visel patentní visací zámek a výrostek neměl nikdy klíč. Neměl ani tušení, kdo je jeho šefem, ale poněvadž se v tomto místě měl dobře, chtěl býti za každou cenu vděčným. Vrátil se proto zpět do garáže, kde uslyšel rány, a volal:

»Pane Hopkinsi, jste tam?« Nikdo se mu však neozval. Nebylo divu — Smith vysílením a špatným prouděním krve omdlel.

Kolem dokořán otevřených vrat přešel policista a byl výrostkem hlasitě zavolán.

»Co se stalo?«

»Mně se zdá, že je zde šéf někde uzavřený a že nemůže ven.«

Vedl policistu ke vchodu s druhé strany garáže. Zkušený policista poslal výrostka okamžitě pro dláto a kladivo a několika ranami urazil visací zámek. Otevřel vrata a vešel do tmavé garáže. Rozsvítil elektrickou lampičku, otočil vypínačem a oběma zjevila se garáž zařízená tak, jak v životě nikdy neviděli. A na zemi v protějším rohu ležel svázaný člověk se šátkem kolem úst. Policista rychle přiklekl, uvolnil mu ústa a vytáhl mu z úst roubík. Pak se všiml, že neznámý má na ruce policejní pouta.

»Kdo je to? Je to váš šéf?«

»Ne — jakživ jsem ho neviděl.«

»Přineste štípací kleště!« a výrostek odběhl.

Policista nahmatal v kapse Smithovu legitimaci, kterou přečetl a když se podíval na fotografii, div radostí nezavýskl. Uvědomil si, že nález inspektora může znamenati pro něho postup. Vytrhl výrostkovi kleště z ruky

a přeštipoval ocelový drát, kterým byl Smith tak krutě svázán. Nalezl v kapse Smithově klíč od pout, která otevřel. Nedaleko u zrcadla našel láhev kolínské vody a namočiv šátek, potíral Smithovi čelo a spánky. Výrostek mu ochotně pomáhal a vyhrnuv Smithovy kalhoty, masíroval mu nohy.

Smith nabýval vědomí. Policista sáhl do kapsy uniformy a vytáhl zploštělou lahvičku brandy, kterou si nikdy neopomněl vzít na obchůzku. Pozvedl Smithovi hlavu a nalil mu do úst několik doušků.

Smithovi ošetření velice pomohlo a za podpory obou se posadil, ještě nepřítomen myšlenkami, do křesla. Pomalu se vzpamatoval a seznáv, kdo ho ošetřuje, tázal se, kolik je hodin.

»Půl druhé.«

»Odpoledne?«

»Ovšem, inspektore.«

»Kdo mne našel?«

Policista stručnými slovy mu vysvětlil, jak byl osvobozen. Smith, drže si hlavu v dlaních, přemýšlel o Malonem.

»Strážníku, nikdo se o tom nesmí dozvědět — záleží na tom dopadení velkého zlosyna! Jakmile se dozví ten, kdo mne sem uvěznil, že jsem na svobodě, nikdo mu v tom nezabrání, aby neuprchl nepotrestán. Tento mladík půjde s námi.«

Smith, opíraje se o policistu, přešel až k autu, v němž byl omráčen. Krev v nohách se mu pomalu rozproudila a cítil se již mnohem lépe. Usedl do vozu vedle policisty a za volant si sedl úslužný a ustrašený umyvač vozů. Vyjeli ze vrat, která za sebou zavřeli, a šofér se tázal:

»Do Yardu, pane inspektore?«

»Na nejbližší komisařství. To je zde za rohem.«

Auto se dalo do pohybu.

Komisařství v tomto okrese bylo ve starém domě se širokým průjezdem a velikým dvorem. Inspektor rozkázal zajetí až dovnitř. Pak za pomoci obou došel do kanceláře okrskového komisaře a těžce sedl na židli, provázen udivenými zraky přítomných.

Okrskový komisař se mu představil.

»Jsem Maling a znám vás, inspektore.«

»To je dobře — v prvé řadě tento mladík nesmí opustiti komisařství!« a umyvač div neklesl k zemi.

»Nic si z toho nedělejte — je to ve váš a můj prospěch! Nejste zatčen, jste jen pod naší ochranou... a vy, policisto, který jste mě našel, jak se jmenujete?«

»Sterling, pane inspektore.«

»Vy také, Sterlingu, nesmíte opustit komisařství, dokud vám to nedovolím — a o mém dobrodružství se nesmí nikdo dozvědět ani zde! A nyní mne nechte samotného s panem komisařem Malingem!«

Maling přisedl k inspektorovi, který mu začal šeptem vypravovati, zatím co Sterling s umyvačem opustil místnost.

»Inspektore, to snad není ani možné!«

»Ručím za to svým krkem a vy musíte udělati toto: Odjed'te do Yardu a za každou cenu sežeňte Kulaka a Grahama! Přiveďte je sem — ale kladu vám na srdce: nikdo v Yardu to nesmí vědět, neboť tam číhá to největší nebezpečí. Rozuměl jste?«

»Vyplním vaše rozkazy, inspektore.«

»Za bezvadnost provedení — povýšení — postarám se o to, abyste přišel z tohoto okrsku do Yardu,« a okrskový komisař Maling viděl na dosah ruky splněno svoje dávné přání. Zavolał do místnosti Sterlinga a umyvače, zařídil, aby neopouštěli komisařství a sám rychle odešel s budovy a ujížděl v autodrožce k Yardu.

X.

Noční dobrodružství

U Zlutého mola z komínu »Shanghaie« vystupoval hustý kouř. Na lodi bylo rušno. Několik nákladních automobilů přijelo skoro až k samé lodi, mužstvo vykládalo a nakládalo zboží.

Juju stál na přídi a rozkazoval úsečným hlasem svým věrným, o nichž věděl, kde je má nalézt, kdykoli je potřeboval. Policie dávno opustila svoje místo u škuneru a říční policie odjela směrem proti proudu tak, jak si přál komisař Malone. Byla to přímo horečná práce, s jakou připravoval Juju odjezd své lodi. Mužstvo, které Juju najal, sestávalo většinou z Čiňanů a Holanďanů. Bylo slepě poslušno jeho rozkazů, neboť Juju dobře platil.

Zatím komisař Malone vrátil se do Yardu a zavolal si do kanceláře Kulaka. Místo jmenovaného dostavil se Pringler, omlouvaje Kulaka i Grahama, že se na chvíli vzdálili.

»Nevadí — přiveďte mi sem Lingu!«

Když Malone zůstal s Lingem o samotě, řekl mu toto:

»Lingu, jsi propuštěn; rovnou odtud odebereš se k přístavu na Zluté molo, kde na tebe čeká Juju, a vezmeš s sebou tuto aktovku, kterou ti přebalím do papíru.«

Pak zavolal Pringlera:

»Lingu je propuštěn — jděte s ním, aby mu byly vydány jeho věci, a pak se s ním vraťte sem!«

Pringler uposlechl, neboť se bleskurychle roznesla zpráva po Yardu, že Malone objevil více nežli Smith.

Právě v této době Kulak s Grahamem, vyděšení předběžnými informacemi okrskového komisaře Malinga,

kteřý se zachoval přesně podle dispoic, daných mu Smithem, vystoupili z auta na dvoře komisařství. V kanceláři na ně čekal rychle se zotavující Smith. Všichni usedli ke stolu a k nastávající poradě pozval Smith ještě policistu Sperlinga. Na dvoře si umyvač zatím prohlížel vůz svého šéfa.

»To je vyloučeno, Smithe! Ředitelství ti zatykač nepodepíše, poněvadž to bude považovati za šilenství, zvláště po tom, co dnes Malone objevil.«

A rychle informoval Smitha o tom, co se událo za jeho nepřítomnosti v Yardu.

»To právě dokazuje, že se nemýlím, neboť o tom věděli jen tři lidé: Simon, Gody a Paruka. Paruka hází na pospas svoje spolupracovníky, neboť chce zachránit svoji dobrou pověst jako komisař Malone. Vždyť vám to říkám — a otevřte hlavy! — že mne omráčil, svázal a mluvil se mnou v domnění, že bude mít čas, aby mne zabil. Řekl na sebe věci, které by nikdy neřekl, kdyby byl tušil, že z toho zajetí vyvážnu. Jděte se podívat na jeho garáž, kde najdete hotovou divadelní garderobu, šaty, ve kterých seděl často v Yardu, policejní razítka, zatykače a spoustu jiných a jiných zajímavých věcí. Či mi nevěříte? Nebo myslíte, že blázním? Paruka je Malone!! Toto podezření jsem měl již dávno a ty, Kulaku, to musíš potvrdit!«

Všichni začínali věřit tomu, co jim Smith ještě dále vypravoval.

»Dobře; nebudu žádat ředitelství o zatykač — a udělám to na svou vlastní pěst — a jak jsi řekl, Kulaku, že jdete s Malonem na „Shanghai“, je to úskok — budete tam přepadeni, zabiti a Malone zmizí s lodí. Proč by pouštěl Juju? Ale nedá se nic dělat. Chcete-li ho chytit, nesmí vědět to, že jsem z vězení venku. Počítám, že má tento plán: až vás udělá neškodnými, odjede s Juju do garáže, kde má mnoho věcí, které by mohl potřebovat. Zabije mne, odveze vše na „Shanghai“, odpluje sám a on dlouho ještě bude vrchním komisařem Malonem — chápejte jen, jaké má možnosti! A pak teprve zmizí. Je

»Vrátím se brzy, Smithe, a můj návrat — vaše smrt!«

to největší případ v dějinách kriminalistiky a my všichni, jak zde sedíme, hrajeme v něm velikou roli. Na nás pěti záleží, bude-li Paruka vůbec chycen a usvědčen.«

»A jak to chceš udělat, Smithe?« tázal se před nedýchajícími téměř společníky Kulak.

»Neopustím tuto místnost dříve než v noci; do té doby se snad vzpamatují. Ty se vrátíš s Grahamem do

Yardu a získáš ty naše nejvěrnější: Pringlera, Johnsona, Stevenсона, Hillaryho a Gilana. Až je přesvědčíš a někde neposlouchán jim vše vysvětlíš, pošleš je sem, každého zvlášť, a vy dva vyčkáte rozkazů Maloneho. Půjdete s ním na loď a nablízku mola v ohradě budeme my všichni schováni. Vyrazíme včas — zatkneme Maloneho, Juju a kde kdo bude. To již přenecháte mně, dám vám signál! Nebojte se — svůj čin si plně zodpovím a zítra to budu já, kterému bude ředitel Yardu gratulovati!«

»To se nám musí podařit!« vpadl Maling.

»Ale, co když si to Paruka rozmyslí a řekne, že sám půjde na „Shanghai“?« zapochyboval Kulak.

»To na věci ničeho nemění a od toho je telefon, abyste mi to vše sdělili. Někteří z našich půjdou do garáže, kde se ukryjí, kdyby snad Malone navštívil dříve garáž. Druzí počkají na molu a několik nás půjde naproti k Yardu. Zatknu ho třeba před Yardem.«

Smith ještě chvíli dával podrobné rozkazy a Kulak s Grahamem opustili komisařství.

Komisař Maling na přání Smithovo poslal čtyři spolehlivé muže do garáží firmy Hopkins a spol., dobře je o všem informovav. Sterling ochotně doběhl do nedaleké restaurace Smithovi pro vydatnou večeři a Maling prostřel na stůl veliký arch bílého papíru, který měl sloužiti Smithovi za ubrus.

Kulak s Grahamem jako spiklenci měli poradu s jmenovanými a přímo hořeli nedočkavostí, jaké překvapení jim přinese dnešní půlnoc.

Smith, který se zatím dobře najedl, udělal si pohodlí a použiv Malingova pohostinství, zdrímal si na plátěné pohovce v jeho kanceláři. Všichni byli v očekávání veliké události.

A nebyli sami. I komisař Malone přecházel svojí kanceláří v očekávání svého posledního a největšího činu.

Na nedaleké věži odbily hodiny čtvrt na dvanáct a komisař Malone zvedl sluchátko telefonu.

»Kulak? Jste připraven? Přijďte s Grahamem ke mně!«

Odzvonil. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl automatický revolver a důkladně jej prohlédl, je-li dobře nabit. Levou rukou přešel náprsní kapsy a nahmatal dva nože.

Na dveře bylo zakleáno. Vešli Kulak a Graham.

»Máme ještě kdy,« přivítal je Malone, »ale nebude nám na škodu, probereme-li si dnešní noční dobrodružství — zatčení Paruky. Oba půjdete napřed na loď a vykážete se tímto povolením k prohlídce,« a při tom podal Kulakovi vyplněný blanket. »Budu několik kroků za vámi — pamatujte si, že ten, kdo bude prohlížeti předané povolení, bude Zelená Paruka. Vy okamžitě, jakmile se tento člověk, který bude jistě v masce Čiňana, zadívá do listiny, chopíte se ho a dáte mu pouta. V tom okamžiku k vám právě dojdu a zařídíme pak ostatní. Nemáte žádného nebezpečí,« a Kulak vyměnil s Grahamem pohled, kterého si Malone nevšiml, když pokračoval:

»Paruka nemá ani tušení, že já vím, kdo je, kde je a čím je. Nebude ozbrojen, poněvadž jsem zjistil, že hodlá dnes v noci o dvanácté hodině na loď „Shanghai“ opustiti Anglii. Mluvil jsem s ředitelem a dopadne-li to dobře, oba půjdete nahoru.«

»Promiňte, pane komisaři, co je se Smithem?« dodal si odvahy Kulak.

Překvapený Malone několik vteřin zaváhal a pak pohotově odpověděl:

»Smith je stále se mnou ve spojení a hraje v dnešním půlnočním výstupu také velikou roli,« a ironicky dodal: »A je-li tam, kde má být, dopadne vše dobře.«

»Můžete se spolehnouti, pane komisaři, že Smith je tam, kam jste ho poslal a že se odtamtud nehne, dokud mu nedáte další rozkazy,« a Graham měl co dělat, aby se hlasitě nezasmál.

Kulakovi i Grahamovi bylo podivně. Seděli se svým představeným, ke kterému měli úctu, a seděli s velikým zločincem, z něhož měli hrůzu. Nevěděli, mají-li věřit tomu prvnímu nebo tomu druhému — a nejistota je někdy horší než jistota.

Uder hodin přerušil poradu a Malone vstal, oblékl si převlečník, do kterého mu úslužný Graham pomáhal. Rozhlédl se po kanceláři a po úsečném: »Jdeme!« opustili všichni tři Yard.

Vyšli do jasně osvětlené ulice a pozorovali, že začíná padat hustá mlha. Věděli, že než se dostanou k přístavu, bude mlha tak hustá, že nebude vidět ani na krok. Malone vítal a ti druzí dva v duchu proklínali tu žlutou mlhu Londýna; nebylo divu — měli strach, aby se vše podařilo, a měli strach z toho, co je čeká. Tušili, dopustí-li se Smith jenom malé, mallécké chyby, bude je to stát život. A s tímto pocitem opouštěli nedaleko Yardu v drožce místo — buď vstříc velikému nebezpečí nebo úspěchu.

Sotvaže drožka, ve které všichni tři opustili roh u Yardu, zmizela, vyjel z nádvoří Scotland Yardu policejní automobil; vedle šoféra seděl Johnson.

»Vyspal jste se dobře, inspektore?«

»Posílil jsem se, Malingu; je vše připraveno? — Mohli bychom jít. Máte v pořádku zbraně, pánové?« promluvil protahující se Smith. V kanceláři panovalo zvláštní ovzduší, které cítí každý před velikým nebezpečím — viselo to ve vzduchu.

Deset párů očí dívalo se jen na Smitha, který jim připadal v tomto okamžiku jako generál před bitvou, která rozhoduje o životě mnoha lidí. Smith vyzozoroval tuto náladu a přesto, že sám měl nervy napjaty až k prasknutí, musel použít veškeré své energie, aby klidným hlasem rozdělil všem přítomným jejich role.

A tak jeden po druhém opouštěl komisařství a každý s jiným pocitem. Maling se Sterlingem odcházeli poslední po boku Smithově. Jistě všichni, kteří byli zúčastnění na tomto půlnočním dobrodružství na Žlutém molu, nepoznali ještě ty pocity, s nimiž se blížili k místu určení, a jistě všichni, až si za mnoho let na to vzpomenu, se zachvějí.

Na Zluté molo, které se zbytečně tak nejmenovalo, padla neproniknutelná mlha. Ani obrysy lodí nebylo možno rozeznati. Byla to jedna z těch nocí, které jsou zrozeny pro zločin, a byla to jedna z těch nocí, která vždy zanechávala nejvíce práce těm, kteří zastupovali spravedlnost; noc, která dávala příležitost všem, kteří chtěli prováděti špatnosti.

U ohrady zastavilo taxi. Z auta vystoupily tři rozplizlé siluety lidí. A mlhu rozkrojil řezavý hlas, který poroučel šoferovi, aby čekal. Tři siluety, jedna za druhou, daly se na cestu podle rozpadlé stěny, která kdysi sloužila za ohradu.

Kulak a Graham téměř nedýchali a nespouštěli ruky se svých revolverů v kapsách kabátu. Kráčeli za Malonem, který je vedl, jako by svítilo nejjasněji slunce. Jemu mlha nevadila. Přicházeli k molu. Kulak s Grahamem napínali zrak, aby pronikli tou mlhou, ale jejich námaha byla marná.

»Malingu,« zaznělo zašeptání, »rozestavil jste své muže tak, jak jsem vám řekl?«

»Spolehněte se, Smithe; všichni jsou na svých místech — bohužel ta svinská mlha — s tou jsme nepočítali.«

»Na mne to dělá dojem, že s ní počítal ale on — mám veliké obavy.«

»O koho?« tázal se šeptem Maling.

»Vy se ptáte, o koho? Vždyť Kulak s Grahamem jsou s ním,« odpověděl Smith, který skrčen za hromadou beden čekal na příležitost.

»Víte, inspektore, prožil jsem již dost za své policejní praxe, ale musím se vám přiznat, že se mi dnes doopravdy třesou nervy. Je to přímo pekelná noc.«

»A my v ní musíme chytit samotného ďábla,« dodal Smith.

»Shanghai« byla dobře obklíčena. A dvacet metrů od ní na vodě stál policejní člun se zhasnutými reflektory, s jehož velitelem se Smith telefonicky spojoval s komisařství.

Na palubě, opřen o zábradlí, čekal Číňan Juju. Neviděl, neslyšel, ale tušil, že se blíží vůdce a přesto, že byl zvyklý na hrozné věci, jakýsi podvědomý hlas mu našeptával něco, co i na jeho žluté tváři odráželo bledší stíny. Bylo brobové ticho, které bylo přerušeno třemi páry jdoucích nohou.

Smith s Malingem ztichli. Všichni ti, kteří stáli na dosah ruky a jež nebylo viděti, napětím ztrnuli — všichni věděli, že jde on — Paruka — d'ábel, člověk, šílenec, geniální zločinec, a představitel spravedlnosti. A to poslední dávalo tomuto okamžiku tak strašlivý nádech, že všem přestalo po několik okamžiků tlouci srdce. Dávali v sázku život — nedávali jej po prvé, ale dnešní noc z nich vybičovala uvědomení si, že existuje i smrt — a smrt nečeká, a nevěděli, odkud a od koho přijde. Ti všichni, kdož přišli, šli již mnohokrát vstříc i nebezpečí smrti, ale stáli mu tváří v tvář a viděli je — dnes ho ale neviděli — jen tušili. A to dodávalo tomu zvláštní hořké příchuti — příchuti nebezpečí, které je neviditelné.

Na vzdálené věži odbíjelo dvanáct.

A těchto dvanáct úderů zařezávalo se Kulakovi i Grahamovi přímo do mozku — a před nimi šel člověk, jemuž mlha dodávala ještě strašidelnějšího zjevu. B y l t o P a r u k a n e b o k o m i s a ř ? Oběma rukojetí jejich revolverů, vlhké od potu, chvěly se v dlani. Došli na deset metrů od můstku, který vedl na »Shanghai«. Číňan u předního zábradlí se vzpřimil.

Smith, Maling a všichni ostatní poslouchali. Jejich těla maně zaujala posici vyrazit. Smith pravou, třesoucí se rukou vytáhl policejní pištalku a dal ji mezi zuby. Maling povolil pojistku svého revolveru — a ještě několik vteřin. Do mlhy zazněl pronikavý hvizd policejní pištalky a Smith vyrazil. Hvizd rozkrojil mlhu na tisíc kousků; Číňan na palubě se vzpřimil překvapením a všichni ti, kteří čekali smrt, šli jí vstříc s tím vědomím, že čím dříve vyjdou, tím dříve jí zabrání.

Malone zkameněl. Než mohl udělati jediný pohyb, Kulak s Grahamem v pudu sebezachování ho povalili na

zem nárazem svých těl, a vtom zde byl již Smith. Do chaosu způsobeného dupotem nohou a volání cvakla pouta. A mlha se chechtala — mlha to viděla a v mlze se to stalo.

»Zelená Paruko — Malone, zatýkám vás pro nespočetný počet vražd a pro pašování kokainu. Vstaňte!« a popelavou barvu komisaře Maloneho nebylo viděti přesto, že na jeho postavu bylo namířeno několik kapesních svítilen.

»Smithe, zvítězil jste... víte, že jsem si vždy vážil velkého soupeře, ale to, že jste dostal Paruku v tom okamžiku, kdy on měl dostat všechny vás, je přímo geniální kousek! Z vás by byl ještě větší zločinec než jsem byl já, přesto, že jsem myslal, že nemám sobě rovna.«

Policejní člun, který čekal několik metrů od »Shanghai«, přirazil k jeho boku a než se udivený Juju a Lingu nadáli, měli na ruku pouta, která jim sňal před dvanácti hodinami ten, který nyní se svěšenou hlavou s nimi odcházel k nedaleko stojícímu policejnímu autu.

A za malou chvíli všichni účastníci s hlubokým oddechnutím ukládali se k spánku, jehož si tak zasluzovali.

Boby pročetl noviny dopoledne a do očí mu padl tuč-
ný titulek, který hlásil, že všichni ti, kteří měli důvod
báti se Paruky, mohou již klidně usínat, neboť Zelená
Paruka byl chycen inspektorem Smithem.

Při překvapující té zprávě Boby v duchu omlouval Smitha, neboť hned po pohřbu, když se dostavil do Yardu v domnění, že Smith se zaň přimluví, byl slušně vykázán s tím, že inspektor na jeho žádosti nemá kdy. A Boby byl uznalým; věděl, že Paruka byl přednějšl než jeho ubohá žádost o nějaké místo v Yardu. Boby, když se dočetl, že i kapitán Juju byl zatčen a že Společnost pro obchod s Orientem je organizací lupičů, viděl před svýma očima dobře zachovalou loď »Shanghai«.

V mozku spřádal si plány, že za peníze, které strží za »Stříbrnou palubu«, mohl by koupiti škuner a začítí nový život jako loďař. V duchu již viděl, jak převáží různé zboží a ovoce práce a námahy se mu proměňovalo v bankovky a bankovek. Bobby byl šetrný a chtivý peněz. Věděl, podaří-li se mu v dražbě výhodně koupiti loď »Shanghai«, že je to základ k jeho bohatství, po kterém již tolik let toužil. Rozhodl se, že podplatí hlídače na lodi a důkladně ji prohlédne, neboť Bobby byl opatrný na své peníze a investoval je jenom tehdy, když měl stoprocentní záruku, že o ně nepřijde.

Zanechav čtení, kvapně se oblékl a odešel realizovati svoji myšlenku.

Loď hlídal policií dosazený plavčík a velmi často přicházela i říční policie kontrolovati, je-li vše v pořádku. Bobby přispěchal na loď a na můstku byl zastaven plavčíkem, kterého znal, neboť velmi často přicházel na »Stříbrnou palubu«.

Bobby přednesl mu svoji žádost, ujistiv ho, že v případě, podaří-li se mu loď zakoupiti, udělá ho kapitánem. To na milého hlídače účinkovalo více než kdyby mu byl Bobby vtiskl do ruky nějakou libru.

»Dobře, Bobby; policie právě odešla; jděte se po lodi poohlédnout!«

Bobby vstoupil po prvé na palubu lodi, jejíž příjezd znamenal vždy proň nějaký zisk a posledně i ztrátu ženy a švagra. Prohlížel si kajuty, palubu, kapitánský můstek, kotelnu a skladiště uhlí. Když hodlal skladiště opustiti, sesula se s levé strany naházená vrstva uhlí způsobeným otřesem, neboť Bobby zkoušel svojí těžkou nohou všechny stěny na lodi, nejsou-li shnilé. Zahlédl ve stěně, na které bylo naházeno uhlí, hoření část dveří. Vyběhl na palubu a po dlouhém hledání našel lopatu; pak seběhl opět do skladiště a horečně odhazoval zbylou hromadu uhlí ode dveří. Měl tušení, že za dveřmi najde něco, co mu vynese mnoho peněz, že tam snad má Paruka schováno zlato a peníze.

Ale velice se zklamal.

Malone zaujal místo na lavici obžalovaných.

XI.

Před porotou

Soudní budova, kde dnes ráno měl začítí sensační proces proti Malonemu-Paruce, byla v časných hodinách

ranních, kdy ještě byla zavřena, obklopena ohromným davem a všichni doufali, že budou přítomni tomu, jak soudce posílá na popraviště policejního komisaře. Chtěli býti přítomni za každou cenu, aby se později mohli chlubit svojí přítomností.

K deváté hodině musela býti u soudní budovy zesílena dopravní policie, aby udržela dav v patřičné vzdálenosti od kol a blatníků příjíždějících automobilů, které hlemýždí jízdou prodíraly se zástupy zvědavců. Uderem deváté hodiny otevřela se veliká vrata budovy a byli vpuštěni zvědavci. Devadesát procent čekajících bylo velmi zklamáno, neboť přístup byl dovolen pouze na vstupenky a to se neobešlo bez různých scén.

Do budovy vcházeli novinářští zpravodajové a policejní úředníci. Poslanci, bankéři, nejlepší společnost Londýna, zločinci, kteří nebyli nikdy trestáni — to vše bylo zastoupeno na tomto sensačním procesu.

Dnešní den byl takovou sensací, že i ze zahraničí přijeli kriminalisté a žurnalisté. Ve všech redakcích bylo horečné napjetí a téměř všechny telefonní linky k nim vedoucí byly obsazeny. Neoblomní strážci vchodů do budovy nedovolili nikomu vstoupit, kdo se nemohl vykázat patřičnou vstupenkou nebo legitimací. Všechna sedadla byla v několika minutách obsazena a galerie k stání byla přímo nabita.

Soudní sluhové v ten den vydělali mnoho peněz přinášením židli, které stavěli v několika řadách vpravo i vlevo, takže za chvíli soudní síň vypadala jako vyprodané malé divadlo. Všichni téměř, kdož sem přišli, přišli ze zvědavosti a bylo mnoho z nich, kteří se chvěli obavou před odhalením, neboť vliv Zelené Paruky byl dalekosáhlý.

Smith, který stál nedaleko dveří, ze kterých měla vyjít porota, soudce i státní návladní, pozoroval nalíčené dámy a význačné tváře mužů společenského i politického života.

Do místnosti vešel šedivý ředitel Yardu, zamířil přímo ke Smithovi a podáváje mu ruku, pravil:

»Přišel jsem, abych viděl vaše největší vítězství.«
Smith se usmál.

»Doufám, že zvítězím, pane řediteli!«

»Zaručeně musíte zvítězit; mrzí mne však velice, že vystupuji jako svědek, abych ověřil, že jsem Paruce grabuloval. Je to pro mne veliká blamáž,« řekl smutně ředitel Yardu.

»Chraň Bůh, pane řediteli! Uvážíme-li, kdo Zelená Paruka byl, nemůže to býti blamáží,« konejšil ředitele Smith. »A jsem šťasten, že násilnictví tohoto člověka je skončeno.«

Porota vešla a zaujala místa. Státní zástupce na svém místě probíral se v listinách a předseda soudu hovořil s přísedícími. Po obou stranách přísedících usedli zapisovatelé. Na lavici svědků seděli Kulak, Graham a Maling, nevyjímaje ani Smitha a ředitele Yardu. Dveře do místnosti zavřel na pokyn předsedův sluha, byv upozorněn, že po dobu líčení nesmí nikoho vpouštět. Předseda soudu zahájil líčení slovy:

»Přiveďte obžalovaného!«

Dveře za předsednickým stolem se otevřely a vstoupil Malone, provázen třemi dozorci. Zaujal místo na lavici obžalovaných. V obecnstvu nastal šum a všechny oči byly upřeny na něho. Ředitel Yardu naklonil se k uchu Smithovu a zašeptal: »Podivný člověk; ten jeho klid a jak se opovržlivě dívá!«

»Máte pravdu, pane řediteli, byly okamžiky, kdy i mne udivoval.«

Vzrušení, které nastalo přivedením obžalovaného, se uklidnilo a přísedící soudu četl monotonním hlasem obžalobu. Žurnalisté rychle psali do svých bloků, několik fotografů speciálními přístroji fotografovalo obžalovaného a jeho okolí a přítomní naslouchali čtení obžaloby.

Obhájce ex offio naklonil se se svého místa k obžalovanému a šeptem se ho něco tázal.

Malone mávl jen rukou a neodpověděl. Obhájce s pokrčením ramen zaujal svoji dřívější posici. Když žaloba byla dočtena, tázal se předseda soudu zvučným hlasem:

»Obžalovaný, cítíte se vinen tím, z čeho vás viní obžaloba?«

»Nejsem vinen jako komisař Malone, ale jsem vinen jako Zelená Paruka.«

»Nerozumím, co tím myslíte.«

»A já zase vám to nebudu vysvětlovat.«

V obecenstvu zašumělo. Žurnalisté se těšili, že z toho vzejde veliký souboj mezi obžalovaným a spravedlností, a těšili se právem, neboť sensační zprávy, které měli zaslati redakcím, měly jim přinést pochvalu a odměnu.

Po odpovědi předsedovi soudu sedl si Malone na lavici a podepřen o zábradlí, klidně díval se kolem sebe.

Předseda soudu neodpověděl na drzé prohlášení Paruky a pokračoval v líčení předvoláním a výslechem svědků, kteří měli přímo jakési společenství na zločinech obžalovaného.

Do soudní síně jedna po druhé vstupovaly a odcházely Smithovi známé postavy, které měly jemu co děkovati za to, že byly doprovázeny dozorcí. Byli to Juju, Lingu, Simon, Gody a Antonio. Bylo vyslechnuto také několik zaměstnanců »Zlaté hvězdy« a »Pekelné krysy«.

Jediný Bobby, společník jmenovaných, vešel do soudní síně bez doprovodu dozorcova a Smithovi neušlo, že Bobby se tvářil jaksi slavnostně a že se usmívá, což se u něho stalo zřídka. Smith tušil, že asi Bobby vypoví něco, o čem on neví.

»Pane svědku, znáte obžalovaného?«

»Neznám, prosím; nikdy jsem ho neviděl, jenom jsem ho vždy slyšel mluvit. Jak jsem již řekl, vystupoval v převlečení, a když nám chtěl něco sdělit, byl uschován za hostinskou kredenci.«

»Tedy vy ho poznáváte jenom podle hlasu?«

»Ano.«

»A víte, že je to Zelená Paruka?«

»Ano, dal si tak říkat a tak se také o něm psalo.«

»Víte, že je to vrchní komisař Malone?«

»To prosím, nevím.«

»Jak to?«

»Prosím, přece zločinec nemůže být vrchním komisařem,« a všichni přítomní se smáli.

»Vy tomu tedy nevěříte, že je to bývalý policejní komisař?«

»Nevěřím, prosím.«

Předseda se shovívavě usmál a propustil Bobyho, který zůstal v soudní síni. Státní zástupce ujal se slova:

»Ctihodný soude a slavná poroto! Tento muž, který vám, Vaše ctihodnosti, tak záhadně drze odpověděl, byl největším nebezpečím pro Anglii. Byl to vládce a hlava vyděračské tlupy a pracoval k svému obohacení různými prostředky.

Vybudoval zločineckou obchodní společnost a ovládal nejdokonalejší a nejbezohlednější tlupu, která má na svědomí mnoho zničených rodin a životů. Sám vlastní rukou zavraždil mnoho lidí, které později budu jmenovat a kteří jsou udáni v žalobě, ale nejsensačnějším případem je ten, že zde před mnoha lety podvodným způsobem získal ve společnosti postavení tak význačné. Je to případ neuvěřitelný, neboť tento obžalovaný zaujímal místo vysokého úředníka spravedlnosti, vrchního komisaře detektivního oddělení Scotland Yardu. Ctihodný soud i slavná porota zajisté slyšela o fantastické postavě, která hraje roli v tomto příběhu.

Tato tajuplná postava, o které jistě kdekdo četl v novinách a které říkali „Zelená Paruka“, zde sedí a očekává zásluhou Yardu spravedlivý trest. Sudte spravedlivě! Obžalovaný vražděním, vyděračstvím, krádežemi a prodejem pašovaných drog zajistil si v několika

letech jistě veliké jmění. Část jeho hrůzných zisků byla již zabavena jeho společníkům, kteří sice dnes vystupují jako svědci, ale zítra budou právě tak souzeni jako jejich vůdce. Jsem přesvědčen o tom, že všichni dlí v tomto okamžiku zde a ty, kteří ještě nejsou zatčeni a hlídáni dozorcí, jistě nepřekvapím, když jim prozradím, že jsou policií známi a že přijde jejich čas.«

V obecenstvu mnoho lidí sebou neklidně zavrtělo.

A státní zástupce pokračoval:

»Slavný soude, slavná poroto! Státní zastupitelství musí nyní objasniti tento případ nejlepším svědkem, který usvědčí tohoto muže ze všech jeho posledních zločinů. Je to inspektor Smith, který má všechny zásluhy o to, že nejen vraha, nýbrž s nasazením vlastního života učinil neškodnou i celou jeho tlupu, která je nyní pod dohledem spravedlnosti a neujde svému trestu. Inspektor Smith nahromadil usvědčující důkazy, které mi předal a které jsou hlavním bodem obžaloby.«

»Máte ve svých rukou ony důkazy?« přerušil ho soudce tichým hlasem.

»Ano, pane předsedo; vše, čeho jsem mohl dosáhnouti, mám, ale zlatým hřebem důkazů je samotný inspektor Smith; prosím proto, aby byl vyslechnut!«

Obžaloba nebyla příliš dlouhá, ale byla jasná a drtivá pro Paruku. Státní zástupce skončil. Předseda soudu udělil slovo advokátu obžalovaného, který se o ně hlásil.

»Ctihodný soude a slavná poroto! Nemohu zde ničeho pronésti ku prospěchu obžalovaného, neboť si nepřeje, abych ho obhajoval. Mohu jenom ve své funkci přiděleného obhájce apelovati na slavný soud a na slavnou porotu, aby byla milosrdnou, neboť obžalovaný, což dokazují jeho skutky a zločiny, páchal tyto ve stavu nenormálním, ve stavu šílenství!«

Obžalovaný Malone nedal obhájci ani domluvití, a aniž by mu bylo dáno dovolení, hlasitě přes celou soud-

ní síň přerušil svého advokáta:

»Žádám slušně a naposledy svého obhájce o to, oč jsem ho již jednou žádal, a to je, aby mne neobhajoval, a nedělal ze mne šilence. Jsem normální právě tak jako celý soud a porota. Svoje činy si zodpovím sám — obhájím se sám — pomohu si sám, a proto nemám zapotřebí obhájce.«

V soudní síni, když Paruka usedl na své místo, bylo jako v úle.

Nečekaná řeč Paruky rozrušila všechny přítomné, porotu, soudce, žurnalisty, advokáty a zvláště policii. Smith nemohl zvláště zapomenouti na jedno slovo: »Pomohu si sám.«

Paruka zahrál svůj výstup skvěle, a Smith očekával, že dnes sehraje ve své ješitnosti ještě větší úlohu. Obhájce Paruky, takto jsa přerušen, omluvil se soudu a zaujal místo již jen jako divák a posluchač. Předseda radil se šeptem s přísedícími a pak prohlásil:

»Soud uznal, že bude nejlépe, aby se řízení neprodlužovalo, když bude vyslechnut inspektor Smith ze Scotland Yardu. Pane inspektore Smithe!«

Smith jistým krokem předstoupil před soud a zdál se býti všem přítomným, ba i Parukovi o mnoho větším a silnějším. Byl středem pozornosti celé soudní síně a nalíčené elegantní dámy byly by v tomto okamžiku daly mnoho za to, aby si s ním mohly promluvit mezi čtyřma očima. Byl to hrdina, nebyl ošklivý a byl svobodný. Spousta lorňonů, monoklů, ba i kukátek byla na něho zaměřena. Smith to velmi dobře znal a nepřivedlo ho to proto z klidu.

»Nebudu vám klásti otázky, pane inspektore; prosím, vypravujte sám svoje svědectví proti obžalovanému svým způsobem, neboť znáte dobře soudní praksi; urychlíte tím řízení a ulehčíte soudu. Můžete si sednout.«

»Děkuji vám, mylord, lépe se mi bude ale svědčit ve stoje.«

»Pane inspektore, byl bych velmi rád, kdybyste nám zde z paměti řekl totéž, co jste udal v protokole, který mám zde před sebou, abych tím zachoval směr obžaloby,« žádal Smitha státní žalobce.

Smith se jenom lehce uklonil a počal vyprávěti:

»Ctihodný soud a slavná porota mi laskavě promine, že jsem nucen, abych vše lépe objasnil, začítí, jak se říká od Adama a předem se omlouvám, poněvadž nejsem řečníkem z povolání, za některé chyby a zvláště výrazy, kterých jsem se naučil používat teprve tehdy, když jsem zastával místo u Yardu, neboť našinec přijde do styku s lidmi, kteří užívají různých výrazů, jež policista maně přejímá.«

Všichni dobře rozuměli, co tím myslí, a Kulak pošepal Grahamovi: »Dobrý policista je, ale řečníkem není!«

Smith, vybídnut předsedou soudu, aby vypravoval k věci, začal svým způsobem.

Vypravoval začátky Zelené Paruky, probral veškeré zločiny a podotknuv kolikráte, že byl v nebezpečí života, nevynechal ani svoje uvěznění. Vyprávěl o svých setkáních s Parukou, o jeho theatrálních výstupech a podobně odůvodnil své podezření vůči svému bývalému představenému.

»Inspektore Smithe, podle vašeho svědectví tedy začal komisař Malone zpronevěřovati se svému povolání až u policie, nebo ještě dříve?« tázal se předseda soudu.

»To je jediný nevysvětlitelný bod v celé obžalobě a to nám může objasniti obžalovaný.«

»Obžalovaný Malone, chcete nám objasniti tento bod dobrovolně?« tázal se jasným hlasem předseda.

»Svoje vysvětlování si ponechám, až mi bude dáno slovo a až se budu moci obhajovati!«

»Dobře.«

»Inspektore Smithe, je tedy nesporné, že komisař

Malone a zločinec Zelená Paruka je jedna a táž osoba ?«

»Ovšem, pane předsedo, to je nesporné. Komisař Malone . . .« — do síně vklouzl muž, kterého spatřil pouze Bobby, neboť po celou dobu výslechu nespustil očí se dveří — » . . . je totožný s vrahem a lupičem, který používal jména Zelená Paruka.«

»Mýlíte se, Smithe,« zazněl do ticha mírný, ale silný hlas. »Komisař Malone nikdy nebyl Zelenou Parukou!«

A do středu soudní síně pomalu vstupoval muž v tmavém obleku, vyhublý a opírající se o hůl. Všichni přítomní viděli jeho ohromnou podobu s obžalovaným.

Smith stál na svém místě jako přikován.

Obecenstvo vstávalo se svých židlí a sám předseda soudu se nezdržel a vstal se svého místa. Zelená Paruka se vztyčil, maje obě ruce nataženy proti přichozímu a po prvé mu selhal hlas.

Rozrušení přerušil předseda hlasitým, pronikavým zvoněním a rozkazoval:

»Nezaujme-li obecenstvo ihned svá místa a nezachová-li klid, dám vykliditi soudní síň.«

Toto prohlášení na všechny účinkovalo a ve vteřině nastalo ticho.

»Kdo jste?« pravil předseda.

»Jsem komisař Malone ze Scotland Yardu a vracím se ze svého nedobrovolného zajetí, do něhož mne uvrhl tamto sedící obžalovaný,« a se vztaženou rukou ukazoval směrem k Zelené Paruce.

Smith rychle přikročil a chopil tuto ruku do svých dlaní, tiskna ji s nadšeným překvapením.

Státní zástupce vstal a prohlásil:

»Objevením se pravého komisaře se žaloba mění a proto prosím slavný soud, aby líčení bylo odročeno a projednávalo se znovu.«

»Líčení, slavný soude, nemusí být odročeno, protože objasním všechny nejasné body žaloby, neboť Zelenou

Paruku znám tak jako sám sebe. Ale prosil bych, aby to bylo prováděno s vyloučením veřejnosti.«

V sále nastala přímo vřava a reptání nespokojenců nad tímto návrhem, neboť všichni tušili, že přijdou o velikou sensaci.

Předseda soudu opustil své místo a radil se se státním zástupcem, přísedícími soudu a hlavním porotcem. Pak zaujal místo a ve stoje prohlásil:

»Soud přistupuje na návrh komisaře Maloneho a v líčení bude pokračovati, jakmile bude sál vyklizen. Prosim, aby všichni přítomní opustili soudní síň, nevyjímaje ani žurnalisty, kterým bude dán protokol výpovědi komisaře Maloneho k nahlédnutí dodatečně.«

Síň se začala pomalu vyprazdňovati za neustálého reptání a přivolání dozorců a policie některým lidem musela pomáhati k odchodu.

Zůstali pouze soud, porota, obžalovaný, Smith, Kulak, Graham, ředitel Yardu a pravý komisař Malone.

Předseda soudu dal slovo komisaři, upozorniv ho předem, aby okamžitě přistoupil k věci a detaily v protokole dodatečně předložil soudu.

»Před deseti dny obdržel jsem při příchodu do Yardu dopis, ve kterém mi bylo sdělováno: Chcete-li konečně chytit Paruku, přijďte na opuštěnou loď „Shanghai“. V touze, aby konečně bylo přerušeno řádění tohoto zlo syna, šel jsem okamžitě.«

»A to jste si nevzal nikoho s sebou?«

»Ne. Jednak bylo velice brzy a pak jsem počítal s tím, že si vezmu některého policistu u mola, neboť loď byla hlídána. U škuneru stál policista, kterému jsem nakázal, aby v případě, neopustím-li loď do půl hodiny, hlásil to v Yardu, a aby byla loď ihned prohlédnuta policií. Na „Shanghai“ nebylo nikoho; až teprve v kajutě kapitánově přistihl jsem toho, který sedí nyní zde v mé masce. Nebyl překvapen mým příchodem, naopak mne očekával. Byl ve své pravé podobě, kterou jsem znal, ale dlouho již neviděl.«

»Jak to? Vy jste znal v pravé podobě zlosyna, který vystupoval v tolika přestrojeních?« udiveně tázal se předseda.

»Ano. Snad jediný já — ale v této pravé podobě jsem ho znal z dob, kdy ještě zlosynem nebyl. Jako zlosyn nedal se mi nikdy poznati v pravé podobě a já jsem to tušil teprve od té doby, kdy se stala vražda ve Slepé uličce, kdo to asi je.«

»Kdo je to tedy, tento obžalovaný a jak se jmenuje?«

»Jmenuje se Jack M a l o n e.«

Všichni přítomní ani nedýchali.

Paruka nespouštěl očí s komisařových úst. Tento pokračoval:

»A abych neodbočoval od své návštěvy na „Shanghai“ — ničeho netuše, byl jsem v kajutě tímto zlosynem přemožen a uspán. Použil mých šatů a dokladů, které jsem měl u sebe, vzal mi klíče od stolu a skříní — a poněvadž byl přímo umělcem v maskování, opustil loď jako komisař Malone právě včas, neboť čekající policista již chtěl vyplnit moje rozkazy. Než opustil loď, zavřel mne do jakési tmavé komory ve skladišti a její dveře zakryl haldou uhlí. — Byl jsem vysvobozen, jsa blízek smrti hladem a vysílením, šenkýřem Bobym, který si prohlížel loď po zatčení Paruky jenom z těch důvodů, že měl v úmyslu ji koupit. Boby mne přepravil do bytu své sestry a několik dní mne ošetřoval. Byl jsem tak vysílen a unaven a přestálými útrapami mi ani paměť dobře nesloužila.«

»Proč Boby vše hned neoznámil policii?« tázal se předseda soudu.

»Boby se bál, neboť na loď vnikl bez dovolení a poněvadž sám je zapleten do aféry Zelené Paruky, raději mlčel. Já jsem mu ty rozkazy nemohl dát, neboť, jak jsem již podotkl, do včerejšího dne jsem skoro ani nepromluvil. Teprve včera večer jsem po prvé ode dne

svého uvěznění četl noviny a rozhodl se, že dnešního rána při přelíčení vše objasním.«

Komisař Malone ustal, těžce oddychuje. Bylo na něm viděti, že je ještě příliš slab a velmi rozčilen, a bystrý Kulak, aniž by ho o to někdo požádal, odkvapil a na stole právního zástupce nalil vodu do sklenice, kterou komisaři podal.

Jeho čin každý mlčky schvaloval. Komisař Malone vypil jedním douškem sklenici vody a chystal se pokračovati ve svém vypravování. Byl však přerušen předsedou soudu.

»Nenamáhejte se podrobným vypravováním, pane komisaři, jste ještě slab a bude lépe, budete-li odpovídati na mé otázky.«

Komisař Malone přisvědčil.

»Je obžalovaný v nějakém příbuzenském stavu s vámi?«

Zelená Paruka si podepřel hlavu a přestal se dívat na komisaře.

»Je to můj vlastní bratr...« sotva slyšitelným hlasem odpověděl komisař.

Zavládlo trapné ticho.

Předseda v rozpacích vypravil ze sebe otázku:

»Byl jste si vědom toho, že tyto zločiny páše váš bratr?«

»Nebyl, pane předsedo, ale, jak jsem již dříve řekl, začal jsem to tušiti. Pátral jsem na vlastní pěst a kdyby se mi bývalo podařilo zatknouti ho na „Shanghai“, byl bych ho demaskoval právě tak jako teď. Nemohl jsem určitě věděti, že je to můj bratr, neboť Zelenou Paruku, přesto, že jsem ho viděl několikrát, neviděl jsem v podobě svého bratra dříve než na „Shanghai“. Odtamtud jsem se již bohužel nedostal včas, aby nemohl vystupovati v mé podobě.«

»Obžalovaný, slyšel jste dobře, co zde prohlásil komisař Malone?«

»Slyšel — vše je pravdou a jediný, koho jsem se bál a kdo mi byl nejnebezpečnější, byl on. Měl však větší štěstí než já. Je zbytečno, abych zde vystupoval v masce komisařově a proto se slavnému soudu odličím,« dodal Paruka. Strčil do svých úst dva prsty a vyndal si z úst gumové vložky, které měl vtlačeny nad hořením chrupem a které jeho ústa úplně měnily.

»Odličovati se zde nemusíte, Paruko; to si můžete udělati ve své cele. Nyní na to není kdy. Přiznáváte se ke všem činům, které vám zde byly kladeny za vinu?«

»Přiznávám se, že jsem po druhé v životě sehrál svoji roli špatně.«

»Mluvte jasněji!« vybídl státní zástupce Paruku.

»Namáhejte se přemýšlet; mluvím tak, jak chci. Víím dobře, že svému trestu neujdu a nebudu hrát s vámi komedii. Nač to veškeré vyptávání? Zkraťte celé řízení a naložte se mnou tak, jak si zasluhuji! Víím, že mne čeká smrt — ale já jsem byl milosrdnější než vy, já, když jsem někoho odsoudil k smrti, nijak jsem ho netýral podobným způsobem jako vy zde mne, jak vám káží vaše směšné zákony. Já jsem dal smrt okamžitě, jediným pohybem ruky, a proto jsem neměl nikdy výčitek svědomí. Jak ještě jasněji vám to mám říci?«

»To nám stačí,« přerušil ho předseda ostrým hlasem.

Komisař Malone, těžce oddechuje, díval se nepřítomným zrakem na obžalovaného. Smith tiše přešel k němu a sedl si vedle něho a předseda soudu radil se s přísedícími soudci a státním zástupcem. Po dohodě s nimi pak prohlásil:

»Soud po druhé přerušuje líčení, aby dal možnost porotcům, a zahájí je opět asi za dvě hodiny, aby mohl vynésti spravedlivý rozsudek.«

»Odved'te obžalovaného!«

Tři dozorcí odváděli Zelenou Paruku, který ještě mezi dveřmi jako by váhal, zůstal státi a obrátil se do síně.

Komisař Malone stál a díval se za ním. Jejich oči se

střetly a v očích komisařových jako by se zaleskly slzy. I Paruce bylo divně u srdce — uvědomoval si, že vidí svého bratra naposledy. Pak jakýmsi vzdorovitým pohybem se obrátil a zmizel ve dveřích.

Předseda přerušil líčení a prohlásil:

»Páni svědkové jsou propuštěni a soud vyžaduje si od vás, pane komisaři, doplnění obžaloby pro státního zástupce, aby mohl býti ještě dnes vynesena rozsudek. Pane zapisovateli, odjedete s pány do Yardu a do zahájení líčení přinesete ověřené prohlášení komisaře Maloneho. Líčení se zahájí a veřejnost nebude vyloučena.«

Soud i porotci se státním zástupcem opustili místnost. Komisař Malone v doprovodu svých přátel z Yardu prodlírali se přeplněnými chodbami soudní budovy k východu, kde na ně čekal policejní vůz. Byli provázeni udivenými zraky přítomných a Smith s Kulakem nestačil odmítati dotěrné novináře.

Téměř celou hodinu diktoval Malone v kanceláři ředitelově soudnímu zapisovateli doplněk k obžalobě a ještě hodinu před zahájením líčení byl dodatek, podepsaný komisařem Malonem, doručen soudu.

»Komisaři, hoříme všichni nedočkavostí dozvědět se podrobnosti tohoto případu!«

»Vše vám podrobně vysvětlím, pane řediteli, ale potřebuji dříve trochu čerstvého vzduchu.«

»Uznávám to, komisaři, a nebude vám to na škodu, půjdete-li se trochu projít,« a Malone uposlechl ředitele.

Před Yardem najal si drožku a dal se odvézt do Hyde Parku; tam pod košatým stromem, který zbarvil podzim, usedl na lavičku a přemýšlel.

A v téže době přiváděli tři dozorcí Jacka Maloneho, aby vyslechl rozsudek.

Mac Malone vysvětluje

K večeru sešli se v kanceláři ředitele Yardu ředitel, Malone, Smith, Kulak a Graham. Komisař, zabořen do pohodlné lenošky, objasňoval případ.

»Asi před pětatřiceti lety jako chlapeci hrávali jsme si s bratrem, který však byl pravým opakem mne. Přesto, že jsme byli dvojčata, povahově jsme se od sebe nasmírně lišili. On byl výbojnějším a již jako chlapec byl surový. — Já jsem se věnoval studiím a on nesmyslným plánům — nejvíce ho lákalo divadlo.

Jednou při hře s ostatními chlapeci při přelézání spadl bratr s vysoké zdi a těžce se potloukl na hlavě. Poležel si dlouho v nemocnici a od té doby bylo na něm pozorovati chvílky zádumčivosti, které vystřídal někdy chvílky surovosti. Matka, vdova, se často křížovala nad jeho uličnictvím. Měl jsem ho přesto rád, třebaže se mi často vysmíval, že stále ležím v knihách a nemám pochopení pro jeho hry a plány.

Odešel jsem na studie do Londýna a bratr, který se jim nechtěl věnovati, učil se elektrotechnikem. Nedoučil se však, neboť myšlenka na divadlo mu nedala spát.

Jednoho dne sebral matce kdejaké peníze a šperky a utekl z domova. Poněvadž jsme bydleli na malém městě, nehlásila to matka policii a každému jeho nepřítomnost vysvětlovala tím, že je v Londýně, kde se učí. Přijela tehdy za mnou do Londýna a já sám jsem byl, vida její strach z ostudy, pro to, aby nic nehlásila, neboť oba jsme mysleli, že se zase vrátí.

Uplynulo mnoho let, když již jako policejní úředník jsem pochoval matku a o bratru jsem stále nevěděl. Za

nějaký čas jsem byl přeložen k policii do Indie a tím byl můj úmysl, bratra vyhledati, na řadu let odsunut.

Po návratu do Londýna jsem byl přeložen ke Scotland Yardu. Pátral jsem po bratrovi a jednoho dne jsem obdržel pozvánku, ve které mne zval autor divadelního kusu na premiéru do Liverpoolu. Seznal jsem, že na pozvánce je jako autor kusu uveden můj bratr. Nemohl jsem se dostavit k tomuto představení, ale napsal jsem mu gratulační dopis s přáním, že bych ho velmi rád brzy viděl. Divadelní kus, který můj bratr napsal a ve kterém hrál také hlavní roli, neměl úspěchu, jak jsem se později dověděl, a byl při premiéře vypískán.

Za nějaký čas navštívil mne bratr v Londýně, kde mi jednou večer vypravoval celý svůj život za tu dobu, co jsme se neviděli. Již tehdy dělal na mne dojem výstředního člověka a proto jsem mu hleděl vymluvití jeho zaměstnání. Vypravoval mi děj kusu, který neměl úspěchu, abych jej jako policejní úředník posoudil. Byl to román zločince a nedivil jsem se, že neměl úspěchu. Byly tam popisovány nemožné zločiny, které, bohužel, později se mému bratru v praktickém životě podařily. Bratr mne neuposlechl a vypůjčiv si ode mne peníze, odejel.

»Promiňte, komisaři, že vás přerušuji — ale jak se jmenoval divadelní kus, který váš bratr napsal?«

»„Zelená Paruka“, Smithe. Chápu vaši otázku, ale nenapadlo mi, když se ve zločineckém světě objevil Zelená Paruka, že by to mohl býti můj bratr.

Pak jsem dostal dopis z Jižní Ameriky, ve kterém mi bratr psal, že vystupuje u cirkusu, a žádal opět o peníze. Neměl jsem takových příjmů a nebyl jsem bohat a proto jsem mu zaslal pouze deset liber.

Za dlouho potom navštívila mne v kanceláři velice krásná žena, která se mi představila jako manželka mého bratra. Přišla opět pro peníze a omlouvala bratra, že je nemocen. Odmítl jsem s podotknutím, že jí neznám, ale chce-li můj bratr něco ode mne, aby přišel sám.

Netrvalo to dlouho a bratr přišel. Dal jsem mu opět peníze, ale tentokrát jsem ho upozornil, že je to už naposledy a že se k vůli němu nemohu zadlužit. — Ale snad mi tehdy nevěřil. — Vystupoval se svojí ženou v cirkus v tlupě ekvilibristů jako vrhač nožů; byl jsem se sám podivati na toto představení, ovšem bez jeho vědomí, a v přestávce jsem seznal, že jeho žena není vzornou manželkou, neboť když jsem prohlížel stáje, zahlédl jsem ji v jakémsi cirkusovém stanu líbat se s mužem, který se před chvílí nestačil ukláněti při potlesku za své výkony v krasojždě na koni.

V druhé polovině programu vystoupil bratr ještě jednou jako umělec v převlékání, při čemž mu asistovala jeho žena. Nevím, zda mne tenkrát viděl, ale v několika dnech jsem se dočetl, že cirkus pro neplacení daní a gáží byl zabaven a bude v dražbě prodán, nebude-li sehnán do určité doby potřebný obnos.

Tenkrát přišel můj bratr ještě jednou, žádaje mne, abych mu zaopatřil potřebný obnos, že může cirkus koupiti a tím si zajistí existenci. Bylo to šílenství, neboť kde jsem měl vzít dvacetpět tisíc liber?

Bratr mi nevěřil a odešel velmi rozezlen. Pak mne ještě navštívila několikrát jeho žena, kterou jsem ale vykázal z bytu. Chovala se ke mně tak podivně, že jsem nepochyboval o tom, že sleduje určitý směr. V duchu jsem litoval bratra pro jeho omyl v manželství.

Od té doby jsem nevěděl o bratrovi ničeho.

Teprve za dlouhý čas se objevil první zločin Zelené Paruky. Měl jsem za to, že je v Americe, neboť se tak vyjádřila jeho žena, když žádala naposledy o peníze na cestu. Zločiny Paruky se začaly rozmáhati a já pátral tehdy sám, neboť jsem ještě nebyl komisařem. Tehdy jste také nebyl, Smithe, ještě v Yardu. Nebudu vám popisovati zločiny Paruky, které dobře znáte. — Až v ten den, kdy mi telefonoval ženský hlas o vraždě v Slepé uličce v domě Jonnyho, pojal jsem první vážné podezření, neboť v zavražděné jsem poznal ženu svého bratra a dceru Zrzavého Jonnyho.«

»A Jonny, komisaři?« tázal se Smith.

»Jonny byl také u cirku, staral se však více o nákup zásob; byl jakýmsi obchodním ředitelem. Juju byl šéfem tlupy, která vrhala nože a byl také učitelem mého bratra v tomto řemesle. V bratrovi vznikla myšlenka pomoci si zločinem. Propracoval si svůj první plán za spolupráce ženy, která vlastně byla také příčinou, že se dostal na šikmou plochu a která ho ke všem zločinům přímo inspirovala.

Když se mu první zločin podařil, založil tlupu a získával členy, ovšem že vždy přestrojen. Zanedlouho se před ním celá tlupa třásla — ovládal ji železnou rukou, vystupoval jako ředitel Společnosti pro obchod s Orientem pode jménem Lindgard. Vystupoval jako pan Brown, a co jsem ještě mohl zjistit, je to, že několikrát v mé nepřítomnosti vystupoval zde i jako já.

Měl ohromný organizační talent. Byl krutý a toho k svému zločinnému podnikání potřeboval. Smith, onen nešťastný den, kdy jste vzal celou věc do ruky, byl počátkem jeho úpadku a rozbití tlupy. Při své velké režii neměl ze svých lupů skoro ničeho a o ten zbytek se mu postarali žena s Jonnym a zvláště mladík, zavražděný v bytě jeho ženy, který vystupoval jako jeho syn a byl jedním z organisátorů prodeje kokainu.

Bratr až do té doby věřil své ženě, ale jednou v přestrojení vyslechl rozmluvu Jonnyho a své ženy. Měla v úmyslu za pomoci svého milence — jmenujme ho mladý Brown — různými vyhrůžkami a intrikami strhnouti mne do této tlupy. Jednoduše chtěli, abych tlupu ochraňoval tím, že bych jí prozrazoval plány, chystané v Yardu.

V tom okamžiku se probudil v Zelené Paruce můj bratr. Nechtěl za nic na světě přistoupiti na to, aby mne dostal do ostudy a bláta, neboť měl chvílky, kdy zapomínal na svoji velikost a odhazoval stranou divadelní ješitnost a nenávisť. Neřekl jí ničeho o tom, že vyslechl její plán, ale jeho žena neměla v úmyslu jen to. Bála se ho a neměla kdy na miliskování se svým milencem. Pře-

mýšlela proto s tímto mladým lotrem, jak by se nejlépe zbavila svého muže a vůdce tlupy.

A oné osudné noci, kdy všichni mysleli, že je mimo Londýn, vrátil se tajně a tiše do svého bytu a neopomínil ještě navštívit svoji ženu, která bydlela odděleně, neboť vystupoval jako obchodník-vdovec. Nejen že překvapil ženu při nevěře, ale vyslechl i chystanou zradu. Neopanoval se a zabil svého společníka. Chtěl odklidit zabitého a varoval svou ženu, aby neopouštěla byt.

Když odešel do svého bytu telefonovati pro několik svých věrných, aby mu pomohli odkliditi mrtvoiu, použila toho a hnána pomstou, utíkala do blízké telefonní budky. Spojili ji se mnou, ale nevěděla ani o tom, že mluvím se mnou. Vyčkala vašeho příchodu, Smithe, neboť se bála zpět, a když vás zaslechla přicházeti, spěchala vám vstříc.

Paruka, zjistiť, že není v bytě, rychle vyběhl na ulici a zahlédl ji, jak k vám utíká. Vrhł nůž a vy jste se již nedověděl jméno vrahovo.

Po vyšetřování šel jsem sám do domu a odnesl její fotografii se zdi. Slyšel jsem vás přicházeti a schoval jsem se u pudy. Nevěděl jsem, že jste to vy. V zápětí za vámi někdo vešel do bytu a pak jste byl omráčen Parukou. Když policista Jakub přišel vás s Jonnym křísit, teprve potom, nikým nespátrěn, opustil jsem dům. Snad se vám zdálo, Smithe, moje jednání někdy podezřelým — dal jste to však příliš najevo.◀

A Kulak v duchu souhlasil.

»Byl jsem však nucen mimo vás ještě pátrati samostatně, ale nechtěl jsem vás připravit o ovoce úspěchu; chtěl jsem vám jen pomoci. I po těchto vraždách jsem si stále nebyl jist, je-li to můj bratr, neboť jsem se s ním nesetkal. Část těchto podrobností, které vám vypravuji, jsem vypátral, ale větší část mi řekl Paruka na „Shanghai“. Nenáviděl mne, vida, že jsem rozhodnut nijak ho nekryti a naopak, že se přičiňuji o to, aby neušel patřičnému trestu. Vypravoval mi vše do detailů, a když jsem

byl nejvíce zaujat jeho vypravováním, omráčil mne a chloroformoval — a to další již víte.»

Ředitel Yardu v malé přestávce, která nastala, nalil všem přítomným whisky a všichni toto pohostinství rádi přijali. Pak mlčky čekali, až komisař Malone bude pokračovati.

»Jak věděl Paruka, pane komisaři, že Harry mluvil, když jsem ho vyslychal ve vaší kanceláři? Nikdo nebyl přece přítomen!«

»Chápu, Smitho, že se vám to zdá nejasné, ale byl jsem odvolán, takže jsem se nemohl zúčastnit výslechu s Harrym a to vám dalo jakési podezření vůči mně. Paruka se mi přiznal, že použil tehdy mého převlečení, nikým nezadržen vešel před vámi do kanceláře a uschoval se do skříně, kde vyslechl celý váš rozhovor. Pak, když jste opustili kancelář, odešel i on z Yardu.

I Jonnyho vraždu provedl převlečen za mne — málem bych se byl s ním sešel na chodbě, když vy jste utíkal zpět, pamatujete se?

Rozhodl jsem se zabránit přímo jeho zločinům a navštívil jsem kancelář Společnosti pro obchod s Orientem. Vyhržoval jsem Juju, že ho zabiji, nebude-li mi nápomocen, abych Paruku chytil. Juju odmítl, neboť byl jediným z věrných, který věděl, že jsem bratr Paruky. Tušil jsem, že Brown je Paruka.

Zaopatřil jsem si falešný klíč od domu č. 17. a v nepřítomnosti Brownově jsem si jej pořádně prohlédl. Při této prohlídce jsem náhodou ve sklepe přišel na posouvací stěnu a proto jsem vás mohl také tak brzy vysvobodit. Moje pátrání, jež jsem prováděl, aniž bych vás o tom informoval, přirozeně vaše podezření proti mně zesilovalo. Neštěstím však bylo, že i Paruka vystřhl vaše podezření proti mně a proto mohl tím lépe vystupovati v mé podobě.

Paruka viděl, že co nejdříve prohraje svůj zápas se spravedlností a jeho mstivé srdce ho ponoukalo, aby

všechny ty, vůči nimž měl sebemenší podezření, potrestal. A tak i Fifi přišla nevinně pod jeho nůž. Jistě se pamatujete, že jste byl velmi překvapen, když jsem vám tehdy na Žlutém molu v ohradě prozradil tak nečekaně trik Paruky. Neopustil jsem ohradu a dobře uschován vyslechl jsem to, co vy: schůzku Paruky s Fifi. Navštívil jsem „Pekelnou krysu“ ve známém vám převlečení a poznal vás téměř okamžitě. Nemohl jsem se vám však prohlásiti, neboť by to bývalo vše velmi zkomplikovalo. Věděl jsem, že Paruka bude přítomen, ale nevěděl jsem o tom, že tam Juju vystoupí jako vrhač nožů. To mojí věc velmi ztížilo.

Upřímně řečeno, kdybyste byl v pokoji č. 4. nemluvil tak hlasitě s Fifi, mnou tam vybidnutou, chytili bychom bývali Paruku a Fifi by ještě žila. Paruka seděl v pokoji č. 5. převlečen za managera ve žluté paruce a vousích, které jsem pak našel v přístěnku u „Krysy“. Slyšel váš rozhovor s Fifi a měl zato, že ho zradila. Viděl, v jakém jste převlečení a tušil nebezpečí i ode mne.

Přinutil Juju ještě jednou opakovati výstup. Antonio dostal pokyn získati k této produkci Fifi. Paruka znal její ješitnost a počítal stoprocentně, že nabídku přijme.

Za výstupu, který byl inscenován jenom právě k tomu, aby přítomní policisté odvrátili pozornost od lidí, kteří stáli za Juju, se mu to podařilo. Vy jste měl v podezření mne, já měl v podezření Juju a tak Paruka klidně a nikým nepozorován mohl sejíti se schodů a zaujmouti své místo, když byl dříve podplatil jednoho hudebníka, aby vypjal hlavní vypínač. Odůvodňoval to žertem s překažením vrcholné scény na malou chvíli. A dvacet liber v dlani tohoto muzikanta zaviniło tmou, ve které Paruka hodil svůj nůž přímo do cíle, sice ve tmě, ale dobře. Než se rozsvítilo, Paruka sestoupil do přístěnku, o kterém věděl, a schoval se za hromadu starých kulis. Pak bylo teprve rozsvíceno.◀

◀To znamená, že po celou tu dobu, co jsme v lokále vyslychali, byl na dosah našich rukou.◀

»Zcela správně, Smithe, a to právě dokazuje, že Paruka byl geniální — věděl, že pod svíčkou bývá tma. Chápete proto, pánové, že tímto vypravováním a popisováním svých zločinů mne Paruka tak zaujal, že jsem přestal býti opatrným a to se mi nevyplatilo. Byla to moje jediná chyba, které jsem se dopustil v tomto případě a která mne málem stála život; komisař Malone byl by býval popraven jako zločinec.«

»Za to můžete děkovati Bobymu a také ho nenecháme v tomto případě padnout. Není vyloučeno, že bychom ho mohli k něčemu potřebovati,« dodal ředitel Yardu.

»Býval dobrým boxerem a uvolnilo se zde místo trenéra; přimluvím se, aby toto místo dostal,« pravil komisař.

»I já se budu musit přimluvit za svého zachránce z Hopkinsonových garáží, který ztratil svoje místo, a za věrné služby několika ostatních, kteří si zaslouží, aby byli odměněni,« pronesl Smith a pokračoval obrácen ke komisaři:

»Zapomněl jste nám ještě vysvětliti, komisaři, svoji přítomnost na „Stříbrné palubě“ při Harryho zavraždění.«

»Nic zvláštního, Smithe, jen jakési podvědomé tušení, ale přišel jsem pozdě. Paruka přeskočil zeď, když vy jste stál proti mně. Jediné, k čemu nám Paruka přispěl, bylo to, že v roli komisaře Maloneho odhalil Simona Módu a Godyho, dokázav jim vraždu. Dokázal, co chtěl — všem se pomstil, neboť, když viděl, že se kolem něho stahuje železná síť spravedlnosti, pomstil se i těm, kteří ho nehodlali zradit, ale jen opustit.

To bylo vše, co jsem vám chtěl říci. Chcete snad ještě nějaké vysvětlení, pánové?«

»Chtěl jsem se vás ještě otázati, komisaři, na vaši návštěvu „U zlaté hvězdy“. Žádal jste „osvěžení“ a vystupoval jako pan Brown.«

»To jsem nebyl já, Smithe — to byl Zelená Paruka.«

»Pane komisaři, musíte mi odpustiti moje podezření vůči vám, ale celý případ byl tak zamotaný a vy jste se vždy objevil na takovém místě, kde jsem vás nejméně čekal...«

»Neomlouvejte se, Smithe! Já na vašem místě bych byl ještě dříve zatkl komisaře Maloneho,« se slabým úsměvem odpověděl komisař.

XIII.

Finale

Ve špatně osvětlené cele seděl Zelená Paruka a čekal, kdy uhoří jeho hodinka — kdy nastane konec jeho života. Dohrál svůj výstup v divadelním kých, který si napsal a hrál ve veřejnosti. Jeho kých se proměnil ve skutečnost, neboť ironií osudu divadelní kus, který napsal, skončil vítězstvím spravedlnosti.

»Já, Zelená Paruka, dohrávám svoji roli a proklínám myšlenku, která mi vnukla, abych napsal tento divadelní kých. Právě tak jako jsem si jej napsal — právě tak končí. Ale jenom, že nepadne přede mnou opona... nebudu slyšet burácející potlesk, který mi nikdy nepatřil a o který jsem tak stál... budu před sebou vidět jen otevřené dveře do kobky bez okna... budu vidět provaz, který mi dají na krk místo věnce a pak je všemu konec.

Konečně, co jsem chtěl, to mám a to již mi nikdo nevezme. Je konec divadla, světla zhasínají... je konec života, přijde tma — ale v té tmě již neuvidím a nikdy víc nespatřím světlo. A i to světlo, na které jsem se díval, bylo krvavé... vražedné... krev... zrada... hnus, to všechno mi dalo to divadlo — divadlo života, ve kterém jsem hrál tak strašnou roli. Škoda, že jsem si nenapsal lepší divadelní kus — jinou roli, a hlavně jiný, lepší konec!«

Paruka byl sám v duchu rád, že jeho role je dohrána. Přiznával svoji porážku a přijímal ji jako dobro, které vždy musí přijít na konci každého takového kusu — Spravedlnost a Odplata.

A hlavu v dlaních, přemýšlel o svém životě a — litoval.

Byl vyrušen otevřením dveří právě, když hodiny odbíjely čtvrtou hodinu ranní.

Přestal hrát divadlo — a těm, kteří si pro něho přišli, vykročil vstříc člověk, kterému nešťastný nápad přinesl takový konec.

Doprovázen soudními úředníky a dozorcí, přešel Paruka několik metrů do jiných dveří a zadíval se na to, co v jeho fantasii mělo býti věncem na pravém divadle.

U okna ve svém bytě stál komisař Malone, máje rozpálené čelo přitisknuto na sklo a díval se bezmyšlenkovitě do tmavé ulice. Kolem úst mu pohrával bolestný úsměv a jeho oči se zalily slzami.

A v tutéž chvíli plačtivé zvonění umíráčku na věži trestnice hlásilo konec Zelené Paruky.

Vydává KONFRONTATION SA Postfach 3170, CH-8048 Zürich.
 Odpovědný redaktor Jan Vltavský. Technická redakce Marcel Anjou. Tiskárna Kurt C. Willi, Fröhlichstrasse 29, 8008 Zürich.
 Revue vychází šestkrát ročně.
 Číslo účtu pošt.šek.úřadu: 80-17663, Zürich.
 Bankovní spojení: Aargauische Hypotheken und Handelsbank, CH-5200 Brugg, Kto: KI-553889.6. For Konfrontation.
 Zahraniční odběratelé mohou platit buď bankovním příkazem nebo mezi národní poštovní poukázkou.
 Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Eigentümer, Herausgeber und Verleger: KONFRONTATION AG, Postfach 3170, CH-8048 Zürich. Verantwortlicher Redaktor Jan Vltavský. Layout Marcel Anjou. Druck: Kurt C. Willi, Fröhlichstrasse 29, 8008 Zürich. Erscheint sechsmal jährlich. Postcheckamt Zürich, 80-17663. Bankverbindung: Aargauische Hypotheken und Handelsbank, CH-5200 Brugg. Kto: KI - 553889.6. Ref. Konfrontation. Die Abonnenten im Ausland können auch mit Banküberweisung oder Money Order bezahlen. Nicht zurückgeforderte Manuskripte werden nicht retourniert.

Owner, publisher and editor KONFRONTATION SA, Postfach 3170, CH-8048 Zürich. Editor in charge: Jan Vltavský. Layout Marcel Anjou. Printer: Kurt C. Willi, Fröhlichstrasse 29, 8008 Zürich. Published six times yearly. Postcheque office: 80-17663, Zürich. Bank: Aargauische Hypotheken und Handelsbank, CH-5200 Brugg, Kto: KI-553889.6. For Konfrontation. Subscribers can also transfer their money by bank or money-order. Original manuscripts will only be returned upon request.

Roční předplatné /šest čísel/:		Jednotlivé číslo:	
One year subscription /six copys/:		Single copy:	
Jahresabonnement /sechs Ausgaben/:		Einzelnummer:	
sFr	49.50	sFr	9.80
DM	52.50	DM	10.25
Oes	390.-	Oes	77.-
L	14.50	L	2.85
Hfl	57.50	Hfl	11.50
FF	118.80	FF	23.50
bFr	829.-	bFr	165.-
sKr	119.-	sKr	24.-
dKr	139.50	dKr	28.40
nKr	139.50	nKr	28.40
US \$	25.90	US \$	4.95
can \$	28.-	can \$	5.45
aus \$	24.90	aus \$	4.90